

KOMMUNISTI

N° 4 (28)

HUHTIKUU

1927

TOIMITUS:

K. Rovio   Yrjö Sirola
V. Ojanen   J. A. Komu
Lauri Letonmäki

K. M. Evä.

S I S A L T Ö

K. M. Evän muistolle.

SSSR:n hallituksen toiminta. — Tov. Rykov'in selostus IV:ssä neuvostokongressissa.

Maatalouden tehtävät kansantalouden kasvun ja maan teollistuttamisen yhteydessä. — Tov. Kalinin'in alustus.

Kiinan kumouksen problemit. — Tov. N. Buharin'in selostus Moskovan puoluejärjestön aktiiville.

Suomen ammatillisen liikkeen nykyisestä tilasta ja työtaisteluista. — Kirj. J. Salminen.

Työväen ja talonpoikain hallituksesta. — Tov. Dmitriev'in kirje ja tov. Stalin'in vastaus.

V. I. Lenin ja aseellisen kapinan taito Venäjän ensimmäisen vallankumouksen valossa. — Kirj. V. Vaganjan.

Lenin: Kirjeitä kaukaa. 3:s kirje: Proletaarisesta miliisistä.

LENINGRAD

1927

Wikkela

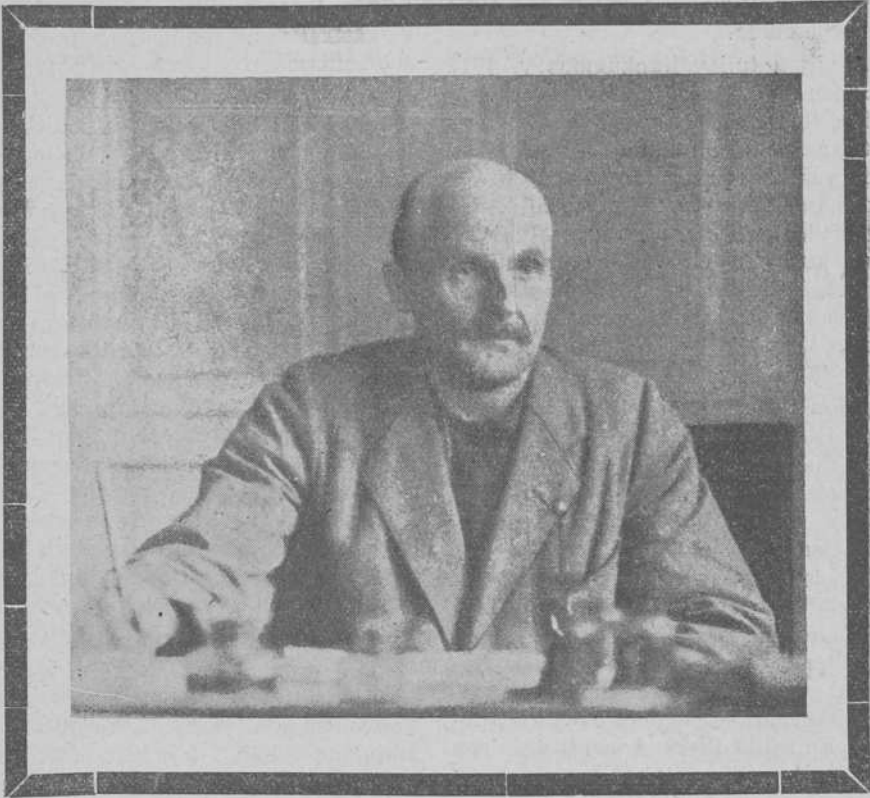
SUOMENKIELISTÄ KIRJALLISUUTTA

Kustannusosuuskunta Kirjalta (os. Набережная Жореса, д. № 4, Ленинград ja гор. Петрозаводск, улица Ф. Энгельса, д. № 8). saatavana m.m. seuraavia julkaisuja:

	Hinta.
Lenin: Valtio ja vallankumous (uusi tarkist. painos)	—: 75
» : Marx ja marxilaisuus	—: 18
» : Uskonnosta	—: 35
» : Naisen vapauttamisesta	—: 25
» : Nuorisosta	—: 45
Abeshaus ja Protasov: Puoluetiedon kirja. Oppikirja kaup. supis- tettuja puoluekouluja varten	2: 25
Wolfson: Yhteiskuntaoppi	nid. 2: 70, sid. 3: —
Jaroslavski: Poliittisen tiedon kirja maaseutua varten I osa . . .	1: 55
» » » » » : Sama II osa . . .	1: 50
Wirganski: Nuorison poliittinen lukemisto	—: 75
Marx ja Engels: Kommunistinen Manifesti. Selityksillä varustanut Rjasanov	—: 60
XV Puoluekonferenssin alustuksia ja päätöksiä	—: 50
Tshugunov: Kyläneuvostojen työ	—: 65
Stalin: Lenin ja leninismi	—: 75
» : Leninismin kysymyksiin	—: 45
Jakovlev: Leninin elämä ja leninismi	—: 70
J. Latukka: Lenin suomalaisten muistelmissa	—: 35
A. Solenik: Neuvostorakenne	—: 80
Komu: Kumousvuosi	—: 30
NKP:n (b) säännöt	—: 20
Libedinski: Viikko (novelli)	—: 60
Béla Illés: Nikolai Shuhai (kertomus)	—: 45
Rikoslakien kokoelma	—: 75
Maalakien kokoelma	—: 65
Siviililakien kokoelma	1: 90
Metsälait	—: 20

**Suuri valikoima poliittista kirjallisuutta,
oppi- ja koulukirjoja**

Kustannusosuuskunta Kirja

K. M. EVÄN muistolle.

Lehtemme toimituksesta on katkennut ahkera kynä. Toveri Kustaa Mikko Evä kuoli keuhkotautiin Leningradissa huhtikuun 12 p. Hänessä meni manalle mies Suomen työväenliikkeen vanhaa polvea ja yksi kommunismin tienraivaajia suomalaisten keskuudessa.

Tov. Evä oli syntynyt Suomessa, tietojen mukaan Sysmässä, v. 1879. Köyhään työläisperheen lapsena joutui hän aikaisin leipäänsä ansaitsemaan, niin että kansakoulukin jäi kesken. Ollessaan Tampereella asemamiehenä liittyi hän v.

1905 työväenyhdistykseen ja sos.-dem. puolueeseen. Toimeliaana ja täsmällisenä miehenä saavutti tovereittensa luottamuksen ja toimi useissa tehtävissä. Oli Rautatieläisten liitossa toimihenkilönä ja edustajakouksissa edustajana. Otti aikanaan osaa nuorisoliikkeeseen. Työväenyhdistyksessä ja puolueessa oli monissa toimissa: piiritoimikunnan ja kunnallistoitomikunnan jäsenenä ym. Kun 1905 suurlakon jälkeen perustettiin Suomen Maanvuokraajain Liitto, tuli tov. Evä sen toimikuntaan. Häntä käytettiin paljon mm.

tilintarkastajana ja toimi hän työväen palo-apuyhdistys »Turvan» toimitusjohtajana. Käytännöllisessä työssä ja ahkerilla itse-opinnoilla laajensi тов. Evä tietojaan sekä tuli tunnetuksi kirjottajana. Oli muutamaan otteeseen »Kansan Lehdessä» toimittajana sekä sai, vastaavana ollessaan, käydä kärsimässä lehdelle annettuja vankilatuomioita.

Kun sitten tuli vallankumous v. 1917 ja Suomen työväki alkoi varustaa punakaarteja turvakseen, joutui тов. Evä ent. rakuunana sen johtotoimiin Tampereella. Luokkasodan alkaessa tammik. 1918 valittiin hänet Tampereen piiripäälliköksi, mutta joutui ristiriitaan punakaartilaisten kanssa, kun pani ehdoksi tiukan sotilaskurin vaatimuksen. — Maaliskuussa lähetti Suomen Kansanvaltuuskunta hänet Pietariin tärkeään luottamustoimeen, jonka hän täytti huolella ja toimella.

Tappion tultua toimi hän uhrautuvasti suomalaisten pakolaisten asiain järjestämiseksi Neuvosto-Venäjällä. Syventyi samalla bolshevismiin oppeihin, ja kun sitten, elok. 29 p. 1918 Moskovassa perustettiin Suomen Kommunistinen Puolue, valittiin тов. Evä sen Keskuskomiteaan, johon kuului v. 1921 hoitaen sihteerin vastuunalaista tehtävää. Silloin oli Keskuskomitean johdon alaisena laajoja toimialoja: paitsi kommunistipuolueen rakentamista hoiti se pakolaisasioita ja suomalaisten sotilaallista kasvatusta; sen hallussa oli teollisuuslaitoksia, maakommuuneja, kouluja, sairaaloita, kirjapainoja yms. Тов. Evän hallinnolliset kyvyt tulivat tällöin hyvään käytäntöön.

Kommunistisessa valistustyössä oli hän koko ajan mukana. Kirjasina on julaisu hänen puheensa vallankumousjuhlassa marrask. 8 p. 1918: »Kosto Suomen köyhälistön pyöveleille», ja esitelmänsä agitatorikursseilla marrask. 30 p. »Työväen diktatuuri Suomeen!» — Jo elok. 3 p. oli »Kumouksessa» julaisu hänen kirjoituksensa »Mikä johti aseelliseen luokkasotaan Suomessa» (nimimerkillä Nomo, jota hän usein sittemmin käytti »Vapaudessa» ym.).

Kun sitten vallankumouksen viholliset — kansainvälisen imperialismin ja Suomen lahtarien kätyrit sekä näiden pau-

loihin joutuneet harhauneet, itseään »työläiskommunisteiksi» luulevat — kohdistivat iskun suomalaisen kommunistisen liikkeen ytimeen, yrittäen murhata SKP:n keskusjohdon, haavoittui тов. Eväkin Kommunardien Klubilla, elok. 31 p. 1920 niiden luodeista. Pelastui kuitenkin työhön kommunismin hyväksi, johon kävi käsiksi vielä toipilaana ollessaan, ryhtyen suomentamaan kommunistista kirjallisuutta.

V. 1921 tuli тов. Evän päätehtäväksi toiminta Venäjällä olevien suomalaisten, erikoisesti Inkerin talonpoikaisen kansan hyväksi. Hän oli ensin Pietarin Läänin-komitean suomalaisen osaston sihteerinä ja sitten »Vapauden» päätoimittajana. Tällä alalla suoritti hän kunnioitettavan tienraivaajan työn. »Vapauden» viime vuosikerrat ovat siitä todistuksena. Paitsi yleispoliittisia aineita ja talonpoikaiskysymyksiä käsitteli тов. Evä laajasti uskontokysymyksiä selvitellessään kansanomaisesti uskonnollisten taikojen historiaa ja siten auttaen pappien harhaanjohtamaa kansaa pois pimetyksen vallasta, uusaikaiseen materialistiseen maailmankatsomukseen. Hän toimitti siltä alalta myös valistavia kirjasia.

Näiden vaativien töiden ja keskeyttämättömän puolue työn lisäksi harjoitti тов. Evä laajaa kirjallista toimintaa. Kustannusosuuskunta »Kirjan» kirjallisen työn johtajana hän toimitti painokuntoon useita kirjoja ja suomennoksia sekä oli hyvänä apuna useille alkaville inkeriläisille kytän käyttäjille. — Hän oli myös »Kommunistin» perustaja ja pitkän aikaa lehtemme toimitussihteerä. Lehtemme lukijat ovat nähneet hänen nimensä tai nimimerkinsä miltei joka numerossa. Hän tulkitsi Leniniä suomeksi (»Lenin ja talonpoika», N:o 2, »Helmikuun vallankumous», N:o 3, »Lokakuun vallankumous ja talonpoika», N:o 10, v. 1925). — Kokemuksiensa perusteella inkeriläisessä toiminnassa kirjoitti hän »Vallankumouksen aika Inkerissä» (N:o 1) ja »Taloudellinen rakennetyö ja valistuksen nousu Inkerissä» N:o 5).

Useissa kirjoituksissa käsitteli тов. Evä myös Suomen luokkasotaa (»Kuinka jouduimme aseelliseen luokkasotaan ja tap-

pioon Suomessa», N:o 1 ja »Suomen luokkasodan tappion syistä», N:o 7, v. 1926). Näissä kirjoituksissa esitti toveri Evä katsomuksia, joita toiset toverit eivät hyväksyneet ja joista Suomen 1918:n luokkasodan tutkimus on antava arvionsa. Niissä, kuten kaikessa muussakin toiminnassaan, esiintyi tovi. Evä vakaumuksen miehenä, joka tuo julki käsityksensä ja

vakaumuksensa terävästi, toverien kesken keskusteltavaksi.

Me tovi. Evän työtoverit »Kommunistin» toimituksessa laskemme kunnioittaen lippumme riveistä poistuneen toverin pariin yli. Lepää rauhassa. Muistosi elää Suomen, Inkerin ja Karjalan työtätekevän kansan keskuudessa, joiden hyväksi annoit työkykysi, taistelutarmosi, henkesi.

SSSR: n hallituksen toiminta.

Tov. A. Rykov'in selostus IV:ssä neuvostokongressissa.

Lyhennellen suomennettu.

Neuvostokongressimme pidetään nyt hetkellä, jona kansainvälinen tilanne on jännittynyt, uhkaava. Vaikka hallituksemme onkin pyrkinyt turvaamaan rauhan, kehittämään ja lujittamaan taloudellisia ja poliittisia siteitä muiden maiden kanssa, on useiden maiden aktiivinen vihamielisyys SSSR:ää kohtaan viime aikoina kasvanut. Näemme koko joukon sellaisia tapahtumia, jotka kansainvälisessä politiikassa ovat usein toistuneet aseellisten yhteentörmäysten edellä. Siksi kysymys: eikö se mitä viime aikoina on tapahtunut, ole sodan valmistelua, — on nykyisen kansainvälisen politiikan pääkysymys. Tästä kysymyksestä keskustellaan yleensä kaikissa työväen ja talonpoikain kokouksissa, ja mitä lähiaikoina tapahtuneekin maattamme ei yllätetä.

Mitkä ovat nyt kansainvälisen politiikan solmut?

Niitä on nähdäkseni kaksi: Kiina ja SSSR. Näiden kahden jättiläisvaltion väestö muodostaa noin kolmanneksen maapallon väestöstä. Näitä kahta valtiota vastaan on nyt käynnissä vihamielisten voimien mobilisointi, niiden puolesta — ystävällisten voimien mobilisointi.

Miksi juuri nämä kaksi valtiota ovat imperialististen voimien hyökkäyksen kohteina?

Kiina siksi että se on siirtomaapolitiikan solmukohta, siksi että Kiinan alueella ratkaistaan imperia-

lismin kehityksen kohtalot, ainakin niissä muodoissa, joissa imperialismi viime vuosikymmenien aikana on kehittynyt.

SSSR siksi että sen alueella ratkaistaan sosialistisen rakennustyön kysymyksiä. SSSR:me taloudellisen voiman varttuminen, sen poliittisen vaikutuksen vahvistuminen tietää yhteiskunnan sosialistisen järjestämismetodin voitokulkua.

Viime aikojen tapahtumat ovat jo määritelleet imperialistien hyökkäyksen metodit, suunnan ja kehitystempon. Esim. Chamberlainin nootti neuvostohallitukselle, hyökkäys sotilasattasheamme huoneustoon Pekingissä, edustajaimme toukkaukset useissa Kiinan kaupungeissa. Sitä mitä tapahtui Pekingissä ja Shanghaiissa, sitä ei voi nimittää miksiäkään muuksi kuin sodan provosoimiseksi.

Yhteiskunnallisen mielipiteen ja meille vihamielisten voimien mobilisoinnin lähtökohdانا on Chamberlainin nootti. Sisällöltään on nootti varsin omituinen. Siinä ei puhuta valtiollisista, siinä puhutaan sellaisista kirjallisista tuotteista, ja erinäisten puhujain esiintymisistä, jotka eivät miellytä Englannin hallitusta. Siksi Englannin hallitus katsoi tarkoituksenmukaiseksi asettaa neuvostohallituksen vastuulliseksi tuollaisista »rikollisista» toiminnoista. Me vastasimme että neuvostohallitus ei ole sensuurikomitea ja että siksi emme ymmärrä miksi meidän

hallitus olisi syyssä kaikesta siitä, mitä joissakin artikkeleissa on kirjoitettu tai mitä joku puhuja on sanonut. Joka tapauksessa, milloinkaan emme me ole vaatineet emmekä vaadi puhujiltamme emmekä lehdistämme että ne eivät saisi puhua eivätkä kirjoittaa muuta kuin sitä, mikä on Englannin taantumukselliselle mieleen. Kaikkien, jopa Englannin taantumuksellistenkin täytyy ottaa lähtökohdakseen se tosiasia, että tasavaltamme on työväen valtio, ja juuri siksi paitsi SSSR:n työväenjoukot ja työväenjärjestöt, myöskin hallituksemme voi avoimesti ilmaista veljellisen luokkasolidarisuutensa muiden maiden työväenluokkaa ja työtätekeviä kohtaan. Sillä, että nyt yritetään pakottaa SSSR:n työväenluokkaa luopumaan tästä luonnollisesta oikeudestaan tai pakottaa SSSR:n hallitus rajoittamaan työväenluokan toimintavapautta muiden maiden työväenluokan avustamisessa, sillä pyritään muuttamaan toiseksi itse neuvostovaltion luonne. Mutta eihän voi pyyhkiä pois lokakuussa tapahtunutta historiallista tosiasiaa, proletariaatin diktatuurin valtion järjestymistä, eikä hävittää siitä johtuvia seurauksia. Siksi on kaikkea poliittista realismia vailla yrite sälyttää neuvostohallituksen syyksi lokakuussa 1917 tapahtunut »historiallinen tosiasia». Emmekä mekään voi panna herra Chamberlainin syyksi sitä että Englannissa on kapitalistinen komento, että siellä on vallassa konservatiivinen puolue ja että senvuoksi hän ei ole myötämielinen kiinalaisille kuleille, vaan kiinalaiselle mandariinille, militaristille. Chamberlainin platformu — olla myötämielinen kapitalisteja ja mandariineja kohtaan — johtuu konservatiivisen puolueen asemasta Englannissa. Meidän platformu on: olla myötämielinen sorrettuja työläisiä ja sorrettuja kansoja kohtaan. Työväen diktatuurin valtio ei tietenkään voi kieltää työväkeä jäsjestämästä ammattiliittoja ja avustamasta muiden maiden työväkeä niin kuin työväki itse tahtoo. Ero meidän valtion ja Englannin valtion välillä on juuri siinä, että meillä ei ole edes ajateltavissa se että neuvostokongressin harkittavaksi esitettäisiin laki ammattiliittojen oikeuksien rajoittamisesta, mutta Englan-

nissa se ei ainoastaan ole ajateltavissa, se on jo tosiasia. Siinä kahden valtion rakenteen ero. Työväen valtiossa on työväen liitoilla vapaus tehdä mitä tahtovat, ja jos me sen kieltäisimme, niin lakkaisimme olemasta työväen ja talonpoikain hallitus.

Saadakseen näyttämään uskottavammalta sen väitteen, että neuvostohallitus on osallistunut Englannin hiilenkaivajain lakon järjestämiseen, asettavat Englannin taantumukselliset neuvostohallituksen vastuulliseksi kaikkien maiden työväenjärjestöjen, jopa kommunistista liikettä aktiivisesti vastustavienkin työväenjärjestöjen julistuksista ja toiminnoista. Englannin työväenliike alkoi ja työväen lakkoja siellä on ollut kauan ennen lokakuun kumousta. Siksi syytös että »neuvostovaltan agentit» järjestivät sellaisen lakon kuin trade-unienien suurlakko, se on Englannin työväenluokan parjaamista. Kuvaava on seuraava tosiasia. Hiilenkaivajain lakon aikana julisti Englannin hallitus olevansa puolueeton tässä konfliktissa. Mutta kuitenkin se esti työväenjärjestöt antamasta apua hiilenkaivajien nälkääkärsiville perheille ja kiittollisuudella otti vastaan venäläisten valkokaartilaisien rikkuriavun kaivosherroille. Se on tietenkin Englannin hallituksen asia, ja se menetteli luokkaetujensa mukaisesti. Kukaan terveesti ajatteleva poliitikko ei muuta voinut odottaakaan. Samoin SSSR:n työväki täytti luokka-velvollisuutensa, ja täytyy odottaa, että se menettelee kaikissa tällaisissa tapauksissa samalla tavalla. Kysymys meidän suhteista neuvostohallitukseen, kysymys siitä että me kieltäisimme työväkeämme avustamasta toisten maiden työväkeä, se on kysymys josta ei enää keskustella. Neuvostohallitus ei tässä suhteessa salli mitään muutosta politiikassaan.

Toinen kysymys, jonka nojalla taantumukselliset agiteeraavat SSSR:ää vastaan, on kysymys vanhoista veloista. Neuvostohallitus on siitä useita kertoja ilmaissut kantansa, ja se ilmeni myös sopimuksessa MacDonaldin hallituksen kanssa. Sopimus oli laadittu tilannetta vastaavasti molemminpuolisia etuja silmällä pitäen. Siinä viitotettiin riilan-

alaisten kysymysten ratkaisun tie, jota pidettiin edullisena sekä englantilaisille että meille. Mutta valtaan astunut taantumuksellinen hallitus ei sopimusta hyväksynyt. Luonnolliselta näyttäisi, että jos Englannin hallitus todella olisi halunnut päästä yhteisymmärrykseen kanssamme, olisi sen pitänyt esittää, mitkä kohdat jo allekirjoitetussa sopimuksessa ovat sellaisia, joita se ei voi hyväksyä, ja esittää uusi sopimusluonnos. Edustajamme Englannissa ovat monasti ehdottaneet Englannin hallitukselle, että ryhdyttäisiin konkreettisesti harkitsemaan niitä muutoksia tai sopimusehdotuksia, joita Englannin hallitus esittää. Totean, että Englannin konservatiivinen hallitus ei ole tähän suostunut, ei ole tehnyt mitkäänlaisia ehdotuksia. Emme voi tämän johdosta ajatella muuta kuin että Englannin hallitus odottelee edullista hetkeä, jolloin voisi pakottaa SSSR:n vastaanansomatta tunnustamaan velat.

Nootissa, jonka Englannin hallitukselta saimme, uhattiin katkaista suhteet. Vastausnootissamme kumosimme Englannin hallituksen virallisesti esittämät syytökset ja esitimme neuvostohallituksen kannan kysymyksessä mahdollisesta suhteiden katkaisemisesta. Eräiden Englannin ministerien lausuntojen mukaan kuitenkin sekä kansainväliset että sisäiset vaikeudet pakottivat konservatiivisen hallituksen sillä hetkellä luopumaan suhteiden katkaisemisesta.

Konservatiivien oikea siipi jatkaa yhä kamppailua suhteiden katkaisemisen puolesta. Konservatiivisen puolueen tämä osa ajattelee että suhteiden katkaiseminen SSSR:n kanssa on konservatiivisen puolueen valtioviuhauden korkein ilmaus. Siksi on hyvin vaikea sanoa, mitä linjaa Englannin hallitus kulkee suhteissa neuvostovaltaamme.

Kun SSSR:n hallitus ajaa rauhanpolitiikkaa, ei se milloinkaan ole kieltäytynyt neuvotteluista, vaan pitää nykyisten kireiden suhteiden poistamista toivottavana ja mahdollisena. SSSR:n hallitus on vakuutettu siitä, että ystävälliset suhteet SSSR:n kansojen ja Englannin kansan kesken kaikesta huolimatta kehittyvät ja että Englannin konservatiivien pyr-

kimys estää taloudelliset ja poliittiset suhteet SSSR:n kanssa kehittymästä ei menesty.

Kiinan taistelut ja kansainvälinen porvaristo.

Kiinan kansallinen vapausliike on nyt tärkeimpiä, jollei tärkein syy, jonka vuoksi neuvostohallitusta vastaan heitellään kaikennäköisiä syytöksiä. Viha meitä vastaan kiihtyi siitä, että SSSR:n ja Kiinan välillä allekirjoitettiin sopimus, jossa täydelleen tunnustettiin Kiinan suvereniteetti, tyyten luovuttiin niistä etuoikeuksista, joita ulkomaalaiset Kiinassa nauttivat. Imperialistit katsoivat tämän sopimuksen yllyttävän liikettä imperialismia vastaan. Ja tosiaan, kun me solmimme Kiinan kanssa sopimuksen niinkuin vertaisensa kanssa, niin se asetti perin epämurkavaan asemaan imperialistiset valtiot, jotka pitivät Kiinaa valtansa alaisena puolsiirtomaana.

Viimeiset tapahtumat ovat osottaneet, että imperialistit eivät tahdo tunnustaa Kiinaa vertaisekseen suvereniseksi valtioksi eivätkä päästää Kiinan kansaa vapaaksi imperialistisista maista. Se näkyy jo niiden sotavoimien määrästä Kiinassa. Englannin sotalaivoja on siellä 80, Yhdysvaltain 55, Japanin 12, Ranskan 13, Italian 12 ja Espanjan 1, yhteensä 183 sotalaivaa. Siis mahtava eskaaderi. Maajoukkoja 15 pataljoonaa, yksi divisiona ja 3 brikadia ja sitäpaitsi vielä kolme tykistöosastoa. Olisi naiivia kuvitella että noin suuret sotavoimat tarvitaan Kiinassa asuvien ulkomaalaisten etujen suojelua varten. Ymmärrettävällä poliittisella kielellä sanottuna nuo sotavoimat merkitsevät tosiasiallista intervensiota. Joku aika sitten voitiin sanoa että suurvallat eivät olleet päässeet yksimielisyyteen intervensiosta Kiinassa. Nyt voidaan jo sanoa, että mitään »oleellista» erimielisyyttä politiikasta Kiinassa ei imperialististen valtioiden välillä enää ole. Tietenkin ovat erimielisyydet mahdollisia osaiskysymyksissä, mutta eivät pääkysymyksessä: pitääkö käyttää aseellisia voimia Kiinan vapaustaistelua vastaan.

Tällainen oli tilanne Kiinassa silloin kun tehtiin hyökkäys lähetystöömme Pe-

kingissä, hyökkäys johon etukäteen saatiin hyväksyntä lähettiläiden puolelta. SSSR:n hallitus katsoo, että tällaisin keinoin tahdotaan kaikin mokomin kietao meidät sotaan Kiinaa vastaan. Ilmoitan tässä, samoin kuin tein RSFSR:n neuvostokongressissa, että neuvostomaamme hallitus ei mene tällaiseen provokatooriiseen ansaan. (Suosionosoituksia.)

Meitä syytetään agitatsioonista Britanniaa vastaan Kiinan alueella. Mutta hallituksemme monista pyynnöistä huolimatta ei Englannin hallitus ole esittänyt yhtään tapausta, jolloin SSSR:n edustajat olisivat esiintyneet Britanniaa vastaan. Sitäpaitsi pitää huomauttaa, että pidämme Kiinaa yhtä suverenisena valtiona kuin Isoa Britanniaa, ja ajettelemme, että otteistamme Kiinassa pitää meidän vastata — jos meidän niistä yleensä pitää vastata — kiinalaisten edessä, eikä englantilaisten edessä. (Suosionosoituksia.) Muunlainen järjestys olisi yhtä epäoikeutettua kuin jos Tshan Kai Shi vaatisi meitä vastuuseen edustajamme menettelystä Lontoossa.

Meidän syyksemme sälytetään se, että Kiinan tapahtumissa on osallisena neuvostomaan kansalainen Borodin. Intrigitt englantilaisia vastaan selitetään tämän Borodin toiminnan seuraukseksi. Minun täytyy sanoa, että Borodin ei ole edustajamme Kiinassa, että hallituksemme ei ole antanut mitään valtuuksia hänelle eikä niinollen ole vastuussa Borodin toiminnasta. Tiedämme, että Tshan Tso Linilla on englantilainen neuvonantaja Setton. Mutta minä en olisi halukas syyttämään Englannin hallitusta siitä, että englantilainen Setton on Tshan Tso Linin neuvonantajana. Borodin ei ole neuvostohallituksen edustaja. Hän itse vastaa teoistaan. Kiina on suvereeninen valtio ja kiinalaiset voivat kutsua neuvonantajikseen ketä haluavat, eikä heidän velvollisuutensa ole suinkaan kutsua ainoastaan englantilaisia ja amerikalaisia. He voivat kutsua myös neuvostomaan kansalaisia. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Meitä syytetään ystävyyssuhteesta Kiinan kanssa. Tällaisen syytöksen johdosta kirjoittaa englantilainen liberalinen lehti »Manchester Guardian» että »ei voi vakavasti todistaa että ystävyys Neuvosto-

Liiton ja Kantonin välillä on Englannin ja neuvostovallan sopimuksen vltta 1921 rikkomista, sopimuksen jonka mukaan Neuvosto-Venäjä sitoutui pidättymään diplomaattisesta tai muusta toiminnasta tai propagandasta, mikä saattaisi yllyttää jotain Aasian kansoista vihamielisiin toimintoihin Britannian etuja vastaan. . . Jos tätä tulkitaan puhtaasti muodollisesti, niin nähdään, että me vaadimme Venäjältä sellaista diplomaattista toimetttömyyttä, mitä ei pähämmekään pälkähtäisi vaatia muilta valloilta, joiden kanssa meillä on erimielisyyttä jossain kysymyksessä. Näin kirjoittaa englantilainen porvarillinen lehti, eikä »Isvestija» tai Buharinin johtama »Pravda». Näihin asti on jokaisella suvereenilla valtiolla ollut oikeus solmia ystävälliset suhteet kolmansien maiden kanssa. Kun nyt Englannin konservatiivit yrittävät pakottaa SSSR:n muuttamaan suhtaantumistaan riippumattomaan maahan Kiinaan tai pakottaa Kiinan muuttamaan suhtaantumistaan SSSR:ään niin ne hyökkäävät näiden valtioiden suvereniteettia vastaan.

Kiinassa ovat lähteneet liikkeeseen sorretun kansan sorrettujen luokkien miljoonajoukot. Tämän liikkeen voima on niin suuri, että sen pysäyttäminen kokonaisen armeijainkaan avulla on tuskin ajateltavissa. Siksi sotilaallisen interventsin jatkaminen Kiinassa valautuu imperialistiseksi suursodaksi. Ja kun tätä sota käydään Tyynen valtameren rannoilla, meren jonka herruudesta riitelevät useat suurvallat, niin on hyvin todennäköistä, että tuo sota paisuu imperialistiseksi maailmansodaksi.

Ulkomailla on selitetty hallituksemme heikkouden merkiksi se, että meidän sotaväkeä ei ole Kiinassa. Tosiasiassa se on suurimpana takeena yhteistyöstä ja ystävydestä Kiinan kansan kanssa. Se että meidän sotaväkeä ei Kiinan alueella ole, se tekee meidät siellä vahvemiksi kuin muut valtiot, se asettaa kansalaisemme vaarattomampaan asemaan kuin missä ovat niiden maiden kansalaiset, jotka ovat ryhtyneet Kiinan interventsiiniin. Jos rauhanpolitiikka on porvaristolle heikkouden merkki, niin rauhanpolitiikka on SSSR:lle sen voiman merkki kaikissa kansainvälisissä suhteis-

sa. Rauhapolitiikkamme ansiosta astuvat SSSR:n kansan ja koko maailman työtätekevät innolla ja tarmolla puolustamaan SSSR:äämme sillä hetkellä, jolla sitä uhkaa vaara »voimallisten» ja hampaisiin saakka aseistettujen imperialistien puolelta.

Kansain Liitto.

Suhtaantumistamme Kansain Liittoon yrittää porvaristo nyt käyttää kamppailussa meitä vastaan syyttäen SSSR:n hallitusta siitä että se ei liity Kansain Liittoon, ei tahdo työskennellä yhteisen »rauhan asian» hyväksi. Taisteleeko Kansain Liitto tosiaan rauhan puolesta? Tiedetäänhän että Kiina ja Englanti ovat Kansain Liitossa. Mitä muutoksia se on aikaansaanut näiden valtioiden suhteissa? Englannin sotavoimat suorittavat Kiinan alueella samanlaista, jollei pahempaa interventSIONIA kuin ennen Kansain Liittoa, joka ei ole ottanut edes käsiteltäväkseen kysymystä sodasta Kiinassa. Entä Serbian ja Italian konflikti, Italian ja Albanian sopimus, sota Nikaraguassa jne? Kun voimakas valtio hyökkää heikon kimppuun, silloin Kansain Liittoa ei ole. Kansain Liitto on ase muutamien suurimpain imperialististen valtioiden käsissä hallitakseen kaikkia muita valtioita. Mitään muuta osaa Kansain Liitte ei ole pelannut eikä pelaa, jollei oteta lukuun niitä vahingollisia harhakuvitelmiä, joita Kansain Liiton suhteen on olemassa.

Olemme kannattaneet ja tarmokkaasti kannattamme jokaista tehokasta liikettä taistelussa rauhan puolesta, suostumme tukemaan jokaista todellista rauhanjärjestöä, mutta emme halua mennä sellaiseen järjestöön kuin Kansain Liitto.

Kansain Liitto yrittää todistaa pasifisminsa kutsumalla koolle aseistariisumiskonferenssin. Jo nyt valmistelutöiden yhteydessä on ilmennyt että tämä konferenssi ei anna tuloksia. Koko valmistelutyö osoittaa, että ei ole kysymys aseistariisumis-neuvotteluista, vaan neuvotteluista kuinka sotilaallinen ylivoima saataisiin vähimmillä kustannuksilla säilytetyiksi niillä mailla, jotka vielä nyt ovat maailman valtiaita. Ajatuksena niissä ehdotuksissa, joiden sisältö on päässyt pu-

jahtamaan sanomalehtiin, on se, että voimakkaimmat valtat pyrkivät säätämään sellaisen »aseistamis-komennon», joka estäisi muut valtiot vahvistumasta niin paljon, että kykenisivät ase-in puolustautumaan imperialistisia suurvaltoja vastaan.

Kemiallisesta sodasta.

Monasti on jo esitetty periaatteellinen suhteemme aseistariisumis-kysymykseen. Me olemme valmiit ja kehotamme muitakin valtoja radikalisiin toimenpiteisiin sotien välttämiseksi. **Me ehdotamme, että tyyten poistettaisiin vakinaiset armeijat, hävitettäisiin sotateollisuus ja järjestettäisiin todellinen kontrolli kansan edustajista, työväen, ammatillisten järjestöjen ja talonpoikain edustajista.** Ehdotamme, että tämä kontrolli ulotettaisiin myös finanssivaroihin, joita voidaan käyttää sodan valmisteluun. Näille edustajille on sälytettävä vastuu siitä, että yhtään kopeekkaa ei käytetä ihmisten tuhoamisen valmisteluun. Tätä me ehdotamme kaikille valtioille.

Englannin parlamentissa annettiin hiljattain törkeä lausunto, kuinka meidän valtio kemiallisen sodan valmistelussa tekee paljon enemmän kuin muut valtiot. Kun ensimmäinen tällainen lausunto annettiin melkein Englannin sotaministeriön puolelta, kumottiin se perinpohjin lehdissämme. Nyt tämä vale on taas alahuoneessa toistettu. Minä ilmoitan, että ei ole yhtään teollisuuden alaa, jolla mikä tahansa Länsi-Europan suurvalloista ei olisi meistä edellä. Sitäpaitsi ilmoitan, että me olemme ainoa Europan ja Amerikan valtioista, joka imperialistisen sodan jälkeen käyttää armeijan ylläpitoon huomattavasti vähemmän kuin puolet siitä, mikä käytettiin ennen sotaa.

SSSR:n kansainvälinen asema ja ulkopoliittikka

Analysoitaessa ulkovaltojen suhtaantumista meihin on pidettävä mielessä kaksi tekijää: 1) taloudelliset edut vetävät SSSR:n puoleen, kun sen taloudellinen voima vahvistuu ja markkinat laajenevat; 2) hallitsevien poliittisten ryhmien antagonismi SSSR:ää kohtaan kasvaa sitä

mukaa kuin SSSR:n poliittinen vaikutus vahvistuu.

SSSR on tähän asti kehittänyt taloutaan ilman ulkomaisen tekniikan apua. Maamme teollistuttaminen, uuden rakentaminen tietää sitä, että suuresti laajenee ulkomaisten tuotteiden tuonti, eritoten koneiston tuonti tehtaillemme. Jos poliittiset suhteet pysyvät normaaleina avaa se teollisuusmaille suuret mahdollisuudet markkinainsa laajentamiseen. Me puolestamme kaikin tavoin pyrimme kehittämään kauppasuhteitamme, tietenkin säilyttämällä ulkomaankauppamme monopolin.

Viime aikoina on likvidoitu muutamia konsessioniyrityksiä. Ulkomailla on tämän perusteella yritetty todistella, että SSSR:ssä on mahdollon tehdä työtä. Täytyy kuitenkin sanoa, että näiden konsessioniyritysten epäonnistumiseen on ollut syynä se, että ne aikoivat työskennellä meidän pankkiemme varoilla. Mutta me päästämme konsessionäärejä tänne saadaksemme ulkomaista pääomaa, emmekä työskentelemään meidän rahoilla. Tämä erimielisyys pakotti muutamia konsessioniyritykset lopettamaan toimintansa. Vastuu siitä lankeaa konsessionääreille eikä meille. Emme vastusta sitä, että konsessionäärit saavat täällä voittoa, mutta saakoot sitä omilla pääomillaan ja kokemuksillaan, älköötäkään meidän rahoilla ja kokemuksilla. Tällä ehdolla tulemme edelleen kehittämään konsessioniyhteistyötä.

Sitten poliittisista sopimuksistamme eri maiden kanssa.

Kapitalistivaltioiden poliittisten sopimusten tarkoituksena on vaikutusvaltansa varmentaminen rauhan aikana ja voimien sijoittelu sodan varalle. Meidän tekemillä sopimuksilla on ns. kaksipuolinen luonne, s.o. kaksi valtiota solmii sopimuksen ilman, että osallisena on kolmas valtio. Sopimuksillamme pyrimme yhteen ainoaan päämäärään: turvaamaan rauhan ja takaamaan kummankin sopimuspuolen puolueettomuuden sodan syytyessä. Meidän sopimussysteemimme ei siis valmistele uusia sotia, niinkuin tekee kapitalistinen systeemi, se päinvastoin paikallistuttaa mahdolliset sotaiset yhteentörmäykset.

Rapallon sopimuksesta kuluneiden viiden vuoden aikana meillä ei ole ollut aihetta valituksiin niiden suhteiden johdosta, mitkä SSSR:n ja Saksan kesken ovat säätyneet. Rapallon sopimuksen jälkeen allekirjoitettiin ensin kauppasopimus ja 24.IV.26 sopimus puolueettomuudesta sodan syytyessä. Suhteissamme Saksan kanssa pidämme edelleen lähtökohtana sitä, että Saksa ei anna käyttää itseään aseellisiin esiintymisiin meitä vastaan, vaikka väitettiin Saksan Kansain Liittoon liittyessään sitoutuneen päästämään alueensa lävitse muiden maiden sotavoimia SSSR:ää vastaan. Tämä väitteet kumosi virallisesti ulkoministeri Streseman, emmekä me voi olla uskomatta Saksan hallituksen viralliseen ilmoitukseen. Taloudellinen ja kulttuuriyhteys Saksan kanssa kasvaa vuosittain enemmän kuin minkään muun maan kanssa. Saksan hallitus on taannut meille huomattavan lainan, 315 milj. markkaa, mikä on kokonaan käytetty koneiden ja työkalujen hankintaan Saksasta.

Ranskan kanssa on neuvottelut taas käynnissä. Sopimus rauhottaisi suuresti Eurooppa. Poliittisten ja taloudellisten etujen välittömiä ristiriitoja Ranskan kanssa ei meillä ole.

Suuri merkitys hallituksemme politiikassa on ollut kysymyksellä suhteista Itämeren valtioiden ja Puolan kanssa. Koko politiikkamme — sotaa vastaan, rauhan puolesta — tekee erikoisen toivottavaksi puolueettomuussopimuksen näiden valtioiden kanssa. Esteenä on tähän saakka ollut se että Puola on asetunut holhoojan asemaan muiden reuna-valtojen suhteen ja tahtonut, että ne kävisivät neuvotteluja kanssamme vain Puolan kautta. Tätä Puolan hallituksen kantaa ei SSSR:n hallitus ole hyväksynyt, vaan katsoo, että reuna-valtojen yhteisrintaman muodostaminen suhteissa SSSR:ään ei suinkaan edistä rauhan asiaa. Useimpien Itämeren maiden kehitys riippuu suuresti taloudellisesta yhteistyöstä SSSR:n kanssa, sillä nämä maat olivat ennen Lokakuun kumousta tsaarin Venäjän osia. Jos niillä olisi poliittiset sopimukset SSSR:n kanssa, niin taloudellisetkin suhteet kehittyisivät molemminpuolisten etujen pohjalla ja sa

vahvistaisi näiden valtioiden taloudellista ja poliittista itsenäisyyttä.

Turkin kanssa on meillä rauhalliset ystävälliset suhteet, taloudellista yhteyttä vain edelleen kehitettävä. Ystävällisten suhteiden saavuttaminen Persian kanssa on edelleenkin neuvostovallan politiikan päämääränä. Afganistanin kanssa on puoleettomuus-sopimus vahvistettu.

Rauhan säilyttäminen Kaukaisessa Idässä riippuu suuresti Japanista. Siksi SSSR:n hallitus pyrkii kaikin tavoin kehittämään rauhallisia suhteita Japanin kanssa ja säännöstelemään kaikki ne kysymykset, joista hallitusten välillä on neuvotteluja ollut. Emme näe sanottavia esteitä lähentymiselle.

Suhteistamme muihin valtioihin on mainittava, että Itävallan hallitus on hyväksynyt lakiehdotuksen lainan takaamisesta meille.

Kaikesta yllä sanotusta täytyy tehdä se johtopäätös, että vaikka suhteemme eräiden maiden kanssa ovatkin parantuneet, kuitenkin yleinen maailman tilanne SSSR:n suhteen on paljon huolestuttavampi kuin edellisen neuvostokongressin aikana. Sikäli kuin kapitalistinen järjestelmä kokee tiellään yhä suurempia vaikeuksia, sikäli kuin kapitalismin vakaantuminen käy yhä epäilyttävämmäksi, sikäli erinäiset kapitalistipiirit yrittävät epäilemättä lykätä vastuun siitä Neuvostotasavaltamme niskoille. Mikäli Kiinassa lisääntyy myötätunto valtiotamme kohtaan, mikäli kumoukselliset vapausliikkeet ja työväen luokkaliikkeet kehittyvät samoin myötätuntoisina meitä kohtaan, mikäli hyökkäykset SSSR:mme kimppuun tihenevät. Imperialismin kohdalo on uhattu, siitä sen hyökkäys meitä vastaan. Viekö tämä hyökkäys sotaseikkailuihin meitä vastaan, sitä ei nyt voi kukaan sanoa. Kahden systeemin, sosialismin ja kapitalismin kilpailun pitkällä historiallisella tiellä ovat aseellisetkin yhteentörmäykset näiden systeemien välillä tietenkin mahdollisia. Liittovaltamme hallitus tekee kaikkensa, jotta sitä ei yllätettäisi. Kaikkia vihamielisiä kombinaatioita vastaan asetamme edelleenkin rauhanpolitiikkamme. Mutta siitä huolimatta ei kukaan voi taata ettei sosia-

lismen alueelle hyökättäisi. Senvuoksi pitää meidän olla valmiit pahimmankin varalle. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

*

Toverit, SSSR:n sisäisestä tilasta ja sisäpolitiikasta ei nyt voi antaa pinnallistakaan kuvausta koskettelematta talouden pääkysymyksiä, joilla hallituksen toiminnassa kuluneena aikana on tärkeä sijansa. Silloin kun kansalaissota päättyi ja maamme oli rauhallisen rakennustyön etehisessä, silloin Lenin sanoi VIII:ssa neuvostokongressissa v. 1920 lopulla:

»Tämä on onnellisimman ajan alku, ajan jona politiikkaa tulee olemaan yhä vähemmän ja vähemmän, politiikasta puhutaan harvemmin ja lyhyemmin, mutta enemmän tulevat puhumaan insinöörit ja agronomit.» Ja edelleen: »Politiikkaa me epäilemättä olemme oppineet, siinä meitä ei lyödä, siinä meillä on pohja. Mutta talouden alalla on asiat huonosti. Paras politiikka tästä lähin on — vähemmän politiikkaa! Pankaa liikkeelle insinöörit ja agronomit, tehkää edustajakokouksista ja neuvotteluista, ei juhla-kokouksia, vaan todellisten saavutuksien tarkastuselimä, elimiä joissa voisimme toden teolla oppia talouden rakennustyötä!... (XVII, s. 426.)

Eritoten soveltuu tämä nykyhetkeen, jolloin selvittyämme »jälleenrakentamistehtävistä» ja monilla aloilla astuttuamme sodanedellisen tason yli olemme joutuneet ratkomaan paljon vaikeampia tehtäviä kansantaloutta perinpohjin uudistaessamme.

Esittämäni Leninin sanat eivät tietenkään merkitse sitä, että me jo olisimme ratkaisseet kaikki erikoisesti poliittiset kysymykset. Ei, ne toteavat vain sen, että poliittisten kysymysten ratkaisu nyt enemmän kuin koskaan ennen lepää taloudellisen rakennustyön pohjalla.

Lokakuun saavutuksien päätuki, työväen ja talonpoikain liitto, on lujittunut ja laajentunut ensin kansalaissodan tullessa ja sitten valtavassa työssä talouden rappion voittamiseksi. Nyt työväen ja talonpoikain liiton, näiden luokkien toimintojen yhteyden pitää taata nopea

liikunta eteenpäin koko talouden uudeksi rakentamisen tiellä, maailman tieteen ja tekniikan viimeisten saavutusten pohjalla. Meidän oloissa, joissa valtion käsiin on keskitetty liikenne, luotto ja melkein koko teollisuus, kun maa on kansallistettu ja kun ei ole olemassa kartanoherrain luokkaa eikä suurporvariston luokkaa, on tällainen uudeksi rakentaminen sosialismin rakentamista. Sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen on pitkäaikainen prosessi. Mutta jokainen askel tällä tiellä kohottaa maan taloudellista ja kulttuurista tasoa, parantaa kansanjoukkojen, erittäinkin huonoimmassa asemassa olevien kerroksien hyvinvointia.

Teollistamispolitiikka.

Mikä on se tie, joka vie sosialismin? Se on teollistuttaminen. Teollistuminen lisää moninkertaiseksi yhteiskunnallisen työn tuottavaisuuden, kohottaa joukkojen hyvinvointia, antaa välineet, joilla maamme ehtymättömät rikkaudet saadaan suurten joukkojen käyttöön. Siksi on

teollistamisen toteuttaminen ollut hallituksen työn tärkeimpänä kohteena.

Teollistaminen ei ole lokakuun kumouksen »keksintö». Jo historian analyysin perusteella osottivat tieteellisen kommunismin perustan laskijat kumoamattomasti, että aineellisten tuotantovoimien kiertämättömänä tuloksena on sosialismin astuminen kapitalistisen taloussysteemin tilalle. Teollistaminen meidän oloissa merkitsee siirtymistä pärevalkeasta sähköön, puusahrastra traktoriin, tietämättömyydestä kulttuuriin. Sen tuloksena on monien vuossatain historiallisena perintönä saamamme kaupungin ja maa-seudun välisen eron täydellinen poistuminen. Teollistaminen, joka täyteen muotoonsa saatettuna merkitsee sosialistista talousjärjestystä, hävittää täydelleen luokat, ja siksi voi sanoa, että kurssi teollistamiseen on kurssi kaupungin ja maa-seudun taloudellisen ja kulttuurisen erillisuuden poistamiseen.

Kuvatakseni mitä konkreettisia askeleita taloussammamme olemme parin viime vuoden aikana ottaneet, esitän seuraavat numerot:

Talocusvuosi.	Kansantal. koko tuotanto milj. rpl sodaned. hint. muk	Siitä teoll. tuot. % %.	Maatal. tuot. samoin % %.	Tuotantovälineiden tuotanto % % teoll. tuot: sta.	Teollis. kaupassa ja liikent. työskent. väestö $\frac{0}{10}\%$ koko väestöstä.
1923—24	12,272	27,8	72,2	51,7	9,3
1924—25	14,619	34,8	65,2	52,6	9,7
1925—26	18,306	38,2	61,8	54,4	11,0
1926—27	20, '66	41,0	59,0	56,1	11,5

Nämä luvut osottavat että kansantalouden tuotannon yleensä kasvaessa suurenee 1) teollisuustuotannon ominaispaino, 2) tuotantovälineiden tuotannon osuus koko teollisuustuotannossa, 3) teollisen väestön prosenttimäärä.

Jotta näiden itse kansantaloutemme rakenteessa tapahtuneiden muutoksien kuvaus tulisi täydellisemmäksi, esitän vielä seuraavat numerot maatalouden ja teol-

lisuuden kasvun tempostä ja tasosta vuoteen 1913 verraten: s. 155.

Korkeimman Kansantalousneuvoston viimeisten laskelmien mukaan lisääntyy teollisuuden tuotanto v. 1926/27 enemmän kuin 20 prosentilla.

Esittämäni luvut näyttävät numerokielellä sen tosiasian että maamme on kehittämissä teollistumisen tietä. Tämän tosiasian merkitystä ei sentään saa arvioida

Talousvuosi.	Tuotannon taso %/0/0 v: n 1913 tasoon verraten.		Kasvun tempo vuosittain.	
	Maatalous.	Teollisuus.	Maatalous.	Teollisuus.
1923—24	72,3	44,1	6,5	32,8
1924—25	77,9	65,6	7,6	48,9
1925—26	92,3	90,3	18,6	37,7
1926—27	97,2	103,6	5,3	18,1

liian suureksi, sillä olemme vasta sen kehitystien alkutaipaleella, joka muuttaa maamme agraaris-teollisesta teollis-agraariseksi maaksi. Meillä on alueita, joita kulttuuri ei vielä ole koskettanut, joilla kynnetään puusahralia ja joilla ei edes hevosia kengitetä. Tällaiset alueet tarvitsevat toisten alueiden apua saadakseen pajan ja kehitetympiä työvälineitä. Hallituksen päätös maatalouskone- tehtaan rakentamisesta Rostoviin, traktori- tehtaan rakentamisesta Stalingradiin tai Siperian—Turkestanin rautatien rakentamisesta on oikeastaan yrittäjä rakentaa tällainen paja koko valtiota varten.

On kyllä ajateltavissa toinenkin kehitystie — sellainen työnjako meidän ja kapitalistisen maailman kesken, jonka mukaan SSSR jäisi agraarimaaksi, veisi ulkomaille viljaa ja raaka-aineita ja ostaisi sieltä teollisuuden tuotteita. Tämä kehitystie veisi koko kansantaloutemme ulkomaisen pääoman orjuuteen ja ikuisuttaisi maamme taloudellisen ja kulttuurisen takapajuisuuden. Tälle tielle astuminen olisi luopumista sosialismin rakentamisesta.

Teollisuuden alhainen kehitys lyö leimansa koko talouteen. Talonpojan desjatinä antaa meillä 2—3 kertaa vähemmän satoa kuin edistyneimmissä maissa. Tehtamme eivät kykene valmistamaan riittävästi halpoja ja hyviä tavaroita. Talouden jatkuva nousu on mahdollinen vain teollistamisen tietä. Ja nousun täytyy käydä yhtäaikaa sekä teollisuudessa että maataloudessa. Maatalous on raaka-aineiden lähteenä teollisuudelle, elintarpeiden lähteenä kaupunkiväestölle, vientitavarain lähteenä (ja siten se mää-

rää myös tuonnin suuruuden), teollisuustavarain menekkimarkkinoina ja työvoiman lähteenä, teollisuus taas varustaa maatalouden huokeilla maatalouskoneilla, lisää maataloustavarain kysyntää. Teollistaminen lisää suuresti työvoiman kysyntää sekä kaupungissa että maaseudulla, aluksi vähentää työttömyyttä ja siten poistaa sen tyyten. Tälle maan teollistamisen tielle olemme me astuneet.

Alussa ovat vaikeudet hyvin suuret. Päävaikeudet johtuvat siitä että ensi aikoina täytyy tehdä suuria pääomasijoituksia, jotka eivät anna välittömiä tuloksia tavaroina. Esim. Dneprin sähköasema, Siperian—Turkestanin rautatie ja Volgan—Donin kanava nielevät rakennuskustannuksina 350—400 milj. ruplaa, jotka lähimpien 5 vuoden aikana eivät vielä anna mitään tuloksia. Samoin useiden suurten tehtaiden rakennuskustannukset. Tämä pakottaa alussa äärimmilleen jännittämään maamme kaikki taloudelliset voimat.

Teollisuustuotteidemme kalleus johtuu osin taloutemme kehnosta järjestyksestä, suurista kulungeista jne. Mutta perustavana ja pitkäaikaisena syynä siihen on teollisuuskoneistomme kuluneisuus ja takapajuisuus. Sodan alusta viime vuosiin saakka ei koneistoa sanottavasti ole uusittu eikä remontoerattu. Ennen tilattiin ulkomailta useinkin sellaisia koneita, jotka siellä olivat käyttökelpottomina tulleet raakatuiksi. Tekniikkamme takapajuisuus pakottaa nopeasti uusi- maan teollisuutemme koneiston, muutoin emme voi hintoja alentaa.

Asuntopinta-ala henkeä kohden kaupungeissa on tähän saakka aina vain pie-

nentynyt ja asuntokysymys käy vuosi vuodelta yhä kärkevämmäksi. Jollei asuntoja enemmän rakenneta niin niiden puutteesta tulee este teollisuuden ja koko talouden kehitykselle.

Eivät ole kehuttavasti asiat myöskään liikenteen alalla. Rautatieliikenne lisääntyy erittäin nopeasti, erällä radoilla jo suuresti ylittää sodanedelliset normit. Kuljetuskyvyn lisääminen vaatii suurin pääomasijoituksia. Kun nyt pääomasijoi-

tukset liikenteeseen ja asuntojen rakentamiseen jäävät jälle pääomasijoituksista teollisuuteen, niin tulevaisuudessa täytyy meidän tehdä suuri muutos pääomasijoitusten suunnassa. Muutoin liikenteestä ja asunnoista tulee talouden kehityksen jarru.

Pääomasijoituksista teollisuuteen ja talouden muille aloille saadaan kuva seuraavasta taulukosta (milj. tsherv. ruplissa):

	1924—25	1925—26	1926—27 (suunnit).
Teollisuuteen	385,0	780,1	917,8 ¹
Sähköistämiseen	39,0 ²	109,0	153,0
Liikenteeseen	104,1	223,0	278,7
Maatalouteen	272,3	349,8	509,4
Asuntojen rakentamiseen ³ . .	203,3	309,0	373,8
Muu rakennustyöhön ⁴	137,3	247,8	312,2
Yhteensä	1141,0	2018,7	2544,9

Kestävätkö voimamme näin nopean tahdin? Siinä on kaksi mittapuuta. 1) rikkovatkona nämä sijoitukset kansantalouden tasapainon, ja 2) paraneeko samaan aikaan laajojen joukkojen elintaso. Viime talousvuoden alussa tehtiin pääomasijoituksia hieman enemmän kuin edellisten vuosien kasaaminen salli ja samalla lisättiin joukkojen henkilökohtaisen kulutuksen määrää. Siitä olivat seurauksena kriisi-ilmiöt viime vuoden alkupuolella. Niistä hallitus sentään selvisti supistamalla pääomasijoituksia realiselle tasolle, korjaamalla luottopoliittikkaa, tiukan talouskomennon avulla jne. Välttääksemme tshervontsin ostokyvyn vähenemisen oli pakko ottaa rahaa pois kiertokulusta. Näin saatiin rikkoontunut tasapaino palautetuksi ja rakennustyö suoritetuksi siinä määrin kuin oli edellytetty.

Tänä vuonna pitäisi suunnitelman mukaan sijoittaa aika lailla suuremmat pääomamäärät. Kuluneen puolen vuoden kokemuksen perusteella voi sanoa, että viime vuoden vaikeudet eivät tänä vuonna todennäköisesti toistu. Viljanhankinnat suoritettu tyydyttävästi, ohjelman täyttämistä varten ei ole tarvinnut laskea rahaa liikkeeseen; on merkkejä, jotka osoittavat rahajärjestelmämme lujittuneen ja tshervontsin ostokyvyn olevan kohoamassa. Ulkomaankaupan aktiivisuus antanut puolen vuoden aikana valuuttaa noin 60 milj. ruplaa. Se on suureksi osaksi ulkomaankaupan monopolin ansio, ja tämän monopolin heikentämistä hallitus ei millään muotoa tule sallimaan. Suunnitelma on kyllä jännitetty. Mutta ilman voimain äärimmillään jännittämistä ei maamme voi päästä kulttuurimaaksi, varakkaaksi

¹ Lisäksi reservi 30 milj. ² Vain budjetin määräraha. ³ Sitäpaitsi asuntojen rakentamiseen teollisuuden yhteydessä v. 1924—25 45 m.r., v. 1925—26 94 m.r. ja v. 1926—27 97,8 m.r., mitkä summat otettu huomioon teollisuuden linjalla. ⁴ Pääomasijoitukset yhteislaitoksiin (posti, lennätin ja puhelinlaitos), kunnallistalouteen, paikallisten rakentamiseen, elevaattorien ja jäädytyslaitoksien, sairaalain ja koulujen sekä komissariaattien rakennus töihin.

teolliseksi maaksi. Kysymys on vain siitä että ei aiheutettaisi kriisiä kansantaloudessa ja toiseksi siitä että pääomaisjoitusten kasvaessa lisääntyisi myös työväen ja talonpoikain suurten joukkojen hyvinvointi. Meillä ei ole valmiita reseptejä siitä, kuinka taloutta on rakennettava, kuinka miljardeihin nousevat summat on jaettava eri alojen kesken niin ettei minkäänlaisia kriisejä pääsisi syntymään. Ensi kerran maailmassa ratkoo nyt maamme sosialismin rakennustyön tehtävää. Tarpeellisen ratkaisun voimme löytää vain käytännössä, oppimalla kokemuksestamme ja päivästä päivään tarkistamalla työtämme. Mutta taloutta ei nyt voida rakentaa ilman harkittua taloussuunnitelmaa useammiksi vuosiksi eteenpäin, sillä suurten tehtaidemme, sähköasemiemme ja rautateidemme rakentaminen ottaa monia vuosia. Gosplan (Valtion suunnittelukomitea) onkin nyt hahmotellut viisivuotissuunnitelman, joka lähiaikoina esitetään hallituksen vahvistettavaksi. Tämä suunnitelma edellyttää valtion sijoittavan kansantalouteen pääomia lähimpien 5 vuoden aikana lähes 20 miljardia. Kuinka nämä varat pitää eri alojen kesken jakaa, mikä osa pitää antaa maatalouteen, mikä osa teollisuuteen, mikä osa liikenteeseen, nämä ovat nyt taloudellisen rakennustyön tärkeimpiä ja vaikeimpia kysymyksiä.

Teollistaminen ja työväenluokan talousliitto talonpoikaiston kanssa.

Joillekin on muodostunut sellainen mielipide, että tunnussana maan teollistuttaminen on suunnattu maataloutta vastaan. Osottaakseni tällaisen käsityksen perusteettomuuden esitän muutamia numeroita. Valtion budjetista ja paikallisista varoista on maatalouteen annettu v. 1923/24 114.5 milj. ruplaa, v. 1924/25 239.9 m.r., v. 1925/26 309.7 m.r. ja v. 1926/27 annettu ja annetaan yhteensä 335.8 miljoonaa ruplaa. Siis neljän vuoden aikana käytetty maatalouden tarpeisiin paikallisten ja valtion budjetin varoista yli miljardin ruplaa. Sitäpaitsi kulkee maatalouteen varoja maatalousluoton kautta, esim. tänä vuonna yli 200 milj. ruplaa. Tänä vuonna ovat määrärahat

maatalouteen (n. 550 m.r.) kaksi kertaa suuremmat kuin v. 1913.

Mainitut summat eivät kylläkään peitä maataloutemme tavattoman suuria tarpeita. Ja täytyy myöntää, että maataloutemme ei ilman valtion apua voi kyllin nopeasti kehittyä, varsinkaan nyt kun sekkin on päättämässä jälleenrakentamiskautensa siinä mielessä, että talonpoikaisto ei enää voi ekstensiivisillä viljelystavoillaan kehittää maataloutta entisen alhaisen tekniikkansa pohjalla. Teollisuudesta sanotaan, että se pitää varustaa uusilla koneilla, rakentaa uusia tehtaita jne. Samoin pitää maatalous varustaa uusilla koneilla.

Maatalouden heikoin kohta on n.s. liivästä, se työvoima joka ei voi sijoittua maatalouteen. Se on seuraus maataloutemme takapajuisuudesta, joka ilmenee perin alhaisena satoisuutena. On laskettu että satoisuus on Venäjällä 100 vuoden aikana lisääntynyt keskimäärin $\frac{1}{2}$ pros. vuodessa. Jos satoisuus edelleenkin kasvaa vain $\frac{1}{2}$ pros. vuodessa, niin sosialismia emme rakenna.

Karjanhoidon ja raaka-ainekasvien alalla tuntuu nyt epäsuotuisia merkkejä, joiden poistamiseksi hallitus on ryhtynyt toimenpiteisiin (kohottanut hintoja, myöntänyt verohelpotuksia jne.). Noiden vaikeuksien perussyynä ei ole virheellinen hintapolitiikka, vaan alhainen tuottoisuus. Kolmivuorosta täytyy päästä monivuoroon, saada jalostettuja siemeniä, paremmin lannoittaa maa jne. Meillä on kyllä vielä koskemattomiakin maita, joilla ekstensiivisellekin viljelykselle tarjoutuu hyvät kehitysmahdollisuudet. Sadon kohottaminen käy eri alueilla tietenkin eri lailla, ja siksi ei käy menetteleminen saman kaavan mukaan joka paikassa.

Talonpoikaistaloudet jättävät itselleen suuret määrät viljaa (1/VII 1927 arviolta noin 700 miljoonaa puutaa). Se johtuu 1) talonpoikaistalouden epävakaisuudesta, jonka vuoksi se tahtoo varustautua luonnononnettomuuksien varalle, ja 2) kaupungin ja maaseudun välisen vaihdon puutteellisuudesta. Kaupungin ja maaseudun välistä vaihtoa estävänä tekijänä on epäedullinen hintasuhteiden maatalouden tuotteille teollisuuden tuotteiden hintoihin verraten. Teollisuustuotteiden hinto-

jen alentaminen on senvuoksi aivan välttämätön, jos mieli lujittaa kaupungin ja maaseudun taloudellista liittoa ja saada maatalous nopeasti kehittymään.

Maaseutupolitiikassaan on hallitus nojannut ja tulee edelleen nojaamaan maaseudun köyhiin ja keskivarakkaisiin joukkoihin, pyrkien rajoittamaan kulakin riistomahdollisuuksia. Maatalouden kehitys käy menestyksellisesti vain sillä ehdolla, että korkeammasta tekniikasta pääsevät osallisiksi köyhät ja keskivarakkaat suuret joukot. Köyhä on yhteiskunnallisen asemansa puolesta työläisen lähin naapuri. Poliitikallamme pyrimme auttamaan köyhää jotta hän voisi nostaa taloutensa jaloilleen ja pääsemään köyhyydestä. Ja vuosi vuodelta jää maaseudullemme yhä vähemmän köyhiä. Köyhäin ja keskivarakkaiden talouksien valtavan joukon suhteellisen pienikin vaurastuminen antaa absoluuttisissa luvuissa suuren ilsäyksen. Ne toimenpiteet, joilla pyrimme kohottamaan maataloutta, voidaan toteuttaa vain sillä ehdolla että maataloutta kohottamaan vedetään nämä talonpoikaiston pääjoukot. Ja tämä politiikka ei ole lainkaan ristiriidassa sen kanssa, että kannustetaan kaikkia edistyksellisiä talousmuotoja.

Pyrimme saamaan maaseudulle parempia koneita, jalostettuja siemeniä, lannoitusaineita. Mutta ne maksavat rahaa, eikä jokainen talonpoika voi niitä hankkia. Vain osuuskunniksi järjestymällä voivat köyhät ja vähävaraiset niitä ostaa.

*

Olemme ryhtyneet uudella tavalla järjestämään teollisuutta, liikennettä, maataloutta, maan koko taloutta nykyaikaisen tekniikan pohjalle. Tässä työssä voidaan hyviä tuloksia saavuttaa vain siinä tapauksessa että 1) on riittävästi ihmisiä, jotka ovat selvillä tekniikan saavutuksista ja osaavat ne soveltaa käytäntöön,

ja 2) että nämä ihmiset tekevät työtä sillä tarmolla ja antaumuksella, jota sosialismin rakentaminen vaatii. Hyvin tärkeä on kysymys teknillisestä intelligenssistä. Olemme kyllä pyrkineet vetämään työhön kaiken intelligenssimme, laajentaneet korkeakoulujamme ja varanneet oppilaspaiikat työläisille ja talonpojille, mutta sittenkin ammattitaitoisen väen tarve kasvaa nopeammin kuin mitä voimme kasvattaa. Tässä täytyy erikoisesti painostaa sitä, että me vaadimme intelligenssiltä antaumusta työhön, vaadimme että se ehdottomasti tunnustaa sen yhteiskuntajärjestyksen ja poliittisen vallan, minkä Lokakuun kumous loi.

Vielä pari sanaa taistelusta byrokraattisista vastaan. Tehtävämme on huokean, tarkoituksenmukaisen, joukkoja lähellä olevan hallintokonciston rakentaminen. Kokemus on näyttänyt, että tämä työ on paljon vaikeampi kuin ensi alussa näytti. Vasta viimeiset vuodet ovat antaneet joitakin tuloksia virkavaltaisuuden hävittämisessä. Tarkastuskomissariaattimme suorittaa parhaallaan suurta työtä »paperivolokitaan» poistamiseksi. Tässä työssä pitää komissariaatin nojata laajoihin joukkoihin ja käyttää apunaan niiden yhä kasvavaa aktiivisuutta.

Toverit. Ainoa tae siitä, että hallituksemme ei tee sellaisia virheitä, jotka voidaan ja pitää välttää, on se että hallituksen toimintaohjelmaa, kaikkia sen taloudellisia toimenpiteitä harkitaan kautta koko neuvostosysteemin alhaalta ylös asti. Neuvostosysteemistä pitää tulla se laboratorio jossa työväen ja talonpoikain parhaat edustajat ovat aina osallisina SSSR:imme kaikessa rakennustyössä. Sosialismin rakentamisen suurtehtävän taakapajuudessa maassamme voimme suorittaa vain yhdessä työväen ja talonpoikain miljoonajoukkojen kanssa, muutoin emme sitä lainkaan suorita. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Maatalouden perustehtävät kansantalouden kasvun teollistuttamisen yhteydessä.

(Tov. Kalinin'in alustus SSSR:n neuvostojen IV:ssä edustajakokouksessa.)

Lyhennellen suomennettu.

Oleellisin maatalouspoliittisessa linjassamme.

Selostusta maatalouden kehityksestä ei saa pitää pelkästään taloudellisena ja vielä vähemmän vain teknillisenä selostuksena. Selostus maataloudesta on päinvastoin syvä poliittinen kysymys. Ei ole tärkeä ainoastaan kysymys maatalouden kasvusta, vaan kysymys siitä, miten ja millä linjalla maatalous kasvaa. Maatalouteen, niinkuin kaikkeen muuhunkin nähden, meidän tulee asettaa kysymys: lähentääkö määrätty toiminto meitä sosialismiin. Maatalouden kysymyksiä käsittelemme me ensi kerran historiassa sopuisointuisen, yhtenäisen kansantalouden osana sosialistisen rakennustyön etuja silmälläpitäen. Tämä on perusero suhtautumisessa maatalouteen porvariston suhtautumiseen verrattuna. Maatalous ja teollisuus ovat porvarillisessa yhteiskunnassa monien ja hyvin terävien vastakohtien lähteenä. Maatalous on siellä suurtilallisten ja teollisuudenharjoittajain välisen taistelun areenana. Siksi ei porvarillisessa yhteiskunnassa maatalouden kasvu tapahdu koko talonpoikaistalouden kasvuna yleensä. Toiselta puolen tapahtuu siellä suurtilallisten ja varakkaan talonpoikaistorvariston poikkeuksen kasvu; toiselta puolen samoin poikkeuksen köyhien ja pienten talouksien proletarisoituminen ja maattomiksi joutuminen. Varakkaitten kerrostusten vaurastuminen ja talonpoikaismassojen köyhtyminen, se on porvariston tie.

Hyvän esimerkin kaikesta tästä antaa Englannin koko agraarihistoria; samoin menneisyys tsaarin Venäjällä pikkutalonpoikain tuhoutumisineen, köyhtymisineen ja kulakkikerrostusten voimistumisineen. Maatalouskapitalismin kehityksen

hintana porvarillisten valtioiden puitteissa on se, että miljoonat talonpojat joutuvat maattomiksi ja vain varakkain osa talonpoikaista kehittyy samaan aikaan kun tapahtuu talonpoikaiston muun osan joukkotuhoutuminen ja köyhtyminen.

Meidän päämäärämme on talonpoikaiston koko perusmassan kohottaminen. Suhteessamme maatalouteen ja sen kehitykseen on johtavana periaatteenamme koko työtätekevän talonpoikaiston hyöty. Siksi me asetamme tehtäväksemme talonpoikaistalouksien kohottamisen yleensä. Se on erikoisen monimutkainen ja työläs tehtävä, mutta siinä on samalla meidän poliittikkamme peruserikoisuus porvariston maatalouspolitiikkaan verrattuna.

Amerikalainen farmarimaanviljelys ja kerrostuminen.

Esitän esimerkin Amerikasta prof. Kondratjevin minulle antamien tietojen mukaan.

V. 1925 oli Yhdysvaltain väestöstä 46.1 pros. ulkopuolella kaupunkien asuvia. Neuvostoliitossa muodostaa maaseutuväestö 82.2 pros. Yhdysvalloissa lasketaan olevan 6½ milj. farmia, meillä 24 milj. taloutta. Kylvöpinta-ala Yhdysvalloissa lasketaan 350 milj. acreksi, s.o. 130 mtj. desjatiinaksi. Kutakin farmia kohti tulee keskimäärin 20 desj., meillä taloutta kohti 4 desj. Karjan keskimääräisarvo kutakin farmia kohti lasketaan noin 1.240 sodanedelliseksi kultaruplaksi, meillä keskimäärin 232 rpl. taloutta kohti. Rakennusten arvo Amerikassa on 1.780 kultaruplaa farmia kohti, meillä 396 rpl. Tulot farmia kohti v. 1925 olivat keskimäärin 2.520 rpl., meillä 302 rpl. taloutta kohti.

Koska nämä numerot on koonnut ei-marxilainen, on hän tehnyt varsin huo-

mattavan virheen: talouksien lukumäärää $6\frac{1}{2}$ milj., on hän käyttänyt jakajana saadakseen keskimääräisen omaisuuden ja tulot. Vaikka hän saman tekee neuvostoliittoonkin nähden, niin tiedämme kuitenkin, että Amerikassa on suuria maatalouskapitalisteja, joilla on suuret maa-alueet, — sellaista ei ole meillä. Sitäpaitsi on näistä $6\frac{1}{2}$ miljoonasta epäilemättä vähintäänkin 1 milj. kääpiötalouksia. Amerikassa, kuten monessa muussakin kapitalistisessa maassa, työläiset ostavat pieniä maapalasia muutamien virstojen päästä tehtaasta ja tekevät niillä itse työt tehtaasta palattuana. Tällainen on kääpiötaloutta, joka lisää farmien lukumäärää alentaen keskimääräistä farmien maa-aluetta ja peittäen sen, että todellisina maanomistajina eivät ole 20 desj. maata omistavat farmarit, vaan maamagnaatit. Amerikan väestöstä tuskin enemmälle kuin 10 prosentille maa muodostaa ainoan tulolähteen kun sen sijaan loput maalla asuvat 36.1 pros. koko väestöstä työskentelevät maataloudessa palkkatyöläisinä. Mutta voitto maataloudesta lankeaa aivan pienelle suurfarmarien ryhmälle.

Meillä taas talonpoikaistossamme kulakeista köyhiin asti ei eroavaisuus ole läheskään sellainen kuin eri farmari-ryhmien välillä Amerikassa, ja lisäksi meidän politiikkamme aikaansaamissa oloissa on erilaistumisen tempo aivan vähäpätöinen. Katsokaamme miten meillä muutamissa piireissä tapahtuu ryhmityminen. Pohjois-Kaukasian piirissä oli ilman karjaa v. 1925 42.7, pros. ja 1926 40.1 pros. Karjattomien luku oli vähentynyt. Sama on asianlaita yhden elukan omistavien talouksien suhteen: v. 1925 niitä oli 27 pros. ja v. 1926 26.5 pros. Kaksi-eläimisen karjan omisti v. 1925 20.9 pros. ja v. 1926 22.2 pros. talouksista. Kolme eläintä omisti v. 1925 5.3 pros. ja v. 1926 6.3 pros.; neljä eläintä v. 1925 4.1 pros. ja v. 1926 4.9 pros. talouksista. Tästä näette, että karjattomien talouksien lukumäärä on vähentynyt, samoin kuin yhden eläimen omistavien talouksienkin. Kaikki muut ryhmät ovat suurentuneet. Täten ei siis meillä Pohjois-Kaukasiassa ole havaittavissa erikoista luokkakerrostumista. Sama on asianlaita

muillakin alueilla. Tästä huomataan, miten perusteettomia olivat huudot, että meillä tapahtuu talonpoikaiston nopea erilaistuminen ja että siinä on erikoisesti huomattavana kulakkiaineksen kasvu. Tämä kasvu ilmenee esimerkiksi Kostroman läänissä vain prosentin kymmenesosissa ja on joka tapauksessa hyvin merkityksetön.

Neuvostoliiton kansantalouden yhtenäisyys on työväen ja talonpoikien liiton perusta.

Tärkein ero, joka erottaa Neuvostoliiton kansantalouden perusteet porvarillisista on kansantalouden yhtenäisyys neuvostovaltiossa. Koko meidän kansantaloutemme on yhtä. Maa ja teollisuus on kansallistutettu. Ulkomaankauppa on monopolisoitu. Sisäisessä kaupassa omaavat valtio ja osuustoiminta tärkeimmän aseman. Kaikki kansantalouden alat palvelevat samaa tarkoitusta: sosialismin rakentamista. Voiko meillä täten olla antagonismia, sovitamattomia ristiriitaisuuksia maatalouden ja teollisuuden välillä? Ei tietenkään. Tällaiset ristiriitaisuudet estää työväestön poliittinen liitto talonpoikaiston perusjoukon kanssa. Meidän tehtävämme on lujittaa tätä liittoa ja ajoissa estää ristiriitaisuuksien mahdollisuuskin työväenluokan ja talonpoikaiston välillä. Lenin kirjoitti tästä asiasta: »Neuvostotasavallassamme on yhteiskunnallinen rakenne perustettu kahden luokan, työläisten ja talonpoikien yhteistyöskentelylle... Jos esiintyy vakavia luokka-erimielisyyksiä näiden kahden luokan välillä, silloin repeäminen on kiertämätön. Mutta meidän yhteiskuntarakenteessamme ei ole perusteita tällaiselle repeämiselle.» (XVII, 2, s. 115.) Tällaisen repeämisen syynä voisi olla politiikka, jossa maatalous asettuisi teollisuutta vastaan. Mutta tällaisesta yhden talouden osan asettumisesta toista vastaan ei meillä voi olla edes puhettakaan. Taloudellisessa rakennustyössämme on meillä johtavana periaatteena se, että osien oikea työskentely, niitten keskinäinen sopusointu säilyttää kokonaisuuden terveyden.

Minkälainen linja tulee olla meidän hallituksellamme talouden alalla? Sellai-

nen, joka tyydyttää sekä työväestön että talonpoikaiston minimaaliset vaatimukset; minä sanon minimaaliset, koska tiedätte, että nykyisissä oloissa ja nykyisillä varoilla voi puhe olla vain minimaalisten tarpeitten tyydyttämisestä.

Maatalouden kasvussa me aina otamme huomioon väestön enemmistön hyödyn ja edut, emmekä saa unohtaa, että tämä kasvu suurentaa sosialistista sektoria, että tämä kasvu tapahtuu sosialismin hyväksi. Nämä seikat huomioon ottaen valtio etsii vastaavanlaisia käytännöllisiä metodeja tällä alalla.

Suunnitelmallisuus ja aluejako (rajo-neeraus).

Samoinkuin koko kansantalouttamme rakennamme me myös maatalouttamme suunnitelmaperiaatteen pohjalla. Kapitalistisissa maissa teollisuus kasvaa vastovaraisesti hurjan kilpailun pohjalla, kehitys tapahtuu sokeasti, sysäyksittäin, »säännöstely» tapahtuu siellä vaikeitten taloudellisten kriisien avulla.

Meillä tulee kehityksen tapahtua suunnitelmallisesti. Maatalouden suunnitelmien mukainen kulku — siinä on yksi vaikeimmista problemeista. Suoriudummeko tästä vaikeudesta? Onko meillä menestystä suunnitelmien toteuttamisessa? Ehdottomasti, toverit, menestystä tällä alalla meillä on. Riittää muistuttaminen siitä, että vuodesta vuoteen olemme suuresti kohottaneet puuvillan ja sokerijuurikkaan tuotantoa. Näitä kasveja viljelevät myöskin keski- ja pikkutalonpojat, jotka omistavat maata vain $\frac{1}{8}$:sta 3 desj. asti; ja on puuvillanviljelys nyt saatu miltei suunnitelmien mukaiseksi. Jokainen meidän suunnitelmamme ei tietystikään aina tule täydellisesti toteutettua. Tänä vuonna sokerijuurikkaaseen nähden suunnitelmia rikottiin. Kylvettyjen desjatiinon määrä oli pienempi kuin olimme otaksuneet. Mutta tämä ei tapahtunut siksi, että suunnitelmallisuuden periaate oli huono, vaan siksi, että sattui joitakin yksityisiä virheitä.

Suunnitelmallisuuteen on kiinteästi yhdistetty maataloudellisen aluejaon (rajo-neerauksen) periaate. Meidän Liittomme on taloudelliselta rakenteeltaan erikoisen

monimuotoinen. Teollisesti kehittyneiden piirien rinnalla meillä on mitä alkupe- räisintä karjanhoitoa. Korkeaa tavaratuotantoa tavataan suurella alueella me yhdessä luontaistalouden muotojen kanssa. Jos vaadimme yhtäaikaaisesti samantyyppisessä määrässä koneellistuttamista Keski-Aasian puuvilla-alueilla ja Kasakstanin karjanhoitoalueilla, ei se ole oikein.

Teknillisten kasvien viljelys ja maataloudellisen teollisuuden kasvu.

Teknilliset kasvit, esim. puuvilla, sokerijuurikas, peruna ja liina, ovat kiinteämmin kuin jyväviljat sidotut teollisuustuotantoon. Puuvillan, sokerijuurikkaan ja perunan korjaaminen ja ensivalmistus tapahtuu käsityömaisesti, meidän tehtävämme on niiden koneellistuttaminen. Siitä alkaa suuri teollinen maatalous. Ilmaantuvat tehtaot.

Turkestanissa talonpoikien pellot kynnetään Puuvillakomitean traktoreilla. Traktori siirretään toisen talonpojan pelolta toiselle. Aikanaan tapahtuvasta ja nopeasta talonpojan pellon kynnöstähän riippuu paljon. Kyntämisestä riippuu myös kerrostuminen kylässä, sillä rikkaalla talonpojalla on hyvä ja voimakas hevonen ja kyntäen aikanaan hän luo tarpeelliset ehdot paremmalle sadolle. Turkestanissa huolehtii kynnöstä joko kooperatiivi tai Puuvillakomitea. Kun kyntö on päättynyt, niin sama kooperatiivi tai Puuvillakomitea antaa myös siemenet ja lannoitusaineet pellolle. Kun puuvilla on valmis, kokoaa sen Puuvillakomitean traktori ja kuljettaa valtion tehtaisiin.

Tässä on teille esimerkki maatalouden muuttamisesta teollisuusperusteille. Jos tämä on mahdollinen puuvillalle, niin en epäile, että samat prosessit tulevat käytäntöön pellavaan nähden Luoteisella ja Keskisellä Liittomme alueella. Aivan viime aikoina on rakennettu pellavatehtaita, jotka suorittavat pellavan levityksen, hoituksen ja loukutuksen. Talonpojat vain korjaavat pellavan pelolta, kuivattavat, irrottavat siemenet ja lähettävät sen. Specialistien lausuntojen mukaan tulee pellava parempaa ja pellavaoljesta saatujen kuitujen määrä suurenee.

Peruna-alalla on suuret mahdollisuudet tehdasmaiseen valmistukseen. Esimerkiksi otan Turkestanin. Osuustoiminnan ja valtioelimiä vaikutus on siellä helpommin ohjattavissa kuin niissä piireissä, joissa harjoitetaan yleistä maanviljelystä. Se merkitsee sitä, toverit, että piirien erikoistaminen määrätuille lajeille on hyvin paljon lähentävä meitä sosialismiin. Lisäksi piirien erikoistaminen suurentaa hyvin voimakkaasti ja nopeasti osuustoiminnan mahtia, suurentaa jo pelkästään sen perusteella, että esim. peruna-alueilla kaikki perunanviljelijät omaavat enemmän tai vähemmän yhdenlaatuisen työvälineistön, ja siten osuusliike tehdessään tilauksia tehtailta tai valtion trusteeilta voi aina tehdä ne suurissa määrin ja joukkokäytännön vuoksi tulevat ne siten halvemmiksi.

Päinvastoin kuin Länsi-Europassa ei meillä käytetä vihanneksia paljontaan ravinnoksi. Muualla maailmassa sitä pidetään kaikkein halvimpana ravintoaineena — meillä se sensijaan on ylellisyyesine. Tuoreita vihanneksia käytetään vähän, mutta vielä vähemmän kuivattuja, sillä sensijaan että olisivat halvimpia ovat ne meillä hirveän kalliita, joita syödään vain Uudenvuodenpäivänä ja vanhaan tapaan pääsiäisenä. Muutamien kaupunkien työläiset ovat ryhtyneet järjestämään puutarhoja, kun he eivät muuten saa vihanneksia.

Jyväkasvien viljelys.

Teknilliset kasvit ovat tärkeitä taloudellemme. Maatalouden antamalla raaka-aineilla työskentelevä teollisuutemme kärsii kuitenkin niiden puutetta. Tästä ei saa kuitenkaan vetää sitä johtopäätöstä, että jyväkasvien viljelyksellä ei ole meidän merkitystä. Ensimmäisiä tehtäviämme maatalouden alalla on jyväkasvien viljelyksen parantaminen, ensiksikin, koska ne ovat tärkeät muitten tavaroiden hintojen muodostajina ja toiseksi, ne ovat suurimpana osana maatalousviennistämme. Lisäksi: vain parantamalla jyväkasvien viljelystä voimme kohottaa teknillisten kasvien tuotantoa.

Jyväviljoja tuotetaan meillä pääasiassa niissä piireissä, missä maata on suhteel-

lisesti paljon ja missä asutus on suhteellisesti harva (Kuban, Siperia) ja missä kulakkiaine on huomattavampi. En epäile, etteikö näissäkin piireissä voida saada aikaan suunnitelmallisuutta, kuten Pohjois-Kaukasiassakin. Tärkeimpänä tehtävänä on sadon kohottaminen. Sato on meillä varsin alhainen. Jyväviljapureissa voi osuustoiminta esittää suurta osaa satoisuuden kohottamisessa. Lähivuosina täytyy erikoista huomiota kiinnittää keuhkotekoiseen lannoitukseen ja on sitä varten saatava apulannoitusaineet myytyä omaan hintaan tai mahdollisesti alle sen. Satoisuuden kohottamisessa auttaa sementtien lajittelu ja puhdistus, ja, kuten sanottu, osuustoiminta, jonka avulla on mahdollisuus saada suuremmassa määrin traktoreita pelloille.

Maatalous ja teollistuttaminen.

Maan teollistuttaminen on epäilemättä se perusvipu, joka antaa mahdollisuuden kohottaa talonpoikaiston hyvinvointia ja kehittää maataloutta. Työskennellen sillä maatalouskalustolla, minkä talonpoikaisto nyt omistaa, ei se koskaan pääse kohoamaan asemastaan. Meidän täytyy vaihtaa kalusto uuteen. Mutta teollisuutemme ei nykyisillä voimillaan voi sitä tehdä. Teollisuus on sen vuoksi kohotettava. Teollistuttaminen merkitsee työn tuottavuuden kohottamista ei vain teollisuudessa vaan myös maataloudessa.

Entä millaiset ovat tulokset tähän mennessä? Maatalouden bruttotuotanto on kohonnut kahden viime talousvuoden kuluessa 67.5 prosentista 83.8 prosenttiin sodanedelliseen tasoon verraten. Kylvöala v:sta 1925 v:teen 1926 suureni 92.8 prosentista 96.1 prosenttiin sodanedelliseen alaan verraten. Kasvu on siis selvä.

Maatalouden tavarallisuuden kohottamisesta.

Suurimpana puutteena maataloudessamme on se, että huolimatta maatalouden yleisestä noususta lähes sodanedelliselle tasolle ei tavarallisuus ole noussut kuin 67.7 prosenttiin. Syyinä siihen on

vallankumouksen aiheuttama tilanomistajien poistaminen ja kulakkien vähentyminen. Toisena syynä on se, että talonpojat elävät paremmin kuin ennen, käyttävät suuremman määrän tuotteita omaan talouteensa, joten pienempi määrä joutuu tavaroina markkinoille. Muutamien vuosien kuluttua kuitenkin nostaa itse elämä tavarallisuuden: talonpojalla kohoavat myös kulttuurivaatimukset ja se sysää hänet tavarallisuuden kohottamiseen. Maatalouden tavarallisuuden kohottaminen on yksi rakennustyömme polttavimmista kysymyksistä. Maan teollistuttamista varten on välttämätön maataloustuotannon suurempi ylijäämä ja sitä vastaavasti teollisuustuotteiden kysynnän kohoaminen.

Neuvostotilat ja kollektiiviset taloudet.

Talonpoikaistalouden saattamisella osuustoimintaan osalliseksi on saatava maatalous suunnattua uudelle suunnalle. Neuvostotilojen talouden järkipäristyttäminen on toinen tärkeä tehtävä. Talonpojilla on ollut ennakkoluuloja neuvostotiloja kohtaan, ja syystä — he ovat usein nähneet niissä huonoa asiain hoitoa ja niiden jäävän jälkeen keskinkertaisesta talonpoikaistaloudesta. Kuitenkin, jos neuvostotilat olisivat saaneet vaikeimpina aikoina aineellista apua yhtä paljon kuin tehtaamme, olisi niistä vain pieni osa joutunut likvidoitavaksi. Likvidoitamaton osa neuvostotiloista on jo lujittanut asemaansa ja tämän osan tulee muodostua maaseudulla siksi kulttuurikeskukseksi, joka levittää parempia siemeniä ja antaa talonpojille ohjeita. Puoluejärjestöt paikkakunnilla eivät aina ymmärrä neuvostotilojen merkitystä — joka ei kuitenkaan ole vähäisempi kuin tehtaan.

Kollektiivisten talouksien suurin epäkohta on ollut pyrkimys kollektivisoida ei vain tuotanto vaan myös elämä, saattaa kollektiivisten talouksien sisäinen elämä määrättyihin muotoihin. Kollektivisoinnin täytyy mennä kuitenkin eteenpäin tuotannollisella alalla, mutta, niin sanoaksemme »elämän kollektivisoinnin» tulee mennä toista uomaan. Elämä, perhe täytyy tyystin erottaa tuotannosta.

Hintojen alentamisesta.

Hallituksemme on päättänyt tämän vuoden kesäkuuhun mennessä alentaa teollisuustuotteiden hintoja 10 prosentilla. On välttämätöntä saada viljan hinnat pysytettyä vakiintuneina, sillä jos kohotaisimme maataloustuotteiden hintoja poistaaksimme sakset, pitäisi elintarpeitten hintojen noustessa kohottaa työläisten palkkoja ja tästä olisi seurauksena teollisuustuotteitten hintojen nousu, — ja lopputuloksena vain tservontsin arvon lasku. Hintojen alennus on vaikea tehtävä. Ennen kaikkea täytyy 20—30 joukkokulutusta omaavalle tavaralajille saada alennetut hinnat.

Luotonannosta maataloudelle.

Vuodesta vuoteen on krediitti, luotonanto saanut talouselämässämme yhä suuremman merkityksen. Krediitin ehdot, s.o. sen maksuajan pituus, korko ym. ovat talonpojalle suurimerkityksellisiä. Esiintyy aivan oikeutettuja valituksia luoton maksuajan lyhydestä. Hallitus onkin säännöllisesti pidentänyt luoton maksuaikaa ja maatalousluoton määrä on vuodesta toiseen suurentunut. Niinpä se 1.X.1924 oli 65.8 milj. rpl., 1.X.1925 jo 218.3 milj. rpl. kohoten 1.X.1926 409.3 milj. ruplaan. Pisimmät maksuajat luotolle ovat meillä 2—3 vuotta, kun niitten sensijaan pitäisi olla 5—6 v., jopa 10:kin vuotta. Korkomäärä on v:een 1925 asti ollut lyhytaikaisilta lainoilta 12 pros. ja pitkäaikaisilta 8 pros. Vna 1926 se hallituksen määräyksellä alennettiin lyhytaikaisilta 10 prosenttiin ja pitkäaikaisilta 6 prosenttiin. Tämä korkea korkokanta johdetaan yhdeltä osalta korkeasta korkokannasta säästökassoiissa ja vielä korkeammasta pankeissa. Säästökassakorko on meillä 6—9 prosenttia.

Tulevaisuudessa tulee maatalousluotto yhdeksi tärkeimmistä maatalouden regulaajista, säätäjistä. Kun valtio panee maatalousluottoon merkittävämpiä summia, omaa se mahdollisuuden ohjata luotonannon haluamalleen suunnalle, riippuen määrättyjen alueitten eri viljelyskasvien sillä hetkellä omaamasta merki-

tyksestä, ja voivat silloin neuvostoelimet reguloida maatalouselämän määrättyyn poliittiseen uomaan.

Maatalousverosta.

Tänä vuonna jäävät maatalousveropuolesta entiselleen lukuunottamatta sellaista helpotusta, että ei veroteta 4 vuotta nuoremmista hevosista (aikaisemmin verotus alkoi 3-vuotiaista) eikä 3 v. nuoremmasta sarvikarjasta (aikaisemmin alkoi verotus 2-vuotiaista). On totta että karjan verotus ja yleensä progressiivinen verotus kohtaa raskaammin kehittyneitä talouksia, eturivin talonpoikaistalouksia. Mutta karja muodostaa meillä tärkeimmän objektin maatalousverossa. Kenellä on enemmän karjaa, se saa pellostaankin runsaamman sadon, sillä hän voi voimakkaammin lannoittaa maansa. Siksi vaatimukset että maatalousvero pitäisi määrätä vain maa-osuuden mukaan ovat perusteettomat.

Siemenvarastoista.

Päästäksemme kadon ja nälän uhkasta täytyy meidän tehdä jättiläismäinen ennakkotyö — istuttaa metsää kasvamaan niihin piireihin, jotka ovat eniten alttiita kuivattaville tuulille, kuten Orelin ja Tulan läänit. Olemme alottaneet tämän työn, mutta se vaatii paljon aikaa ja suuria rahamääriä. Meillä täytyy sitäpaitsi olla, ja se on nyt tärkeintä, siemenvarastoja, joilla voimme kylvää kadon satuessa. Hallitus on antanut määrärahan 16 milj. puudan kokoamisesta siemenvarastoiksi. Köyhin väestön osa on tyystin vapautettu viljan luovuttamisesta tähän tarkoitukseen. Lähes 8 milj. puutaa tästä määrästä on luovutettu paikallisille

neuvostoelimille. Sitäpaitsi on hyvin tärkeää, että ne alueet, joita usein kohtaa kato, omaisivat vielä valtion varastojen lisäksi omat lääninvarastonsa.

Loppuyhteenveto.

Koko neuvostovalan politiikka on suunnattu kylän lähentämiseksi kaupunkiin. Kaikki neuvostohallituksen maatalouteen kohdistuvat toimenpiteet tähtäävät poikkeuksetta tähän päämäärään. Toverit, luen teille yhden kohdan kommunistisen puolueen ohjelmasta: »Siihen katsoen, että kaupungin ja maaseudun vastakohtaisuus on yksi maaseudun taloudellisen ja sivistyksellisen takapajuisuuden syvimmistä syistä, Venäjän kommunistinen puolue näkee tämän vastakohtaisuuden alentamisessa yhden kommunistisen rakennustyön perustehtävistä.» Toverit, tämä ohjelma on kirjoitettu Leninin aikana, ja me panemme täytäntöön elämässämme osa osalta, kivi kiveltä Venäjän kommunistisen puolueen ohjelmaa. Aineellisenä todisteena mainitun ohjelmakohdan noudattamisesta ovat talonpojan pelloilla olevat kolmisenkymmentätuhatta traktoria ja sadattuhannet sähkölamput. Se on jo osa kaupunkia, tietenkin pieni osa, mutta sehän ei seisokaan paikoillaan vaan kasvaa jatkuvasti.

Sellainen on kommunistisen puolueen ohjelma, sellainen on proletariaatin tehtävä. Ja kun proletariaatti täyttää tämän tehtävän, silloin se on lopullisesti lujittanut proletariaatin diktatuurin, lujittanut sosialismin voiton kapitalismista. Neuvostoliiton proletariaatti ei työskentele vain saadakseen itselleen talon rakennettua, se pyrkii muuttamaan talonpojan elämän henkisesti täyteläiseksi yhteiskunnalliseksi elämäksi.

Kiinan kumouksen problemit.

Lyhennetty suomennos тов. Н. Бу х а р и н'in selostuksesta Moskovan järjestön puolue aktiiville.

1. Kiinan tapahtumain kansainvälinen merkitys.

Koko maailma on nyt astumassa aikakautemme historiallisten päävoimien välisen taistelun uuteen vaiheeseen Impe-

rialistisen maailman edessä on tavattoman kärkevänä markkinakysymys. Imperialismin maailmanmahtavat päävoimat ilmaisevat jälleen, jonkunlaisen hiljaisemman aikajakson jälkeen, äärim-

mäisen voimaperäistä hyökkäystoimintaa tällä linjalla.

Yhtä tärkeänä on imperialismien edessä kysymys taistelusta kumouksellisia tendenssejä vastaan. Vuosina 1917—1921 ajoi kautta Europan vyöryvä kumouksen aalto karmivaa kauhua imperialistien kalloihin, ja bolshevismien uhka nousi porvariston eteen välittömänä bolshevismien maailmanuhkana. Jonkunlaisen väliajan jälkeen on porvaristo nyt Kiinan kumouksen nousun yhteydessä taas joutunut välittömän, maailmanlaajan kumouksen uhkan eteen.

»Kumouksen puolue tiivistää vastakumouksen puolueen», sanoi aikoinaan Marx. Kehittyvä kansainvälinen kumouksellinen liike, lujittuva Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitto ja valtavaksi paisunut Kiinan kumous tiivistävät vastavallankumouksen voimia, ja tämä tendenssi saa ilmauksensa selvästi havaittavissa yhtenäisen blokin luomispyrkimyksessä SSSR:äämme vastaan ja Kiinan kumousta vastaan.

Tietenkin tekevät erilaiset ristiriidat kapitalististen valtojen sisällä tämän hirtittävän taistelun mutkikkaaksi, vaikeaksi. Jopa imperialististen valtojen Kiinan retkikunnassakin näemme jo erinäisiä hankauksia, pyrkimyksiä eri suuntiin — mahdollisten suurten imperialististen konfliktien ituja. Mutta tällä hetkellä toimivat imperialistit kuitenkin yhdessä kumouksellisen liikkeen tukikohtia vastaan. Vallankumouksen voimien kasvu tiivistää vastavallankumouksen voimia. Se on vienyt siihen, että meluttomasti olemme tosiasiaa joutuneet uuteen sotaan, sillä nyt on todella käynnissä sota toiselta puolen kumouksellisen Kiinan ja toiselta puolen imperialististen valtioiden ja Kiinan taantumuksen blokin välillä, vaikka ei olekaan suoritettu kaikkia sodan alussa tavallisia muodollisuuksia.

2. Kiinan kumouksen luonne ja omaperäisyys.

Jokaista uutta historiallista tapahtumaa käsiteltäessä on erikoisen tärkeätä se että vältetään shemaattisuutta, kaavallisuutta, pelkkää sen toistamista, mitä jo aikai-

semmin on ollut, tärkeätä on se että löydetään ne erikoiset, omaperäiset piirteet, joita kysymyksessä olevalla historiallisella tapahtumalla on.

1) Kiinan kumous on ensinnäkin kansallisvapautuksellinen kumous. Sen täytyy tehdä Kiinasta yhtenäisen keskitetty valtio, viedä Kiina puolfeodaalisen hajanaisuuden tilasta tasaoikeudellisen, ulkomaisesta imperialismista riippumattoman historiallisen kehityksen tielle.

2) Kiinan kumous ei ole pelkästään kansallisvapautuksellinen kumous, vaan se on kansallisvapautuksellinen kumous puolsiirtomaassa.

Useissa Europan maissa oli XIX:n vuosisadan puolivälissä esillä niinikään kysymys yhdistymisestä, feodaalisen hajanaisuuden voittamisesta, riippumattoman kansallisvaltiollisen asteen saavuttamisesta. Mutta syvä ero Kiinan kumouksen ja näiden porvarillis-kansallisten kumousten välillä on siinä, että Kiinan kumous tapahtuu puolsiirtomaassa. Lause »Kiinalaisilta ja koirilta pääsy kielletty» kuvaa imperialistien suhdetta kiinalaisiin, ja samalla itse Kiinan puolsiirtomaasemaa.

3) Kiinan kumous on imperialistivastainen kumous. Se suuntautuu ulkomaisen kapitalismin herruutta vastaan sen erikoisessa historiallisessa muodossa.

4) Kiinan kumous vielä toistaiseksi, nykyisessä kehitysvaiheessaan on porvarillinen kumous, mikä ei tietysti ollenkaan merkitse sitä, että sen liikkeelle-panevana voimana olisi porvaristo. Kiinan kumous nykyisessä kehitysvaiheessaan on porvarillis-demokraattinen kumous, mikäli se maan rajojen sisällä suuntautuu feodalismien jätteitä vastaan, keskiaikaisia kahleita vastaan, jotka ovat vaikeuttaneet ja edelleen vaikeuttavat Kiinan taloudellista kehitystä. Se suuntautuu feodalismien luokkaedustajia, »militaristeja» vastaan, jotka ovat blokeeranneet kapitalismin korkeimman ja samalla mätänevän muodon, imperialismien kanssa.

5) Tällä kansallisvapautuksellisella, imperialistivastaisella, toistaiseksi porva-

rillisella kumouksella on pyrkimyssuuntana muuttua sosialistiseksi kumoukseksi. Sen tendenssinä on loppu kädessä siirtää Kiinan kehitys sosialistisille raiteille.

Mikä tekee tällaisen siirtymisen mahdolliseksi? Ennen kaikkea se että Kiinan porvaristo on suhteellisen heikko verrattuna Kiinan työväenluokan voimaan. Kaikista Kiinan suurteollisuuteen ja rautateihin sijoitetuista pääomista lankeaa valtavan suuri prosentti ulkomaisen pääoman osalle. Mutta eihän työväenluokan kasvu riipu kotimaisten pääomien suuruudesta, vaan yleensä pääomien suuruudesta, tehtaiden luvusta ja suuruudesta, olivatpa ne minkä kansallisuuden omistamia tahansa.

6) Valtava merkitys on vielä sillä seikalla, että Kiinan naapurit eivät ole ainoastaan kapitalistisia, vaan myöskin sosialistisia. Toiselta puolen Kiinan naapureina on myös siirtomaita. Vaikka siirtomaat ovatkin kapitalistisen maailman osia, niin on selvää että niitä ei saa asettaa samalle taululle Japanin, Amerikan ja Europan kapitalismin kanssa.

3. Imperialismi, feodalismi ja kumouksen luonne Kiinassa.

Niistä eri piirteistä, jotka yhdessä muodostavat Kiinan kumouksen erikoisen hahmon, täytyy hieman tarkemmin pysähtyä imperialismin, feodalismin ja kumouksen luonteen keskinäisyyteen Kiinassa.

Tov. Radek on tästä esittänyt kaksi teesiä. Ensimmäinen teesi: Kiinan kumous on porvarillinen kumous. Tämän teesin voi yleensä hyväksyä. Mutta tov. Radek esittää vielä toisen väitteen: »Varmasti voi sanoa, että työväenluokan ja talonpoikaiston liitto siellä tulee olemaan lujempi kuin meillä v. 1905, siitä yksinkertaisesta syystä että ne eivät tappele kahta luokkaa vastaan, vaan yhtä luokkaa, porvaristoa vastaan».

Näin ollen tov. Radek tässä osottaa, että Venäjän työväenluokan ja talonpoikaiston täytyi esiintyä kartanoherrojen ja porvariston blokkia vastaan, kun taas Kiinassa ei feodaaleja yleensä ole olemassa, ja työväenluokan yhdessä talonpoikaiston kanssa täytyy lyödä vain

yhtä luokkaa, porvaristoa, ja siksi on siellä suuremmat mahdollisuudet työväenluokan ja talonpoikaiston tiivistymiseen kuin oli meillä v. 1905.

Tätä ei voi mitenkään hyväksyä. Oikein on se, että porvarillinen kumous voidaan suorittaa ilman porvariston osanottoa, jopa porvaristoa vastaanakin. Mutta jokaisen porvarillisen kumouksen pääajatus, suoritettakoonpa se työväenluokan johdolla tai kumouksellisen pikku-porvariston johdolla, on feodalismin jätteen hävittäminen. Tov. Radekin mukaan Kiinassa ei ole feodalismia. Miten sitten voi tapahtua porvarillinen kumous? Ketä vastaan? Tätä kysymystä ei voi ratkaista, jos samalla väittää että feodalismia ei ole, että työmies ja talonpoika tappelevat ainoastaan porvaristoa vastaan.

Tov. Radek puhuu myös »tavattoman kireästä agraarikysymyksestä». Mutta kuinka voidaan puhua tavattoman kireästä agraarikysymyksestä, jos porvarillisen kumouksen tehtävä on ratkaistu? Agraarikysymyksenä on koko liikkeen napa porvarillis-demokraattisen kumouksen aikana, nimenomaan siksi että maaorjuussuhteiden jätteen ovat taloudellisen kehityksen kahleita.

Oikea on tov. Radekin ensimmäinen teesi, että kumouksella nykyisessä kehitysvaiheessaan on porvarilliset tehtävät, että se siis on porvarillinen kumous. Mutta tämä teesi muuttuu suorastaan järjettömäksi jos otetaan toinen teesi, joka vakuuttaa että mitään feodalismin jätettä ei Kiinassa ole. On kyllä tosiasioita jotka näyttävät vahvistavan tov. Radekin kantaa ja tekevän mahdottomaksi tämän ristiriidan ratkaisemisen. Mutta näin vain näyttää ensi silmäyksellä. Siitä muutama sana.

Agraarisuhteiden alalla on meillä pääpiirteissään tällainen kuva. 50 pros. talonpojista vuokraa maansa. Palstatilallisia, s.o. talonpoikia joilla on perin pieni talous, 1—20 'mu'ta, on 49.5 pros. kaikista talonpoikaisperheistä. Siis puolet talonpoikaisperheistä ja niiden hallussa 15.9 pros. maa-alasta. Pikku talonpoikia (20—40 'mu'ta) on 23.7 pros. perheiden luvusta ja niillä 22.8 pros. maa-alasta. Yhteensä nämä kaksi köyhintä

talonpoikaisryhmää muodostavat 73 pros. talouksista, ja niillä on hallussaan vain 38.7 pros. maa-alasta. Monin paikoin on sellaisia kartanoherroja, jotka omistavat jopa satoja tuhansia mu'ita. Yleensä kartano-maanomistuksella kuitenkin ei ole ensiluokkaisen tekijän merkitystä, joten voi sanoa, että Kiina on pikkumaanomistuksen maa. Mutta jos kartano-omistus ei näyttele ratkaisevaa osaa, jos Kiina on pikkumaanomistuksen maa, niin ei siis ole myös feodalismia, sillä feodalismihan on pääasiassa sellainen järjestelmä, jossa maa kuuluu kartanoherroille. Tämä seikka se sotki tov. Radekin. Tässä on edessämme sellainen tila, jossa eivät yksinkertaisesti toistu maasuhteet »klassillisen» feodalismien maissa tai maissa jotka siirtyvät »klassillisesta» feodalismista yhtä »klassilliseen» tai miltei »klassilliseen» porvarilliseen komentoon.

Ensinnä vuokraus. 50 pros. talonpojista vuokraa maata suuremmilta talonpojilta tai kartanoherroilta. Oleellisimpina piirteinä vuokrauksessa ovat veropäivätyöt, puolivuokra, veron luontaismuoto, tämä viimeainittu vallitsevana jne.

Tov. Radek sanoo tämän johdosta. »Puolet talonpojista ovat vuokraajia tai puolvuokraajia. Ja vuokra siinä ei ole puolfeodaalista vuokraa, se on uutta kapitalistista vuokraa...» Tiedätte että Kiinan pankit ovat kehoja... teollisuus taas nuorta, kokemantonta... sillä ei ole tullisuojelusta, senvuoksi on vaarallista sijoittaa rahojaan teollisuuteen. Mutta tässä on asia yksinkertainen: musikalta hallitus ottaa veroa nelisen vuotta etukäteen. Musikka ei voi mihinkään mennä. Mence ja ottaa velkaa kauppialta. Näinollen kauppias on omistaja ja hän kiskoo musikalta 50—60—70 pros. **vuokramaksuna**» (Pikakirj. pöytäk.).

Tässä tov. Radekin järkeilyssä jää käsittelemättömäksi seuraava: jos talonpoika lainaa rahaa kauppialta sekä sitten maksaa korkoa lainaamastaan pääomasta, niin minkävuoksi sitä sanotaan **vuokramaksuksi**? Vuokramaksuksihan nimitetään sitä, mikä maksetaan vuokratusta maasta. Jos joku maksaa kiskurikorkoja siitä pääomasta, minkä on lainaksi saa-

nut, niin eihän sitä saa sanoa vuokramaksuksi.

Ja edelleen. Jos vuokra kannetaan luontaismuodossa, jos se nojaa päivätyihin tai veroihin, jos se maksetaan luonnossa, jos luontaismuodot ovat vallitsevina, niin ei sitä saa nimittää »kapitalistisen vuokran uudeksi muodoksi» joka on syntynyt ulkomaisen kapitalismin vaikutuksesta. Tällainen määrittely kääntää ylösalaisin kaikki marxilaiset talousopilliset käsitykset. Voidaan sanoa että tässä ovat kauppapääoman ja koronkiskoijan pääoman muodot kasvaneet yhteen puolfeodaalisen vuokran muotojen kanssa, — se on oikein.

Jos siis Kiinassa on vallitsevana tyyppinä vuokran luontaismuoto, puolivuokra, päivätyöt jne., niin ne ovat feodaalisen komennon jätteitä, jotka tietenkin kietoutuvat yhteen maaseudulle tunkeutuvien kapitalististen muotojen kanssa, ensi kädessä lainapääoman, koronkiskoijan ja kauppapääoman muotojen kanssa.

Mutta vielä jää se tosiasia, että kartano-omistus ei näyttele Kiinassa ratkaisevaa osaa, ja kuitenkin agraarikysymys ja talonpoikaiskysymys ovat Kiinan kumouksen erittäin kärkeviä kysymyksiä, ovat vissiin määrään saakka tapahtumain napa.

Kiinassa, jossa on suoritettu valtavia talonpoikaiskapinoita, ovat feodaalilitat nähtävästi useamman kerran pirstoutuneet, jälleen pystytetty, taas pirstoutuneet, ja nyt edustavat feodaalisten suhteiden jätteitä. Pääasialliset vanhan jätteet sisältyvät seuraavaan: maaverot kootaan niin kuin paikallisen hallinnon päämies, »kuvernööri», »militaristi» haluaa; juridisesti tämä hallinnon päämies ei maata hallitse, maa ei ole hänen perintötilansa, ei ole hänen tiluksiaan; mutta vanhan feodaalisen komennon jäte on se, että hän kerää taskuunsa veron tältä maalta. Talousopillisen terminologian kannalta nimitetään tätä »veroksi», eikä maakoroksi. Kun tämä hallitusherra kiskoo hirmuisia veroja, riistää ei ainoastaan lisätuotteen, vaan myös osan välttämättömästäkin tuotteesta tyyten köyh-

dyttäen väestön, niin se eroaa hyvin vähän sellaisesta tilasta, jolloin tällä »hallitusherralla» on oma tilansa ja hän »muokkaa» sitä talonpoikien käsillä. N.k. »militaristit», joista kukin istuu »omassa» provinssissaan, jotka eivät ole muuta kuin vanhojen feodaalisten ruhtinas kuntien jätteitä, ovat hyvin usein samalla suuria kartanoherroja, käyttävät koko valtio- ja puristuskoneistonsa verojen kokoamiseen.

Näin saamme seuraavan kuvan: sota sisäisellä rintamalla käy pohjoisen militaristeja vastaan. Porvarillisen kumouksen kärki on tähdätty näitä feodaalisia ryöväreitä vastaan, joista osa omistaa maata juridisesti, mutta toiset eivät juridisesti maata omista, omistavat tosiasiallisesti, halliten suurta osaa tältä maalta saaduista tuloista. Juuri siksi että riita käy n.k. »militaristien» kesken, jotka edustavat feodaalisia esteitä, historiallisen kehityksen kahleita, näitä vastaan voi nousta (ja toistaiseksi on noussut) kansallinen porvaristo. Tässä onkin porvarillisen kumouksen pääsisältö Kiinassa, mikäli on kysymys sisäisistä luokkavoimista.

Feodalismia koskevassa kohdassa tahoisimme vielä merkitä erään tosiasian. Selostuksessa Kiinan taloudesta ajalta 15 p:stä joulukuuta 1926 1 päivään tammikuuta 1927 löydämme suoranaisia viittauksia »maaorjuus-riippuvaisuuden» jäteteisiin. Esitämme sanatarkasti seuraavan otteen:

»Tässä yhteydessä on kiintoisaa panna merkille, että Guandungissa on muuta kuin perheorjuutta. Orjuutta on myös maasuhteissa, ja vasta hiljattain ja sattumalta löydettiin useita piirikuntia, joissa rengit olivat orjia. He eivät saaneet mennä avioliittoon, eivät poistua kartanoherran taloudesta, paitsi elantoa saivat he palkkana 3 senttiä kuukaudessa, ym. ihannuuksia... Muissa Kiinan provinseissa on samanlaisia suhteita, esim. Shantungissa, jossa kokonainen kategoria vuokraajia on kartanoherran orjina.»

Eipä hullumpaa valaisua t. Radekin »uusimpiin vuokraamutoihin»!

Tässä yhteydessä jokunen sana тов. Radekin järjelyyn johdosta, koskeva taloudellisten suhteiden kehityskulkua Kii-

nassa. Ei ole lainkaan niin että koska kaupungit kehittyvät hitaasti, niin on käynnissä kapitalismin juurtuminen maatalouteen ja tämän köyhtyminen. Ilmiöiden yhteys on todellisuudessa pohjaltaan päinvastainen: koska feodalismien jätteet ovat tavattomana kahleena talonpojalle, koska »militaristit» säälimättömästi ryöstävät häntä oikealta ja vasemmalta, koska yhdessä niiden kanssa toimivat kartanoherrat, jotka luovat luokkaryöstön ja luokkasorron erikoisia muotoja, koska valtavan suuret talonpoikaisjoukot uskomattoman suurten verojen puristaessa, vuokramaksujen, koronkiskonnan, militaristien aseistettujen »armeijain» lakkaamattomien ryöstöretkien kuristaessa köyhtyvät ja sentähden kotimaiset markkinat heikkenevät ja rikkoutuvat, koska tämä köyhtymis- ja kurjitusprosessi on tosiaan valtavan suuri, niin ei ole riittävää pohjaa kotimaisen teollisuuden nopealle kehitykselle eikä kaupunkien kasvulle. Tämä taas edistää sitä, että talonpojista ei tule proletaareja, vaan köyhäläisiä, jotka jäävät kiinni maahan, lähtevät n.k. »bandiiteiksi», muodostavat valtavia kuljeksivien irtolaisten armeijoja kaupungeissa jne. jne.

Tällainen on ilmiöiden todellinen yhteys.

Ulkomaisen imperialismin osuudella on valtava merkitys Kiinan kumouksen poliittisia problemeja määriteltäessä. Imperialismi liittoutuu ennen kaikkea feodalismien kanssa, joka on taantumuksellisin voima. Samanlainen asiointila on meillä useissa siirtomaissa. Näinollen kumouksen feodaalivastainen luonne sulaa yhteen imperialismivastaisen luonteen kanssa. Anti-imperialismi on kumouksen pääerikoisuutena Kiinassakin ja sen aiheuttaa Kiinan taloudellisen ja poliittisen sorron puoliksi siirtomaamuoto. Kiinassa esiintyy ulkomainen pääoma suurella määrin isäntänä, joka jarruttaa kotimaisen teollisuuden kehitystä. Se riistää Kiinaa siirtomaana. Juuri tämä piirre Kiinan taloudesta ja taloudellisesta riippuvaisuudesta ulkomaisesta imperialismista on vedettävä etualalle.

4. Kiinan kumouksen perspektiiveistä.

Ensin muutama sana Kiinan kumouksen jatkuvan kehityksen kahden perspektiivin mahdollisuudesta. Tarkan huomion ansaitsee тов. Radekin huomautus että on olemassa vain yksi Kiinan kumouksen perspektiivi, ja tämä perspektiivi on kehitysperspektiivi sosialismin puoleen.

Jos tosiaan olisi olemassa vain yksi Kiinan kumouksen kehitysperspektiivi, niin olisi se tietenkin erittäin mieluisa asia. Mutta ikävä kyllä asia on hieman mutkikkaampi.

Näinköhän ei olisi ajateltavissa jatkuvan taistelun perspektiivi, jossa kysymyksen tulevat myös kompromissit? Näinköhän on yleensä pois suljettu tehtävän »puolittainen ratkaisu», jota ei vielä ole ja jota kohden siis voidaan »liikkua»? Jollei puolet Kiinasta olisi yhä militaristien hallussa, jos imperialisteille jo olisi annettu ratkaiseva isku, niin liikunta tätä tietä olisi yleensä pois suljettu. Mutta se ei ole pois suljettu vielä nyt, vaikka kehkeytyvä luokkataistelu yhä enemmän ja enemmän muuttaakin vallankumouksen tämän kehitystien kannattajat vastavallankumouksen kannattajiksi.

Toinen perspektiivi: kumouksen porvarillinen etappi viedään nopeasti loppuun asti, kumous ohjataan toisille luokkaraitteille, ja siis myös lopulta toisille taloudellisille raiteille, sitten kuljetaan sosialistista kehitystietä pitkin. Kiina on teknillis-taloudellisesti takapajuisempi maa kuin Venäjä oli ennen vallankumousta. Kiinalle on ajateltavissa sellainenkin kehitystie, että porvarillinen kumous kulkee loppuunsa asti, että on olemassa pohjajoukkojen radikaalis-kumouksellinen diktatuuri, että proletariaatti on hegemonina, mutta ei ole riittävästi voimia itsenäistä sosialistista kehitystä varten.

Тов. Radek on joutunut perin ihmeteltävän muodonvaihdoksen alaiseksi: suhteessa SSSR:ään hän on erikoisen skeptillinen, suhteessa Kiinaan taas perin optimistinen. SSSR:n suhteen hänen mielestään voi olla kaksi perspektiiviä:

»termidorinen degeneroituminen» ja sosialismin rakentaminen; täällä meillä »yhdessä maassa» ei sosialismia voida rakentaa. Mutta Kiinassa se on vallan hyvin mahdollista. Tällä »vitsillä» on syvät juurensa тов. Radekin koko ajatusjuoksussa: kun kerran Kiinassa ei enää ole feodalismia, niin on aivan luonnollista että taloudellisen kehitystyypinsä puolesta Kiina on korkeammalla kuin oli Venäjä. Jos Kiinassa ei ole feodalismin jätteitä, mutta meillä niitä oli; jos meitä on uhkaamassa »Vendée» ja työväen ja talonp. liitto on suuri kysymysmerkki (niinkuin oppositiomme väittää), mutta työväen ja talonpoikain liitto Kiinassa on paljon lujempi, niin siitä samoin kuin $2 \times 2 = 4$, syntyy kysymyksessä sosialismin rakentamisesta pessimismi meidän suhteen ja optimismi Kiinan suhteen.

Selvä kuitenkin on että täsmällisempi taloudellinen analyysi puhuu tässä kysymyksessä t. Radekin kantaa vastaan.

Тов. Radekin kanssa voi vissiin määrään saakka olla yhtä mieltä kysymyksessä Kiinan kumouksen kehityksen etapeista. Täytyy kuitenkin huomauttaa, että se kanta, jota t. Radek tässä kysymyksessä kehittää, tuli kyllin selvästi muovailluksi Kiinan kysymystä käsittelevässä komiteassa Kominternin laajennetun Tpk:n istunnon aikana. Alussa oli taistelun etunenässä liberaalinen porvaristo, ylioppilaat ja intelligenssi, jotka hakivat tukea työväenluokasta ja talonpoikaistosta. Toista etappia luonnehtivat työväenluokan aktiiviset esiintymiset, talonpoikaisliikkeen alku ja sen seurauksena luokka-painopisteen siirtyminen pikkuporvaristolle. Siinä on meillä näin ollen työväenluokan kasvava painostus hegemonian vielä ollessa liberaalisella porvaristolla, hegemonian jota proletariaatti jo alkaa tavoitella itselleen. Tässä imperialismia vastaan tähtäävässä voimien liitossa on porvaristo vielä osallisena, vaikka se jo alkaa pelätä joukkoliikkeen kasvua. Ja vihdoinkin nykyinen etappi, jonka — shemaattisesti — voi sanoa olevan siirtymistä porvariston, pikkuporvariston, työväenluokan ja talonpoikaiston luokkablokista kansallis-vallankumouksellisen rintaman sisällä blokkiin, josta eroaa

suurporvaristo, osin myös osa pikku- ja keskisuuresta porvaristosta.

Luokkataistelun kehkeytyminen tällä hetkellä merkitsee Kiinan yhteiskunnallisten voimien sellaisen yhdistelmän muodostumista, jolloin porvaristo alkaa luopua vallankumouksesta, jolloin se tulee, mutta ei vielä ole kokonaan tullut, vastavallankumoukselliseksi.

Kiinan kumous on nyt toisesta etapista kolmanteen siirtymisen vaiheessa. Työväenluokka taistelee yhä kasvavassa määrässä porvaristoa vastaan hegemoniasta ja yhä kirkkaammin alleviivaa johtaja-osuuttaan, määräävän voiman osuuttaan kumousliikkeessä viitottaen samalla koko Kiinan kumouksen määrätyn (sosialistisen) kehitystien. Yleinen taloudellinen rakenne Kiinassa on kuitenkin sellainen että sosialistiselta tieltä luisumisen vaara on siellä erittäin suuri, elleivät kansainväliset voimat tule avuksi. Mutta tässä tuleekin koko joukko myönteisiä tekijöitä. Ensiksi SSSR; toiseksi kapitalististen valtojen ja Europasta SSSR:n lävitse kauttakulun hyväksi käytön mahdollisuus; kolmanneksi erilaiset hankaukset kapitalistivaltojen kesken; neljänneksi Kiinan kumousta kannattavan kansainvälisen proletariaatin apu; viidenneksi siirtomaaliikkeiden kasvu jne. — Kaikki tämä voi turvata Kiinalle sosialistisen kehitystien.

5. Kansallis-vallankumouksellinen rintama ja luokkataistelu.

Pohjoisten militaristien, Tsantsolinin johtaman Mukdenin ryhmän voimien yhtymisellä imperialistien kanssa on määrätty poliittinen napa: Kuo Min Tangin vasemman siiven eristäminen, ensikädessä kommunistien eristäminen imperialismin voimien, Mukdenin ryhmän voimien ja Tshan Kai Shin johtaman Kuo Min Tangin oikeiston blokin avulla.

Miltei kaikki imperialistien sanomalehdet ajavat aivan avoimesti tätä linjaa esittäen asian näin: karkoittakaa, »venäläiset neuvonantajat», karkoittakaa kommunistit, tukkikaa kommunistien mukana suut myös radikaaleilta kuomintangilaisilta, tukahuttakaa työväenliike ja pankaa aisoihin talonpojat, sitten voidaan

asiat järjestää ja päästä sovintoon. Mukdenilainen ryhmä ja ulkomaisen imperialismin eri ryhmittymät maanittelevat Kuo Min Tangin oikeistolaisia ja yrittävät — eikä ilman menestystä — vähitellen tehdä nämä agenteikseen.

Oikeistumisprosessi liberaalisessa porvaristossa on yhteydessä toisen valtavan prosessin kanssa, joka on käynnissä Kiinan yhteiskunnan uumenissa, työväen ja talonpoikain joukkoliikkeen voimakkaan kasvun yhteydessä, kun ensi kerran poliittiseen elämään yhtyvät miljoonat työtätekevät yhä päättävämmiin esiintyen omine luokkavaatimuksineen, jotka päivä päivältä, kuukausi kuukaudelta saavat aina vain kärkevämmän luonteen. Näin pelästyttävät ne ennen yhtenäisen kansallis-vallankumouksellisen rintaman ne osat, jotka ilmaisevat suhteessa työläiseen ja talonpoikaan yhteiskunnallisina vastanapoina olevien ryhmien etuja.

Taloudelliset lakot, jotka valtavana vyörynä kulkivat kautta Kiinan, saivat hyvin pian räikeän poliittisen luonteen; nämä lakot lujittivat työväenluokan ammatillisia järjestöjä. Työväenliikkeen aktiivisuuden kohoaminen sai ilmauksensa kommunistisen puolueen suhteellisen voimakkaassa kasvussa. Joku aika sitten oli puolue jäsenmääränsä puolesta vallan mitätön, mutta nyt on siitä tullut yksi suurimpia poliittisia tekijöitä maan kehityksessä. Kommunistisen puolueen, jossa nyt on noin 30.000 jäsentä, vaikutus on paljon suurempi kuin voisi päätellä tämän jäsenmäärän mukaan. Erikoisen suuri on puolueen vaikutus ammattiliitoissa, suuri on sen vaikutus myös talonpoikaiston keskuudessa. Vihdoin, sen poliittisen painon moninkertaistuttaa se vaikutus, mikä on Kominternilla ja meidän kommunistisella puolueellamme.

Olemme nähneet kuinka Kiinan työväenluokan taistelu on verrattain lyhyessä ajassa noussut alkeellisista, järjestymättömistä, vaistovaraisista taloudellisista lakoista korkeimpaan muotoon, kehittynyt tietoisiksi poliittiseksi luokkataisteluksi. Työväenliike kävi verrattain lyhyessä ajassa kaikkien asteiden lävitse alkaen luokkaitsetunnon alkeellisimmista

muodoista ja päätyen sen hyvin korkeisiin muotoihin, alkaen primitiivisimmistä taistelumuodoista ja päätyen kaikkein korkeimpiin. Sillä työväenluokan korkein taistelumuoto on kapina, ja erittäin korkea luokkaitsetunnon aste on työväenluokan hegemonian aate.

Vaikka Kiinan työväenluokka onkin jo kulkenut näin pitkän taipaleen, ei se nyt kuitenkaan ole yhtenäinen, aivan yhdenlaatuinen kokonaisuus. Sen keskuudessa on monia, poliittisen ja kulttuuritonsa puolesta hyvin kirjavia kerroksia. Sen keskuudessa on, tosin vaikutukseltaan vähäisiä, keltaisia ammattiliittoja, joita porvaristo käyttää hyväkseen jokaisen konfliktin, jokaisen lakon yhteydessä. Sannalla sanoen, Kiinassa, samoin kuin jokaisessa maassa, on vielä paljon hankauksia ja mätähaavoja itse työväenliikkeen sisällä. Mutta ei tarvitse lainkaan epäillä sitä, että tämän liikkeen yleinen balanssi osoittaa valtavaa nousua ja kuoistusta.

Työväenliikkeen rinnalla historialliselta merkitykseltään ensiluokkaisena tekijänä on talonpoikaisliike, joka niin ikään on siirtymässä vaistovaraisista kehitysmuodoistaan järjestettyihin muotoihin. Siitä osoituksena paitsi »punaiset piikkimiehet», myös sellaisten järjestöjen kehitys kuin eri provinssien »talonpoikaisliitot», näiden »talonpoikaisliittojen» konferenssit, näiden järjestöjen systemaattinen työ agrariohjelman laatimisessa. Siitä osoituksena myös talonpoikain joukkoesiintymisten kasvu itse maaseudulla kärjistyvän taistelun yhteydessä. Koronkiskurien hirvittävät nylkyrikorot, raskaat verot, vuokramaksut, kaikenlaiset tilapäiset verot, lakkaamattoman kansalaissodan aiheuttama hirveä köyhtyminen, verojen kiskominen vuosikausiksi etukäteen, — ne luovat pohjan talonpoikain agrariiliikkeen kehitykselle.

Liikkeen kasvu ajaa työväen ja talonpojat luokkavihollisiaan vastaan, niitäkin vastaan jotka kumouksen alkuvaiheissa kulkivat yhtenäisessä kansallis-vallankumouksellisessa rintamassa. Aivan luonnollista, että työväki ei tappele ainoastaan imperialistien pois ajamisen puolesta, vaan esittää myös omia taloudellisia

vaatimuksiaan: työpäivän lyhentämistä, työpalkkojen kohottamista, työväen ammattilisten järjestöjen tunnustamista, työväenluokan oikeudellisen aseman parantamista yhteiskunnallisessa elämässä yleensä, valtiossa, tehtaassa jne. Mitä pitemmälle kumousliike kehittyy, sitä terävämmin ja tiukemmin nämä vaatimukset luonnollisesti esitetään. Eikä siinä selvitä ilman n.s. »liioitteluja»: toisessa paikassa porvarit karrätään ulos tehtaasta, toisessa pakkoluovutetaan ja jaetaan tavarat, kolmannessa takavarikoidaan kassa jne. Se ei ole vältettävissä, se on vain ilmaus työväenliikkeen nyt saavuttamasta laajuudesta.

Talonpoikaisjoukkojen painostus ei myöskään kohdistu yksistään feodaaliherroihin. Talonpoikain vaatimukset vuokramaksujen ja verojen alentamisesta, maanomistajia vastaan kehittyvä taistelu, pyrkimys takavarikoimaan omaisuus ja tilukset ei ainoastaan militaristeilta, feodaaliherroilta ja sen sellaisilta, vaan myöskin kaikilta suur- ja keskisuurilta tilallisilta, pyrkimys poistamaan vanha hallintokoneisto ja perustamaan tilalle oma paikallinen talonpoikainen itsehallinto omiin aseistettuihin talonpoikaisjoukkoihin nojautuvien talonpoikaismonteain ja -liittojen muodossa, — kaikki tämä ei voi olla vaikuttamatta maalaisporvariston huippukerroksiin, maanomistajiin, virkamiehiin jne., joita yhä voimakkaammin kehittyvä talonpoikain agrariiliike välittömästi uhkaa. Kun liikkeelle lähtevät talonpoikaiston pääjoukot, noin 75—80 pros., jotka kuuluvat palstaja pikkutilallisiin, kun tämä talonpoikaismeri alkaa myllertää, niin sitä vastassa oleva maaseudun osa — feodaalit, tilanomistajat, kulakit, koronkiskurit, vanha virkakunta, — alkaa yhä päättävämmiin aseistautua kumousta vastaan. Tämä liikkahdus taas ei voi olla vaikuttamatta moniin ryhmittymiin kaupungeissa.

Näin itse kansallis-vallankumouksellisen liikkeen kehittyminen, työväen ja talonpoikaiston joukkojen kiertyminen valtavaan kansallis-vallankumoukselliseen vöyryyn vie pakostakin uusiin ryhmittymiin kansallis-vallankumouksellisen rintaman sisällä.

Luokkataistelu pakottaa luomaan voimakkaita järjestöjä talonpoikaiston keskuuteen ja työväenluokan keskuuteen. Samoin pakottaa se kiukkuisesti järjesty- mään sekä vanhat kumouksen vastusta- jat että myös ne jotka nyt luopuvat ku- mouksesta ja siirtyvät vastakumouksen leiriin. Siinä havaitaan hyvin usein yh- teiskunnallisen maskeerauksen ilmiöitä. Esimerkiksi, työväen ammatilliset järjes- töt ovat nyt sangen kansanomaisia; sen- vuoksi kapitalistitkin nimittävät järjes- tönsä »ammatillisiksi järjestöiksi». Toisi- naan sattuu tällä pohjalla hullunkurisia tapauksia. Esimerkiksi papeilla Kantonis- sa on oma ammattiliittonsa ja se asettaa vaatimuksen että rukous- ja uhripalkkiota on korotettava. Tosiaan originelli »amma- tillisen liikkeen» muoto!

Kuo Min Tangin oikeistoaineksien jär- jestyminen ja niiden vaikutuksen alaisi- na olevien hallitus- ja armeijaelimien työ- väen ja talonpoikain liikkeelle vihamie- liset esiintymiset kristallisoituvat mää- rätyksi poliittiseksi linjaksi, ja se linja on v a s t a v a l l a n k u m o u k s e n linja. Kuo Min Tangin sisällä ilmenee tämä taisteluna oikean siiven ja va- semman siiven välillä. Oikeisto- laistendenssit ovat viime kuukausien ku- luessa räikeimmin olennoituneet n.s. Tshan Kai Shin diktatuurissa. Hän on ol- lut ylipääällikkö, kansallisen hallituksen puheenjohtaja ja Kuo Min Tangin toi- meenpanevan keskuskomitean puheenjoh- taja, siis keskittänyt käsiinsä tärkeimmät tehtävät maan poliittisen elämän ja po- liittisen järjestymisen kolmella päälinjal- la. Tuo Tshan Kai Shin diktatuuri johti suuriin konflikteihin Uhaniin sijoittuneen kansallisen hallituksen ja Tshan Kai Shin välillä. Yhteen aikaan olikin asiallisesti kaksi keskusta: toinen Tshan Kai Shi, päämajassa Nan-Tshanissa, toinen Uha- nissa.

Tällä konfliktilla on syvä luokka- pohja, eikä se suinkaan aiheudu vain »persoonallisesta kunnianhimesta». Tuo konflikti on ollut yhteydessä sen taiste- lun kanssa, jota käydään Kuo Min Tangin kahden »puolueen», oikeiston ja vasem- miston välillä, erittäinkin Kuo Min Tan- gin oikeiston ja Kiinan kommunistisen puolueen välillä.

6. Eräitä Kiinan kumouksen taktillisia peruskysymyksiä.

Taistelu militaristeja ja imperialisteja vastaan ei ole vielä ratkaistu. Senvuoksi ei mitenkään saa asettaa vastakkain näitä kahta tehtävää: feodaalien ja im- perialistien kukistamista ja luokkataiste- lun laajentamista ennen yhtenäisen kan- sallis-vallankumouksellisen rintaman si- sällä. Sotarintaman tehtäviin myönteis- sessä suhtautumisessa on suurin eroa- vaisuus siihen tilanteeseen verraten, mi- kä meillä oli Kerenskin aikana... Tämä tehtävä pitää siis työväenjärjestöjen ja kommunistisen puolueen ottaa laskuihin- sa, huolimatta siitä että Tshan Kai Shi »itsessään» ei ole lainkaan parempi, vaan kenties paljon pahempi kuin Kerenski: Kerenski oli pikkuporvarillinen demo- kraatti, mutta Tshan Kai Shi on suur- porvariston edustaja. Sotakysymyksessä piti meidän aktiivisesti taistella pikku- porvarillista demokraattia Kerenskiä vas- taan, vähäisinkin hänen tukemisensa oli- si ollut vallankumouksen pettämistä. Mut- ta proletariaatin puolue on voinut tukea Tshan Kai Shitä, mikäli hän on käy- nyt ja käy aktiivista sotaa militaristeja ja imperialisteja vastaan, niin kauan kuin hän ei ole tehnyt petosta. Mutta samalla on mobilisoitava voimat Tshan Kai Shita vastaan; tätä vastaava propa- ganda joukkojen keskuudessa ja armei- jassa; pyrittävä tunkemaan syrjään Kuo Min Tangin oikeistolaiset, »piirittämään» Tshan Kai Shi; ryhdyttävä taisteluun Tshan Kai Shita vastaan sitten kun tar- peellinen valmennus on suoritettu jne.

Kuo Min Tangissa ovat sekä liberalinen porvaristo että pikkuporvaristo että työ- väenluokka. Kuo Min Tang on luokkien blokki. Kuo Min Tangin rakenne tekee mahdolliseksi sen valtaamisen alhaalta käsin, suorittamalla luokkaryhmittelyä sen sisällä ja karkoittamalla siitä oikeis- tolaiset. Me ajattelemme että Kiinan kom- munistien pitää ottaa huomioon tämä eri- koisuus ja käyttää sitä hyväkseen. Millä tavalla? Muuttamalla Kuo Min Tang yhä enemmän ja enemmän vaaliperusteella toimivaksi joukkojärjestöksi. Alkaen al- haalta pitää työväen jatkuvasti siirtää painopistettä Kuo Min Tangissa v a s e m-

malle. Kommunistien pitää vetää Kuo Min Tangiin vasemmistolaisia radikaalisia aineksia, auttaa niiden järjestymistä, nojata niihin ja siten muuttaa järjestön yhteiskunnallista kokoonpanoa. Kukaan ei tietenkään ajattele että kaikki kävisi näin aivan päähän saakka. Mutta niin kauan kuin tämä prosessi voi tätä tietä käydä pitää kommunistien sitä hyväkseen käyttä, kunnes voimien ratkaiseva yhteenlörmäys asettaa sille vussin rajan.

Teoreettisesti on kyllä ajateltavissa sellainen tilanne jolloin meidän täytyy lähteä pois kansallisesta hallituksesta. Mutta tällä hetkellä siihen ei ole mitään aihetta. Nyt pitää päinvastoin tapella Kuo Min Tangin valtauksen puolesta. Paikkakunnilla, Kuo Min Tangin alimmissa soluissa pitää työväen puolueen muuttaa Kuo Min Tangin yhteiskunnallista kokoonpanoa alhaalta käsin, ammattiliittojen avulla ja talonpoikaismomiteain avulla; samoin alhaalta käsin pitää työntää joukkojen edustajia paikallisiin itsehallinnon elimiin, provinssien valtaelimiin, aseistaa työväkeä ja talonpoikia ja tehdä Kuo Min Tangista yhä enemmän joukkojärjestö. Vain tällä pohjalla puhumme sellaisen askeleen oikeutuksesta kuin valtiokoneiston valtaaminen, armeijan valtaaminen jne.

7. Kansallis-vallankumouksellisen liikkeen kriisi ja työväenluokan tehtävät.

(Tämä luku on kirjoitettu Tshan Kai Shi ja kumpp. vastavallankumouksellisen kaappauksen jälkeen eikä siis sisältynyt

Moskovon puolueaktiiville esitettyyn selostukseen.)

Tshan Kai Shin vastavallankumouksellinen kaappaus, Shanghain proletariaatin teurastukset ja Tshan Kai Shin kenraalien pyövelintyöt luovat uuden tilanteen Kiinan kansallis-vallankumouksellisessa liikkeessä, aiheuttavat perinpohjaisen muutoksen asemassa, mikäli on kysymys taistelevien luokkavoimien ryhmittymisestä. Sillä Tshan Kai Shin kaappaus merkitsee kansallis-vallankumouksellisen liikkeen kriisiä, sen murroshetkeä; se asettaa suuren joukon liikkeen peruskysymyksiä uudella tavalla.

Tshan Kai Shin kaappaus on Kuo Min Tangin oikeistolaisen kapinaa, on suurporvariston kapina Kuo Min Tangia ja sen vasemmisto-blokkia vastaan. Prosessi, jota ylempänä on kuvattu, on päättynyt vastavallankumouksen leiriin siirtyneen porvariston avoimeen diktatuuriin. Työväen ja talonpoikain painostus, heidän liikkeensä kasvu osottautui jo kyllin voimakkaaksi, jotta suurporvaristo alkoi siirtyä vastavallankumouksen leiriin, mutta ei vielä kyllin suureksi itse taistelupaikoilla antaakseen tarpeellisen potkun kansallisen vapausasian pettäjille. Luokkataistelun päätyneen etapin aikana oli kaksi leiriä: toisaalta feodaalisten militaristien, suurporvariston erinäisten kerroksien ja ulkomaisten imperialistien leiri, toisaalta kumouksellisen kansallisen porvariston, työväen, talonpoikaisten ja kaupunkien radikaalisen pikkuporvariston leiri. Mutta kuitenkin jo tuolla etapilla oli tendenssinä muuttaa kaksi leiriä kolmeksi leiriksi feodaalit, ulkomaisesta pääomasta riippuvaiset suurporvarit ja ulkomainen pääoma yhtenä leirinä; kansallinen suurporvaristo toisena leirinä, ja »vasemmisto-blokki» (radikaalinen pikkuporvaristo, työväki ja talonpoikaisto) kolmantena.

Nyt ovat olemassa nämä kolme leiriä. Tshan Kai Shin klikki teurastaa jo työläisiä ja talonpoikia, mutta se tappelee vielä feodaalisia militaristeja vastaan.

Toiselta puolen imperialistit eivät ole suinkaan haluttomia voimakkaasti avustamaan Tshan Kai Shita: he näkevät että niin kutsuttujen militaristien joukossa on paljon sellaisia aineksia, jotka historia on tuominut jo lähiaikoina romukoppaan.

Siitä nykyhetken luonteenomainen tendenssi, että kolme leiriä jälleen muuttuu kahdeksi leiriksi, mutta jo »uudella pohjalla»: kansallisen suurporvariston blokki feodaalien osan ja ulkomaisen pääoman kanssa työväen, talonpoikain ja radikaalisen pikkuporvariston »vasemmisto-blokkia» vastaan.

Ei pidä suinkaan unohtaa että Kuo Min Tangin Tpk:n enemmistö kuuluu »vasemmistoon», että huomattava osa armeijasta on Uhanin hallituksen puolella Tshan Kai Shin hallitusta vastaan, että on vielä

Fin Jui Sjanin armeija, jota toistaiseksi ei ole viety taisteluun. Tietenkin odottaa meitä vielä todennäköisesti moni yllätys, erinäisten henkilöiden horjunta ja »ylijuokset». Mutta voimakkain on luokkataistelun logiikka ja imperialismia vastaan käytävän taistelun logiikka.

Laajojen joukkojen silmissä saavat Tshan Kai Shi ja hänen hallituksensa nykyisissä oloissa yhä enemmän ei ainoastaan työläisten ja talonpoikain pyövelin mainetta, vaan myöskin Kiinan kansallisen vapausasian pettäjien maineen. Imperialismia vastaan ei voi taistella silloin kun on sotatilassa työväkeä ja talonpoikia vastaan. Historiallisten tapausten voima ajaa Tshan Kai Shin yhä pitemmälle ja pitemmälle kompromisseihin imperialistien kanssa. Eikä vain »manööveriluontoisiin» kompromisseihin, vaan sellaisiin kompromisseihin, jotka hyvin suuresti muistuttavat blokkia. Tosin se seikka että Tshan Kai Shin armeija on myös palkka-armeija, saattaa pitkittää Tshan Kai Shin poliittisen ja sotilaallisen tuhoutumisen prosessia. Mutta se voi olla vain tilapäinen ilmiö. Muistellaanpa vain pohjoisen hyökkäyksen historiaa. Pohjoisen hyökkäyksen menestys ei johtunut siitä, että etelän armeijain tekniikka olisi ollut korkeampi kuin vastustajain. Päinvastoin, se oli alhaisempi. Ja kuitenkin etelän armeijat voittivat. Ne voittivat siksi, että niitä elähytti kansallinen vapautuminen, ne voittivat siksi, että laajat massat yhdistivät niiden tulon luokkavaatimuksensa ja luokkatoiveensa, ne voittivat siksi että työväen ja talonpoikain järjestöt tukivat niitä.

Oikeistolaisten lohkeaminen Kuo Min Tangista ja kahden hallituksen olemassaolo aiheuttaa ehdottomasti suuren uudelleen ryhmittymisen »yhteiskunnallisessa itsetunnossa». Uhanista tulee laajojen joukkojen vetovoimakeskus. Nankin (Tshan Kai Shi ja kumpp.) menettää sitä pikemmin poliittisen pääomansa, mitä lämpimämmin kansainvälinen imperialismi ylistää sen politiikkaa. Nämä ylistelyt ovat Kiinassa parhainta propagandaa Tshan Kai Shita vastaan. Kommunistipuolueen auktoriteetti tulee ehdottomasti kasvamaan, sillä jo kauan ennen kaappausta kommunistipuolue järjesti jyrkän,

tarmokkaan kamppailun porvarillista »diktaattoria» vastaan.

Uhanista ja sille uskollisista armeijoista on tuleva organisatoorinen keskus sotajoukkojen keskuudessa. Kumouksellinen tarkoituksenmukaisuus pakottaa Uhanin tarmokkaihin toimenpiteisiin Tshan Kai Shita vastaan. Vapauduttuaan oikeistolaisista saboteeraajista, urkkijoista ja pettureista Kuo Min Tangista täytyy tulla todellinen valtava joukkojärjestö. Aivan väärin tehtäisiin, jos Kuo Min Tangin lippu luovutettaisiin Tshan Kai Shin klikille. Tshan Kai Shi on selitettävä Kuo Min Tangin ja kansallisen vapautuksen asian petturiksi. Sentähden nytkin — kenties nyt erikoisesti — Kuo Min Tangista eroamis-taktiikka on järjestöntä taktiikkaa. Talonpoikaiston, huomattavan osan pikkuporvaristosta ja työväen liittää yhteen etujen realinen ja hyvin pitkäaikainen yhteys. Niiden blokkilla on vankka pohja. Ja kaikkein tärkeintä on nyt laajan joukkoliikkeen kehittäminen, agraarikumouksen rohkea toteuttaminen, työväen joukkoliikkeen edelleen kehittäminen, tarmokas poliittinen työ armeijassa ja kiivas toiminta joukkojen järjestämiseksi. Luotava talonpoikain yhdistyksiä ja komiteoita maakyliin, järjestettävä työmaakomiteoita, laajennettava ammattiliittojen toimintaa, luotava lakkokomiteoita tai työväen toimeenpanevia komiteoita, saatava ne, samoin kuin käsityöläisten ja pikku kauppiaidenkin järjestöt yhteyteen kansanvaltuutettujen komiteain kanssa, aseistettava työväkeä ja talonpoikia, värvättävä uusia jäseniä Kuo Min Tangiin, kaikin voimin vahvistettava kommunistista puoluetta — kaikki nämä tehtävät pitää nyt asettaa etualalle. Valtava merkitys on nykyään työllä m a a s e u d u l l a. Välttämättä kaikin keinoin kiiruhdettava talonpoikaisen jälkijoukon liikuntaa, sillä loppu kädessä talonpoikaismassojen voima ja näiden massojen elävä voima ratkaisee suuren taistelun päätöksen. Mahdollisuuden mukaan vältettävä sellaisia organisatSIONIMUOTOJA, jotka antaisivat Kiinan kansan kaikille vihollisille aiheen ryhtyä kirkumaan Kiinan »neuvostollistuttamisesta». Kiinan kumouksen kokemus on jo tuonut esiin sellaisia liikkeen muotoja,

jotka ovat kyllin joustavia sisällyttääkseen itseensä laajatkin joukot. Joukkoihin — siinä tunnus, joka nyt on tullut erikoisen välttämättömäksi.

Kommunistinen Internationaale on julistanut Tshan Kai Shin petturiksi ja vi-

holliseksi. Kommunistisen Internationaalein puolueet ovat velvolliset tekemään kaikkensa jotta petoksen ostajat, »sivilisoidut» imperialistit kärsisivät Kiinassa yhtä surkean tappion kuin kärsivät interventionin aikana Neuvostojen maassa.

Suomen ammatillisen liikkeen nykyisestä tilasta ja työtaisteluista.

Suomen valkoporvaristo on ohranainsa, suojeluskuntiansa ja vieläpä sos.-dem. johtajienkin avulla yrittänyt tukahduttaa työväen luokkataistelutoiminnan aina v. 1918 alkaen. Se onkin onnistunut hajoittamaan eräitä luokkataistelujärjestöjä ja painamaan työväen elintason useilla aloilla alle nälkärajan. Mutta työväen taistelumieltä se ei ole onnistunut tukahduttamaan. Sitä todistaa parhaiten noin vuosi sitten alkanut erityisen voimakas työväen liikehtiminen. Työväki pyrki valtaamaan takaisin niitä oikeuksiaan, mitkä kapitalistit stabilisoinnissa ja voiton saalistamisensa edistämiseksi ovat silä onnistuneet riistämään.

Ammatillisessa liikkeessä myös on tapahtunut huomattavaa edistystä jälkeen Ammattijärjestön viime kongressin, jossa sos.dem. johtajain hajoittamisyritys saatiin torjutuksi. Edistystä osoittaa erittäinkin Ammattijärjestön jäsenmäärän lisääntyminen. Ammattijärjestössä oli viime vuoden alkaessa 50.472 jäsentä ja vuoden lopussa 62.058 jäsentä. Lisäys vuoden aikana tekee siis 11.586 jäsentä eli noin 22,3 prosenttia. Se on merkittävä huomattavaksi saavutukseksi vuoden aikana, joskin ammatillisesti järjestyneiden työläisten lukumäärä koko palkkatyöläisten ja yksistään teollisuustyöläistenkin lukumäärään verraten on vielä kovin pieni. Teollisuustilaston mukaan vltta 1925 on Suomessa teollisuuden ja käsityön palveluksessa noin 180 tuhatta työläistä. Tilaston ulkopuolella ovat rakennustyöläiset (noin 20.000), kuljetustyöläiset (lastaus ym., yhteensä lähes 20.000) sekä metsä- ja uittotyöläiset. Erittäinkin metsä- ja maatyöläiset ovat heikosti järjes-

tyneet. Mainittakoon esim. että S. Maatyöväen liittoon kuului viime vuoden lopulla vain 1.132 jäsentä. Toiselta puolen voi ilahduttavana ilmiönä mainita, että Perä-Pohjolan metsä- ja uittotyöläiset ovat nyt vakavissa järjestymispuuhissa. Ne ovat viime huhtikuussa pitäneet Kemi-järvellä edustajakokouksen, jossa järjestymiskysymys on ollut keskeisimpiä.

Ammatillisen liikkeen edistyminen ei kuitenkaan rajoitu yksistään tuohon numeroilla osoitettavaan saavutukseen, vaan sen lisäksi on vielä merkittävänä koko liikkeen aktiivisuuden lisääntyminen, AJ:n johdon vasemmistuminen ja yhteyden parantaminen perusjärjestöjen ja johtojen välillä. Tämän seikan voi helposti havaita jos on, vaikkapa vain noin vuoden ajan, seurannut Suomen työväen lehtiä. Esim. viime vuonna julkaisivat työväen lehdet laajoja arvosteluja siitä, miten liittojen ja Ammattijärjestön johdot Pohjolan sahatyöläisten suuren lakon puhjetessa joutuivat tapahtuneen tosiasiain eteen, t.s. saivat tiedot lakkojen alkamisesta vasta niiden puhjettua. Todettiin, että asianomaisen liiton johdossakin oli syytä. Sille olivat perusjärjestöt tiedoittaneet tilanteesta, mutta se ei ryhtynyt mihinkään toimenpiteisiin; ei edes ilmoittanut asiasta AJ:n eikä toisten liittojen johdoille. Tuollainen menettely on luonnollisesti vakava virhe, joka ei saisi uusiintua.

Julkinen arvostelu ja AJ:n johdon enemmistön vasemmistuminen ovat saaneet aikaan sen, että Ammattijärjestön ja liittojen johdot kiinnittävät nyt suurta huomiota työtaistelujen valmistamiseen, kuten sanomalehdistä on näkynyt. Tämä

on sitäkin tärkeämpää kun työväki nyt liikehtii kaikilla aloilla ja edessä saattaa olla suuria taisteluja.

Sos.dem. johtajat väittävät, että aktiivisuuden lisääntyminen ammatillisessa liikkeessä olisi muka heidän ansiotaan. Sitä se ei kuitenkaan missään tapauksessa ole. Sos.dem. johto on päinvastoin saboteerannut työväen taistelua. Esim. viime talvena Helsingin rapparien työtaistelun aikana »S. Sosialidemokraattiselitti, että rappareilla on jo ennestäänkin liian suuret palkat. Tuollainen menettely oli mitä törkeintä provokatiota taistelussa olevia vastaan.

Sos.dem. johtajien provokatioista huolimatta Suomen työväki pyrkii parantamaan työ- ja palkkaehtoja. Paikallisia lakkoja on jo runsaasti. Eräitä taisteluita on jo tänä vuonna käyty ja ne ovat päättyneet osaksi täydellisellä ja osaksi osittaisella työläisten voitolla. Mainittakoon tässä muutamista suurimmista.

Maaliskuun 30 p:nä saivat Tampereen kääntökenkätehtaiden työläiset (luvultaan noin 400) neljän viikon lakon avulla aikaan sopimuksen, jonka mukaan palkat kohosivat ammattityöläisille, naisille ja miehille markan sekä aputyöläisille 50—75 p. tunnilta. Kappalehinnoitteluun määrättiin vastaavat korotukset. Sopimus on voimassa helmikuun 1 päivään v. 1928.

Merimiehet, jotka ovat huonosti järjestyneitä, saavuttivat lakon uhallalla pienen voiton. Ne saivat viime huhtikuulla voimaan työehtosopimuksen, joka on voimassa kaksi vuotta ja neljä kuukautta. Sen mukaan korotetaan palkkoja ensi lokakuun alussa 10 prosentilla ja samaan aikaan ensi vuonna 10 prosentilla. Tärkein saavutus tässä tapauksessa oli se, että laivanvarustajain oli taivuttava työläisten järjestöjen kanssa neuvotteluihin ja sopimuksen tekoon, josta ne aluksi jyrkästi kieltäytyivät.

Suomen valtion rautateiden konepajoilla ja varikoilla uhkasi puhjeta lakko huhtikuun 20 p:nä. Työläiset, joita näillä työpaikoilla koko maassa on noin 4.000, vaativat tuntipalkkojansa korotettavaksi 1 mk. 50 pennillä. Rautatiehallitus asettui ensin tiukasti palkkojen korottamista vastaan, mutta viime hetkellä suostui lisää-

mään työläisten tuntipalkat 90 pennillä. Urakkahinnat järjestellään tämän tuntipalkkakorotuksen yhteydessä uudelleen. Uudet tuntipalkat ja urakkahinnat tulivat voimaan huhtikuun 6 p:nä alkaen. Oppilaiden palkat kohosivat samassa suhteessa kuin ammattimiestenkin ja tulevat ne oppivuosien mukaan olemaan aina määrätyn prosentin ammattimiesten palkkoista.

Työläiset hyväksyivät edellä selostetunlaisen sopimuksen ja lakko vältettiin. Vaikkakaan työläiset eivät saaneet ajatuksi läpi koko vaatimuksiaan, niin on tulos silti merkittävä työläisten huomattavaksi voitoksi, sitäkin suuremmalla syyllä kun tämän alan työläisistä on vain noin 30 prosenttia ammatillisesti järjestyneitä ja vanhemmille työläisille on eräitä etuoikeuksia, kuten vapaaliput rautateillä, eläkekassa ym.

Paitsi edellämainittuja on työriitoja ja lakkoja etupäässä metalli- ja rakennusaloilla, puusepillä ja eräillä sahoilla. Mutta työläiset osoittavat aktiivisuutta kaikilla muillakin aloilla ja melkein joka päivä syntyy uusia työriitoja ja lakkoja kun työläiset vaativat palkkojen korotuksia.

Paperityöläisten taistelu, joka todennäköisesti alkaa toukokuun 1 p:nä, on suurin nyt käytävistä. Se käsittää kaikkimaan paperitehtaat ja saattaa ulottua vielä muillekin aloille. Paperiteollisuustyöväen liitto on esittänyt seuraavat vaatimukset:

»1) että kaikkien Suomen paperiteollisuudessa työskentelevien työläisten pohjapalkkoja korotetaan huhtikuun 1 päivästä alkaen 25—50 prosentilla kuitenkin siten, että naisten alimmat palkat korotetaan 3 markkaan ja miesten 4 markkaan tunnilta sekä urakkatyöpalkat 25 prosentilla ja että käytännössä olevat asunto- ym. luontaisedut ja tuotantopalkkio pysytetään entisellään,

2) että kaikkien paperi-, selluloosa- ja kartonkikoneiden hoitajain pohjapalkat koroitetaan 25 prosentilla, kuitenkin siten, että alin palkka koroitetaan 1.200 markkaan kuukaudelta sekä tuntipalkka samassa suhteessa ja että käytännössä olevat asunto- ym. luontaisedut sekä tuotantopalkkio pysytetään entisellään,

3) että työntekijäin ja työnantajain liit-
tojen kesken tehdään koko maata käsit-
tävä työehtosopimus, jossa lähemmin
määritellään työ- ja palkkaehdot.)

Näihin vaatimuksiin vastasi vastape-
rustettu kapitalistien suuryhtymä »Suomen
Puunjalostusteollisuuden Työnanta-
jain liitto» kieltäytymällä suostumasta
edes neuvotteluihin työläisten järjestöjen
kanssa. Paperityöläisten liiton puolesta
jätettyä uhkavaatimusta on S. Ammatti-
järjestö päättänyt tukea sekä moraalisesti
että taloudellisesti. Ulkomaisiin järjestöi-
hin ja työläisiin on myöskin vedottu.

Suomen paperityöläisten palkat on kai-
kista kurjimmat koko maassa, ehken ku-
tomoteollisuutta lukuunottamatta. Paperi-
työläiset ovat huonosti järjestyneitä. Noin
18.000:sta työläisestä kuului Paperiteolli-
suustyöväen liittoon viime vuoden lo-
pussa vain 3.445. Paperikapitalistit ovat
harjoittaneet miltei ennen kuulumatonta
provokatiota työläisiä vastaan, etteivät ne
uskaltaisi taisteluun lähteä. Useilla teh-
tailla on johdon taholta järjestetty »ää-
nestyksiä» taisteluun lähtemisen puolesta
ja vastaan, ja tulokset ovat — luonnolli-
sesti — olleet kapitalisteille edullisia.
Työläisiä on uhattu asunnoista hädöillä,
jos uskaltavat lähteä taisteluun. Tästä
kaikesta huolimatta työläisten valtava
enemmistö on taisteluun lähtemisen kan-
nalla. Hallitus on asettanut välitysmie-
hen ja jo tätä kirjoitettaessa lienee käyty
eräitä neuvotteluja, joiden tuloksista vie-
lä ei ole tietoa. Välitysmieheksi on sos.
dem. hallitus nimittänyt tunnetun kapi-
talistien asianajajan, Leo Ehrnroothin,
joka tietenkin tulee puolustamaan kapi-
talistien etuja. Sos. dem. hallitus on siis
varsin aulis auttamaan kapitalisteja, jot-
ka vetoavat mm. maan etuun. Kapitalis-
tien äänenkannattaja »Teollisuuslehti»
kirjoittaessaan paperiteollisuudessa uh-
kaavasta taistelusta sanoo mm.: »Suu-
reikko työnseisaus vientiteollisuudessa ai-
kaansaisi suuria vaaroja ei vain työnan-
tajille ja työläisille, vaan koko maalle-
kin.» — Tässä kapitalistien lehti on tul-
lut ilmaisseeksi, vaikkakin aivan ylimal-
kaisesti, erään seikan, joka on kapitalis-
teille hyvin tärkeä. Suomen paperiteolli-
suus on nim. joutunut kärsimään vuosi
vuodelta yhä enemmän kansainvälisestä

kilpailusta aiheutuvaa markkinain puu-
tetta. Samaan aikaan on Suomen paperi-
teollisuuden tuotanto lisääntynyt uuden-
aikaisempien koneiden avulla, tarvitse-
matta lisätä työläisten lukumäärää, joka
päinvastoin on jonkun verran vähentynyt.
Jos pitempi aikainen työnseisaus syntyy,
saattavat Suomen paperikapitalistit hel-
posti menettää nykyisetkin markkinansa.
Ei siis ole ihme, jos kapitalistit vetoavat
maan etuun, sillä se tässä tosiaankin on
kysymyksessä. Suomen paperimarkkinain
menetys saattaisi aikalailla horjuttaa
maan taloudellista tilaa, huonontaa raha-
asemaa jne., sillä paperiteollisuus on Suo-
men vientiteollisuuksista toiseksi suurin.

Sos. dem. johtajat ja niiden hallitus, jot-
ka ovat jo osoittautuneet erinomaisiksi
kapitalistien apureiksi, toivoisivat tieten-
kin, että paperityöläiset tinkisivät vaat-
imuksistaan ja tyytyisivät mahdollisim-
man vähään, jotta tämä kapitalistien ja
»maan» etuja uhkaava lakko ei syntyisi.
Paperityöläisten vaatimuksia kokonaan
vastustamaan eivät sos. dem. johtajat-
kaan ole — ainakaan julkisuudessa —
rohjenneet ryhtyä, sillä työläisten palkat
ja muutkin työehdot ovat tunnetusti siksi
kehnot, että niiden parantamista on vai-
kea suoraan vastustaa sellaisen, joka ai-
koo vielä petkuttaa työväkeä ja tavotella
sen kannatusta. Paperityöläisten liiton
reformistinen johto myöskin voi keljūt-
telemalla yrittää kiertää taistelun, teke-
mällä kapitalistien kanssa sovinnon, jos
kapitalistit suostuvat esim. pieniin palk-
kojen koroituksiin. Miten tässä taiste-
lussa käy, sen näyttää lähin tulevaisuus.
Se vain on selvää, että Suomen paperityö-
läisten taistelu on erinomaisen tärkeä.
Siitä, sen voitosta tai tappiosta, tulee riip-
pumaan huomattavasti toistenkin alojen
työtaistelut, ammatillinen järjestyminen
ym. Siksi tälle taistelulle olisi saatava
sekä Suomen että ulkomaidenkin työläis-
ten moraalinen ja aineellinen tuki.

Edelleen saattaa suurempia työtaistelu-
ja syntyä saha- ja satamatyöaloilla. Poh-
jolassa viime kesänä käydyistä taiste-
luista olivat saha- ja satamatyöläiset pa-
kotetut suostumaan sellaiseen sopimuk-
seen, joka ei työläisiä voi tyydyttää. Sa-
halaisten viimevuotinen sopimus onkin jo
sanottu irti työläisten puolelta. Jos tais-

telu syntyy, alkaa se kesäkuun lopulla, sillä irtisanomisaika päättyy kesäk. 15 pnä. Tämä sopimus käsittää kuudetta tuhatta työläistä. Satamatyöalalla on, mikäli lehtitiedoista voi päätellä, pyrkimys koko maata käsittävään työehtosopimukseen ja palkkojen korottamiseen kautta koko maan. Tällä alalla saattaa puhjeta lähes 10.000 työläistä käsittävä taistelu.

Peräpohjolan noin 2.000 uittotyöläistä ovat myöskin esittäneet palkankorotusvaatimuksia. Ja vaikkakin vaatimukset

tuntuvat perin pieniltä (alemmiksi tuntipalkoiksi vaativat 4:50 ja 6 mk.), niin voi taisteluja silti syntyä.

Nykyiset lakkoliikkeet ovat vuoden 1917 jälkeen suurimmat ja merkittävimmät. Se osoittaa, että työväki nousee vuoden 1918 tappion jälkeen parantamaan taloudellista asemaansa. Samalla työväki kaikesta lahtariterrorista huolimatta lujittaa luokkataistelujärjestöjään. On syytä toivoa, että tämä oikeaan suuntaan käypä kehitys jatkuisi.

Työväen ja talonpoikain hallituksesta.

(Tov. Dmitrievin kirje ja tov. Stalinin vastaus.)

Kunnioitettavat toverit!

Pyydän aikakauslehdessänne valaisemaan seuraavaa kysymystä, joka kiihottaa mieliämme eikä keskuudessamme ole saanut riittävää selvitystä.

Kysymys koskee hallituksemme ja valtiomme yhteiskunnallista olemusta.

Vastatessaan kysymykseen: »työväen ja talonpoikain hallitus todella vaiiko vain agitatorisena tunnuksena»¹ sanoi tov. Stalin: »hallituksemme, ollen proletaarinen ohjelmansa puolesta ja työnsä puolesta, on samalla työväen ja talonpoikain hallitus, koska talonpoikaiston pääjoukon perusedut kokonaan ja täydelleen lankeavat yhteen proletariaatin etujen kanssa», sekä muista tov. Stalinin mainitsemista syistä.

Herää kysymys: voidaanko tov. Stalinin sanontaa soveluttaa myös määriteltäessä valtiomme yhteiskunnallista olemusta, s.o. määritellä valtiomme proletaariseksi ohjelmansa, päämääriensä puolesta, mutta samalla myös työväen ja talonpoikain valtioksi (ei senvuoksi että talonpoikaisto olisi osallisena vallasta, kaikki ovat yhtä mieltä siitä että proletariaatti ei jaa valtaa talonpoikaiston kanssa, vaan senvuoksi että talonpoikaiston

[sen pääjoukon] perusedut lankeavat yhteen proletariaatin etujen kanssa, sekä niistä muista syistä, jotka tov. Stalin lueteli vastauksessaan hallituksesta).

Väittelyssä on ilmennyt kolme kantaa:

1) Toveri Stalin on väärässä. Tunnuksena »työväen ja talonpoikain hallitus» on vain agitatorinen tunnus. Tosi-asiassa sekä meidän hallitus että meidän valtio ovat ainoastaan proletariaarisia, eikä siihen saa lisätä mitään »samalla», koska se olisi »ossovskilaisuutta».

2) Tov. Stalin on oikeassa kun hän kieltää sen, että tunnuksena »työväen ja talonpoikain hallitus» olisi pelkästään agitatorinen, mutta samalla nämä toverit kuitenkin lisäävät lainausmerkit sekä sanat »niin kutsuttu» hallituksemme luonnemääritelmään »työväen ja talonpoikain hallitus».

Loppujen lopuksi on heidän kantansa tällainen: valtiomme on proletaarinen (ja vain sitä) ja hallituksemme on proletaarinen, mutta samalla niin kutsuttu »työväen ja talonpoikain» (hallitus) niistä syistä jotka tov. Stalin on maininnut. Nämä toverit ajattelevat, että yhteiskunnallisen luontonsa puolesta valtio voi olla toista ja hallitus tyyten toista.

3) Kaikki se mitä tov. Stalin sanoi hallituksemme luonteesta, on sovellettavissa

¹ Katso Kommunisti N:o 7—8 v. 1926.

myöskin valtiomme yhteiskunnallisen oiremuksen määritelmään (kts. ylempää).

Pyydän että aikakauslehtenne toimitus vastaisi, mikä näistä käsityskannoista on lähinnä oikea. Olemme vakuutettuja siitä että sekavuus tässä kysymyksessä on vielä vallalla puoluejäsenten aivoissa. Kaikkien tätä kysymystä valaisseiden toverien vikana on se, että he puhuvat joko yksistään hallituksesta taikka yksistään valtiosta, ja senvuoksi eivät anna lopullista vastausta, tyyten jättävät huomiotta sen millainen näiden käsitteiden välinen suhde on oleva.

Odotamme vastausta.

Kommunistisin tervehdyksin

A. K. Dmitriev.

*

Tov. Dmitriev!

Kirjeenne tammik. 14 pltä t.v. »Bolshevikille», koskeva työväen ja talonpoikain hallitusta, lähetettiin minulle KK:aan vastattavaksi. Paljon työn vuoksi vastaan näin myöhään, josta pyydän anteeksi.

1. Ei saa asettaa kysymystä niin kuin sen eräät toverit asettavat: »työväen ja talonpoikain hallitus todella vaiko agitatorisena tunnuksena». Ei saa sanoa että vaikka meillä todella ei olekaan työväen ja talonpoikain hallitus, niin siitä huolimatta voimme puhua työväen ja talonpoikain hallituksesta agitatorisena tunnuksena. Jos näin asetetaan kysymys niin siitä seuraa, että puolueemme voi antaa sisäisesti valheellisia tunnussanoja, jotka asiallisesti ovat kestävämpiä, joihin puolue itse ei usko, mutta joita puolue kuitenkin päästää ulos joukkoja peittääkseen. Niin voivat menefellä eserrät, mensheviikit, porvarilliset demokraatit, sillä eroavaisuus sanojen ja tekojen välillä ja joukkojen peittäminen ovat näiden puolueiden pääaseita. Mutta meidän puolue ei voi näin asettaa kysymystä milloinkaan eikä missään oloissa, sillä meidän puolue on marxilainen puolue, leniniläinen puolue, nouseva puolue, joka ammentaa voimansa siitä, että sen sanat eivät eroa teoista, joka ei petä joukkoja,

joka sanoo joukoille vain totuuden ja rakentaa politiikkansa luokkavoimien teiteelliselle analyysille, eikä demagogialle. Kysymys pitää asettaa näin: j o k o meillä ei ole työväen ja talonpoikain hallitusta, — ja siinä tapauksessa tunnussana työväen ja talonpoikain hallituksesta pitää hyljätä tarpeettomana ja valheellisena tunnussanana, t a i k k a meillä on todella työväen ja talonpoikain hallitus, tällaisen hallituksen olemassa olo vastaa luokkavoimien tilaa, — ja siinä tapauksessa tunnussana työväen ja talonpoikain hallituksesta on oikea ja kumouksellinen tunnussana. Toinen tai toinen. Näistä täytyy valita, tov. Dmitriev.

2. Nimitätte tunnussanaa työväen ja talonpoikain hallituksesta »tov. Stalinin sanonnaksi». Se on aivan väärin. Tosi-asiassa tämä tunnussana tai, jos tahdotte, »sanonta» on toveri Leninin tunnussana, ei kenenkään muun. Minä vain toistin sen »Kysymyksissä ja vastauksissa».

3. Teidän perusvirheenne on se että te sotkette a) kysymyksen hallituksestamme ja kysymyksen valtiostamme, b) kysymyksen valtiomme ja hallituksemme luokkaluonteesta ja kysymyksen hallituksemme jokapäiväisestä politiikasta.

Ei saa sotkea eikä siis samaistaa valtiotamme ja hallitustamme. Valtiomme, se on proletaarin l u o k a n järjestymisen valtiovallaksi, jonka tehtävänä on riistäjien vastustuksen tukahuttaminen, sosialistisen talouden järjestäminen, luokkien hävittäminen jne. Hallituksemme taas on tämän valtiollisen järjestymisen hu i p p u, johtava huippu. Hallitus voi erehtyä, se saattaa tehdä virheitä, jotka uhkaavat jopa tilapäisesti kukistaa proletariaatin diktatuurin, mutta se ei vielä merkitse sitä, että proletaarin diktatuuri olisi väärä tai virheellinen valtion rakentamisen periaatteena siirtymiskaudella, — se merkitsee vain sitä että johtava huippu on huono, että johtavan huipun politiikka, hallituksen politiikka ei vastaa proletariaatin diktatuuria, että se politiikka täytyy muuttaa proletariaatin diktatuurin tarpeita vastaavaksi. Valtio ja hallitus ovat luokkaluonteensa puolesta samanlaiset, mutta hallitus on jo sisältönsä puolesta pienempi, se ei peitä val-

tiota. Ne ovat elimellisesti toisiinsa sidotut ja toinen toisestaan riippuvaiset, mutta se ei vielä merkitse sitä, että ne voitaisiin lyödä yhteen läjään.

Näette että ei saa sotkea kysymystä valtiostamme ja kysymystä hallituksemme, samoin kuin ei saa sotkea kysymystä proletarienin luokasta ja kysymystä proletarienin luokan johtavasta huipusta.

Mutta vielä vähemmän voi sietää sitä, että kysymys valtiomme ja hallituksemme luokkaluonteesta sotketaan kysymyksen hallituksemme jokapäiväisestä politiikasta. Valtiomme ja hallituksemme luokkaluonne on selvä ilman muuta — se on proletaarinen. Valtiomme ja hallituksemme päämäärät ovat myös selvät, — ne tähtäävät riistäjien vastustuksen tukahuttamiseen, sosialistisen talouden järjestämiseen, luokkien hävittämiseen jne. Tämä kaikki on selvää. Mitä tässä tapauksessa käsitetään kysymyksellä hallituksemme jokapäiväisestä politiikasta? Se koskee niitä teitä ja keinoja, joiden avulla proletarisen diktatuurin luokkapäämäärät ovat talonpoikaissa maassamme toteutettavissa. Proletaarinen valtio on välttämätön sitä varten, että saataisiin tukahutetuksi riistäjien vastustus, järjestetyksi sosialistinen talous, hävitetyksi luokat jne. Meidän hallitus on kaiken tämän lisäksi välttämätön vielä sitä varten, että saataisiin viitoitetuksi ne tiet ja keinot (jokapäiväinen politiikka), joita ilman näiden tehtävien täyttämisen ei ole ajateltavissa meidän maassa, jossa proletariaatti muodostaa vähemmistön, jossa talonpoikaisto on valtavana enemmistönä. Mitä ovat nämä tiet ja keinot? Ne ovat pohjaltaan niitä toimenpiteitä, jotka tähtäävät työväen ja talonpoikaiston pääjoukon liiton säilyttämiseen ja lujittamiseen, vallassa olevan proletariaatin johtavan osan säilyttämiseen ja lujittamiseen tässä liitossa. Tarvinnee tuskin todistella että tällaisen liiton ulkopuolella ja ilman tällaista liittoa hallituksemme olisi voimaton, eikä meillä olisi mahdollisuutta toteuttaa niitä proletariaatin diktatuurin tehtäviä, joista juurikään puhuin. Kuinka kauan tulee tämä liitto säilymään ja kuinka kauan jatkuamaan neuvostohallituksen politiikka tä-

män liiton lujittamiseksi? Tietenkin niin kauan kuin on olemassa hallitus luokkayhteiskunnan ilmauksena, proletariaatin diktatuurin ilmauksena. Tällöin on pidettävä mielessä: a) että työväen ja talonpoikain liitto ei meille ole tarpeen säilyttääksemme talonpoikaiston luokkana, vaan muokataksemme talonpoikaista uudeksi, muokataksemme sitä sosialistisen rakennustyön voiton etuja vastaavaan suuntaan; b) että neuvostohallituksen politiikka tämän liiton lujittamiseksi ei pyri luokkia vahvistamaan, vaan niitä hävittämään, jouduttamaan luokkien häviämistä. Lenin oli senvuoksi aivan oikeassa kun hän kirjoitti: »Diktatuurin korkein periaate on proletariaatin ja talonpoikaiston liiton säilyttäminen niin että proletariaatti voisi pitää johtavan osan ja valtiollaan» (XVIII, 1, s. 331). Ei kaipa todisteluja se, että juuri tämä Leninin väite, eikä mikään muu, on neuvostohallituksen johtavana linjana sen jokapäiväisessä politiikassa, että neuvostohallituksen politiikka tällä kehitysasteella on työväen ja talonpoikain pääjoukon juuri tällaisen liiton säilyttämisen ja lujittamisen politiikkaa. Tässä mielessä — mutta vain tässä mielessä, eikä luokkaluonteensa mielessä, — neuvostohallitus on työväen ja talonpoikain hallitus. Jollei tätä tunnusta, niin luisuu pois leninismintieltä, astuu liiton aatteen, proletariaatin ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen liiton aatteen kieltämisen tielle. Jollei tätä tunnusta, niin merkitsee se sitä että pitää liittoa silmäkääntötempuna, eikä realisena kumouksellisena asiana, sitä että käsittää meidän ottaneen käytäntöön uuden talouspolitiikan »agitatsionin» vuoksi eikä rakentaaksemme sosialismia yhdessä talonpoikaiston pääjoukon kanssa. Jollei tätä tunnusta, niin merkitsee se sitä että ajattelee, että kumouksemme ei voi tyydyttää talonpoikaiston pääjoukon perustuja, että nämä edut ovat sovittamattomassa ristiriidassa proletariaatin etujen kanssa, että me emme voi emmekä saa rakentaa sosialismia yhdessä talonpoikaiston pääjoukon kanssa, että Leninin osuustoimintaplaani on kestämätön, että oikeassa ovat mensheviikit ja heidän apurinsa jne. Heti kun vain asettaa nämä kysymykset, heti ymmärtää

kuinka mätää ja mihinkään kelpaamattontta on se että »agitatoorisena» käsitellään sellaista kardinaalikysymystä kuin on kysymys liitosta. Senvuoksi minä sanoin »Kysymyksissä ja vastauksissa», että tunnussana työväen ja talonpoikain hallitus ei ole »demagogiaa», ei ole »agitatoorinen» manööveri, vaan ehdottomasti oikea ja kumouksellinen tunnus.

Lyhyemmin: eri asia on kysymys valtion ja hallituksen luokkaluonteesta, joka määrää kumouksemme kehityksen pohjimmaisat päämäärät, ja eri asia on kysymys hallituksen jokapäiväisestä politiikasta, tämän politiikan teistä ja keinoista, jotka ovat välttämättömät näiden päämäärien saavuttamiseksi. Nämä molemmat kysymykset ovat kyllä kytketyt toisiinsa. Mutta se ei vielä tiedä sitä että ne ovat samaistettavissa, että ne voitaisiin lyödä yhteen läjään.

Näette että ei saa sotkea kysymystä valtion ja hallituksen luokkaluonteesta ja kysymystä hallituksen jokapäiväisestä politiikasta.

Saatetaan sanoa, että tässä on ristiriita: miten luokkaluonteeltaan proletariaalista hallitusta voidaan nimittää työväen ja talonpoikain hallitukseksi? Mutta ristiriita on vain näennäinen. Oikeastaan siinä on samanlainen »ristiriita» kuin se, minkä eräät viisastelijamme ovat näkevinään Leninin kahden proletariaatin diktatuurista esittämän sanonnan välillä, joista edellisessä sanotaan että »proletariaatin diktatuuri on yhden luokan valta» (XVI, s. 282), ja toisessa sanotaan että »proletariaatin diktatuuri on erikoinen luokkaliiton muoto proletariaatin, työtätekevien etujoukon, ja työtätekevien monilukuisten ei-proletaristen (pikkuporvariston, pikku isäntien, talonpoikaiston, intelligenssin jne) kerrostien välillä» (XVI, s. 241). Onko näiden kahden sanonnan välillä ristiriitaa? Ei tietenkään. Miten sitten tässä tapauksessa saavutetaan yhden luokan (proletariaatin) valta luokkaliiton aikana, sanokaamme talonpoikaiston pääjoukon kanssa? Toteuttamalla vallassa olevan proletariaatin (»työtätekevien etujoukon») johtava osa tässä liitossa. Yhden luokan, proletariien luokan valta, joka toteute-

taan tämän luokan ja talonpoikaiston pääjoukon liiton avulla tämän joukon ollessa proletariaatin valtiollisen johdon alla — sellainen on näiden kahden sanonnan pääajatus. Mikä tässä on ristiriitaista? Mitä merkitsee proletariaatin valtiollinen johto talonpoikaiston pääjoukon suhteen? Onko se samanlaista johtamista kuin oli esimerkiksi porvarillis-demokraattisen vallankumouksen aikana, jolloin me tavottelimme työväen ja talonpoikain diktatuuria? Ei, ei se ole sellaista johtamista. Proletariaatin valtiollinen johto talonpoikaiston suhteen on johtamista proletariaatin diktatuurin yhteydessä. Proletariaatin valtiollinen johto merkitsee sitä, että a) porvaristo on jo kukistettu, b) vallassa on proletariaatti. c) proletariaatti ei jaa valtaa toisten luokkien kanssa, d) proletariaatti rakentaa sosialismia vetäen mukanaan talonpoikaiston pääjoukon. Proletariaatin johto porvarillis-demokraattisen kumouksen aikana ja proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin aikana merkitsee sitä että a) kapitalismi jää perustaksi, b) vallassa on vallankumouksellisesti-demokraattinen porvaristo, edustaen ylivoimaa vallan kokoonpanossa, c) demokraattinen porvaristo jakaa vallan proletariaatin kanssa, d) proletariaatti vapauttaa talonpoikaiston porvarillisten puolueiden vaikutuksen alta, johtaa sitä aatteellis-poliittisesti ja valmistaa taistelua kapitalismin kukistamiseksi. Kuten näette, on siinä syvä ero.

Samaa on sanottava kysymyksessä työväen ja talonpoikain hallituksesta. Mikä voi olla ristiriitaista siinä, että hallituksemme proletaarinen luonne ja siitä johduvat sosialistiset tehtävät eivät suinkaan estä, vaan päinvastoin työntävät, ehdottomasti työntävät hallitusta ajamaan työväen ja talonpoikain liiton säilyttämisen ja lujittamispolitiikkaa, liiton joka on tärkein proletarisen diktatuurin sosialististen luokkatehtävien täyttämiskeino talonpoikaudessa maassamme, että tätä hallitusta senvuoksi nimitetään työväen ja talonpoikain hallitukseksi? Eikö ole selviö, että Lenin oli oikeassa ajaessaan työväen ja talonpoikain hallituksen tunnussanaa ja luokitellessaan hallituksemme työväen ja talonpoikain hallitukseksi?

Yleensä täytyy sanoa, että »proletariaatin diktatuurin systeemi», jonka avulla maassamme toteutetaan yhden luokan valta, proletariaatin valta, on aika mutkikas asia. Tiedän että tämä mutkikkuus ei eräitä tovereita miellytä, ei ole heidän makuunsa. Tiedän että monet heistä, »vähemmän voimainkulutuksen» periaatteen kannalta, pitäisivät parempana yksinkertaisempaa ja kevyempää systeemiä. Mutta minkä tässä teet: ensiksikin, leninismi on otettava sellaisena kuin se tosiasiasa on (ei saa yksinkertaistuttaa eikä vulgarisoida leninismää), toiseksi, historia kertoo että yksinkertaisimmat ja kevyimmät »teoriat» eivät läheskään aina ole kaikkein parhaita.

4. Valitatte kirjeessänne: »Kaikkien tätä kysymystä valaisseiden tovereiden vikana on se, että he puhuvat joko yksistään hallituksesta tahi yksistään valtiosta ja sen vuoksi eivät anna lopullista vastausta, tyyten jättävät huomiotta sen millainen näiden käsitteiden välinen suhde on». Myönnän että tällainen »vika» tosiaan on johtavilla tovereillamme, eritoten jos otetaan huomioon se seikka, että eräät ei erin ahkerat »lukijat» eivät itse halua hyvin tutustua Leninin teoksiin, vaan vaativat että jokainen lause heille perusteellisesti pureksittaisiin. Mutta minkä tässä teet: ensinnäkin juokseva työ kiinnostaa ja kuormittaa liiaksi johtavat toverimme eikä anna heille mahdollisuutta leninismien selvittelyyn, kuten sanotaan, pykälittäin; toiseksi, jotainhan täytyy jättää myös »lukijoille», joiden vihdoinkin pitää siirtyä Leninin teosten kevyestä lukemisesta leninismien vakavaan tutkimiseen. Ja täytyy sanoa, että ilman leninismien vakavaa tutkimista tulee »lukijain» puolelta aina olemaan valituksia sellaisia kuin teidän ja »väärinkäsityksiä».

Ottakaamme esimerkiksi kysymys valtiostamme. On selviö että valtiomme niin luokkaluonteensa puolesta, kuin ohjelmansakin puolesta, perustehtäviensä puolesta, toimintojensa puolesta, tekojensa puolesta on proletaarinen valtio, työväen valtio, tosin vissine »byrokraattisine turmeluksineen». Muistatte Leninin määritelmän: »Työväen valtio on abstraktioni.

Tosiasiasa meillä on työväen valtio, ensinnäkin erikoisuutenaan se, että maassa vallitsevana ei ole työväki, vaan talonpoikaisväestö, ja toiseksi työväen valtio byrokraattisine turmeluksineen» (XVIII, 1, s. 33). Tätä voivat epäillä vain mensheviikit, eserrät ja jokunen oppositioilaisistamme. Lenin selvitti tavan takaa, että meidän valtio on proletaarisen diktatuurin valtio, ja proletaarinen diktatuuri on yhden luokan valtaa, proletariaatin valtaa. Kaikki tämä on jo kauan ollut tunnettua. Kuitenkin on aika paljon »lukijoita», jotka ovat olleet ja edelleen ovat nyrpeissään Leninille siitä, että hän toisinaan nimitti valtiotamme »työväen ja talonpoikain» valtioksi, vaikka helppo on ymmärtää että Lenin ei tällöin määrittele valtiomme luokkaluonnetta, vielä vähemmän kieltää valtiomme proletarisen luonteen, vaan tarkoittaa sitä, että neuvostovaltion proletaarinen luonne pakostakin vie proletariaatin ja talonpoikaiston pääjoukon liittoon, jonka vuoksi neuvostovaltion politiikka on oleva tähdätty tämän liiton lujittamiseen. Ottakaa esim. XV osa s. 55, XVII osa ss. 26, 54 ja 420, XVIII osa 1 nide ss. 12, 111, 119 ja 380. Kaikissa näissä ja erinäisissä muissakin Leninin teoksissa luonnehditaan valtiomme »työväen ja talonpoikain» valtioksi. Mutta olisipa ihmeellistä jollei ymmärrettäisi, että kaikissa näissä tapauksissa Lenin määrittelee liiton lujittamispolitiikan, mikä johtuu valtiomme ja hallituksemme proletarisesta luonteesta ja sosialistisista tehtävistä talonpoikaisessa maassamme, eikä määrittele valtiomme luokkaluonnetta. Tässä ehdollisessa ja rajoitetussa mielessä, mutta vain tässä mielessä, voidaan puhua »työväen ja talonpoikain» valtiosta, ja niin tekee teostensa mainituissa kohdissa myös Lenin. Valtiomme luokkaluonteen suhteen sanoin jo ylempänä, että siitä Lenin antoi aivan täsmällisen määritelmän, joka ei siedä minkäänlaista kieroä tulkintaa: työväen valtio byrokraattisine turmeluksineen maassa, jossa talonpoikaisväki on vallitsevana. On kai selvää. Kuitenkin eräät »lukijat», jotka osaavat »lukea» kirjaimia, mutta eivät halua ymmärtää lukemaansa, yhä vielä valittelevat, että Lenin »sotki» heidät

kysymyksessä valtiomme luonteesta, ja »oppilaat» eivät halua vaivautua selvittämään tätä »sotkua». Hieman naurettavaa, toveri Dmitriev...

Kysytte: miten voi päästä näistä »väärinkäsityksistä»? Niistä voi käsittääkseni

päästä yhdellä tavalla: tutkimalla Leniniä, ei irrallisten sitaattien mukaan, vaan perusteellisesti, tutkimalla vakavasti ja harkiten, hellittämättä. Muuta keinoa en minä näe.

I. Stalin.

V. I. Lenin ja aseellisen kapinan taito Venäjän ensimmäisen vallankumouksen valossa.

Kirj. V. Vaganjan.

III. Vallankumouksen alku ja aseellisen kapinan tunnuslause.

Jo vuoden 1904 loppupuoli oli yhä laajenevan työväenliikkeen aikaa: mielenosoitusten, kansankokousten, vastalauseiden ja lakkojen luku kasvoi uskomattoman nopeasti. Periaatteellista eroa vuoden 1903 ja vuoden 1904 loppupuolen liikkeiden välillä ei kuitenkaan vielä ollut, vielä ei esiintynyt sellaista aikakausien välirajaa, joka määrittelee niiden erilaisen laadun ja uuden aikakauden erikoiset piirteet. Mutta Damokleen miekka riippui jo itsevaltiuden yllä, eikä proletariaatin etujoukko voinut olla tätä tuntematta.

Ainoastaan pikkuporvarilliset radikaalit, jollaisia menseviikit silloin jo todellisuudessa olivat, ajattelivat edelleen vanhojen kaavojen mukaan, pitäen jokaista mielenosoitusten yksityiskohtaa »uutena askeleena», uutena »menettelytapana» ja uutena otteena, kehittäen uusia teorioita »proletariaatin voimien mobilisation korkeimmasta muodosta» yksityisten työläisryhmien osittaisten menestysten pohjalla.

Proletaarisen etujoukon, joka varsin hyvin tiesi, että mielenosoitusten on määrättyllä rajalla muututtava kapinaksi, ellei tahdota mennä häpeällisesti turmioon, joka selvästi näki, miten satumaisen nopeasti tämä kohtalokas raja lähenei, — tämän etujoukon näkökannalta olivat menseviikkien »järkeilyt» luonnollisesti ainoastaan vahingollisia tekijöitä: »me vain turmelemme proletariaatin tietoisuuden, ohjaamme sen huomion pois no-

peasti lähenevän todellisen, vakavan, avoimen taistelun tehtävistä, jos esitämme sille uusina menettelytapoina juuri niitä tavanmukaisten mielenosoitustemme piirteitä, jotka kaikkein vähimmän muistuttavat avointa taistelua, joita vain pilaa tehden voi selittää hedelmällisiä tuloksia antaviksi, erityisen voimakkaasti poliittisen oikeuskelpoisuuden tunnetta kohottaviksi y.m.s.»

Ei kulunut puoltakaan kuukautta tämän artikkelin kirjoittamisesta, kun tuli ratkaiseva hetki sen liikkeen kehityksessä, joka johti ensimmäiseen vallankumoukseen.

Tammikuun 9 päivä muodostaa Venäjän vallankumouksen alun, sillä tuona verisunnuntaina muuttui, kehittyi vastalause-mielenosoitus kapinaksi itsevaltiutta vastaan. »Venäjällä tapahtuu valtavimpia historiallisia tapauksia. Proletariaatti on noussut kapinaan tsaarin hallitusta vastaan. Hallitus nostatti proletariaatin kapinaan». Itsevaltiut laski voitonsa hukuttaa kypsyvän vallankumouksen Pietarin työläisten vereen, mutta se laski väärin, ja »työväenluokka sai kansalaisodan valtavan opetuksen; proletariaatin vallankumouksellinen kasvatus harppasi yhdessä päivässä eteenpäin pitemmän askeleen kuin mitä se olisi voinut »stua» kuukausia ja vuosia kestävässä harmaan, arkipäiväisen elämän koulussa. Pietarin sankarillisen proletariaatin tunnuslause: 'kuolema tai vapaus' kiertää nyt kaikuna yli koko Venäjän.»

Proletariaatilla oli ainoastaan yksi vastaus aseettomien ampumiseen, ja tämän

vastauksen se todella antoikin: kaikissa suuremmissa proletaarisisä keskuksissa alkoi taistelu.

Millaisen täytyi proletariaatin puolueen tehtävän olla tässä taistelussa?

Yleisen kapinan järjestäminen. »Yleislakko nostattaa ja mobilisoi yhä laajemat työväenluokan ja kaupunkiköyhälistön joukot. Kansan aseistaminen tulee yhdeksi kumouksellisen ajankohdan lähimmäistä tehtävistä. Ainoastaan aseistettu kansa voi olla kansan vapauden todellinen turva. Mitä nopeammin proletariaatti onnistuu aseistautumaan, mitä kauemmin se pysyy lakkolaisen ja kumouksellisen taisteluasemissaan, sitä pikemmin sotaväki horjuu, sitä enemmän alkaa sotaväen keskuudessa löytyä ihmisiä, jotka vihdoinkin käsittävät mitä tekevät, jotka siirtyvät kansan puolelle julmureita, tyranneja, aseettomien työläisten, heidän vaimojensa ja lastensa murhaajia vastaan. Kuinka nykyinen kapina itse Pietarissa päättyneekään, niin joka tapauksessa se ehdottomasti ja välttämättömästi on paljon laajemman, tietoisemman ja paremmin valmistetun kapinan ensimmäinen aste.» Vaikkapa hallitus onnistuisikin vielä tässä taistelussa lykkäämään tuonnemmaksi ratkaisevan välieselvityksen hetken — jokainen lykkäys vain lisää vallankumouksellisen ryynnäköön voimaa. Hetken käytännöllinen tehtävä on järjestää ja aseistaa työläisiä, valmistaa heitä kapinaan: »työläisten ja yleensä kaikkien kansalaisten viipymätön aseistaminen, kumouksellisten voimien valmentaminen ja järjestäminen hallituksen virkavallan ja hallituslaitosten tuhoamista varten — siinä käytännöllinen pohja, jolla kaikki ja kaikenlaiset vallankumoukselliset voimat ja jolla niiden täytyy yhtyä yhteisen iskun antamista varten. Proletariaatin on aina kuljettava omaa itsenäistä tietänsä, heikentämättä yhteyttään sosialidemokraattisen puolueen kanssa, pitäen mielessään vallankumouksellisen päämääränsä, koko ihmiskunnan vapauttamisen kaikesta riistosta. Mutta tämä sosialidemokraattisen proletariaatin itsenäisyys ei koskaan saa meitä unohtamaan yhteisen kumouksellisen puristuksen tärkeyttä nyt kumouksen hetkellä. Me, sosialidemokraatit,

voimme ja meidän pitää kulkea porvarillisen demokratian kumouksellista riippumattomina, säilyttäen proletariaatin luokka-itseäisyyden, mutta meidän pitää käydä käsi-kädessä kapinan aikana, kun tsarismille annetaan suoria iskuja, kun puolustaudutaan sotaväkeä vastaan ja kun hyökätään Venäjän kansan kiertäen vihollisen Bastiljeja vastaan.» Yhdessä kaikkien kanssa, jotka kykenevät ja tahtovat lyödä tsarismia suoraan rintaan! Itsevaltiuden kukistaminen, tämä valtavan suuri tehtävä, on joutunut työväenluokan suoritettavaksi, ja vastuun tästä taistelusta kantaan sen etujoukko — sosialidemokratia. »Muistakoon jokainen sosialidemokraatti, muistakoon jokainen tietoinen työläinen sen, millaisia valtavia yleiskansallisen taistelun tehtäviä säilyttyy nyt hänen hartioilleen. Äiköön unohtako, että hän edustaa koko talonpoikaiston, kaikkien työtätekevien ja riistettyjen joukkojen, koko kansan etuja ja tarpeita kansan yhteistä vihollista vastaan.»

Juuri nyt oli aika puhua vallankumouksen korkeimmasta asteesta, eikä silloin kun menseviikki-poroporvarit selittivät jokaisen uuden piirteen mielenosoituksissa »korkeammaksi tyyppiksi» ja suuriäänisillä fraaseillaan huumasivat kokeuttomia.

Juuri nyt, kun yleiskansallinen kapina oli astunut päiväjärjestykseen, joutuivat menseviikit sekaisin ja alkoivat löpötellä joutavia, ja vain bolseviikit, Lenin etupäässä, ymmärsivät ja näkivät vallankumouksen nousun korkeammalle asteelle ja vetivät tästä tosiasiaista kaikki siitä välttämättömästi seuraavat johtopäätökset. »Hallitus tahallaan johdatti proletariaatin kapinaan, aiheuttaen aseettomien hakkaamisella barrikaadien rakentamisen saadakseen tilaisuuden vereen hukuttaa kapinan. Proletariaatti ottaa opikseen nämä hallituksen antamat sotaopetukset. Ja proletariaatti oppii kansalais sodan taidon, kun kerran se on jo vallankumouksen alkanut. Vallankumous on sotaa. Se on ainoa laillinen, oikeutettu, oikeudenmukainen, todella suuri historian tuntemista sodista. Sitä ei käydä jonkun hallitsevien ja riistäjien ryhmän saalistamisetujen tähden, kuten kaikkia sotia on

käyty, vaan kansanjoukkojen eduksi tyranneria vastaan, miljoonien ja kymmenien miljoonien riistettyjen ja työtätekevien puolesta mielivaltaa ja väkivaltaa vastaan.»

Mutta kun se kerran on sotaa, on myös toimittava niinkuin sota vaatii, johdonmukaisesti ja ankarasti.

Joka ei sodassa toimi sodan vaatimusten mukaan, se kärsii hirveän tappion. Tämän säännön ovat työläiset käytännössä oivallisesti ja välittömästi oppineet tsaari-isän antamilla oppitunneilla. Kohta tammikuun 9 päivän jälkeen alkoivat työläiset, varsinkin kaikkein edistyneimmät työläisryhmät, itse aseistautua ja kehoittaa muitakin aseistautumaan.

Tällaisen kiihkeän-vallankumouksellisen aseiden tarpeen ja aseistautumispyrkimyksen pohjalla peräti naurettavan vaikutuksen teki menshevistisen »Iskran» lausunto, että pääpaino ei ole työväen aseilla varustamisessa, vaan kansan varustamisessa »palavalla halulla hyökätä itsevaltiuden kimppeun ja aseistautua sitä varten.» Menshevistisen »Iskran» lausunto, että sosialidemokratian on suunnattava kaikki voimansa harjoittamaan »joukoissa propagandaa itseaseistuksen puolesta myöskin kapinatarkoituksessa», tuntuu suorastaan pilkanteolta, kun vertaa sitä työväen joukkojen tekoihin.

Mitä tässä sopimattomaan aikaan heitettyssä kaunopuheisessa fraasissa on vallankumouksesta? Ei mitään. Sosialidemokratia tekee aina ja kaikkialla yhä samaa — »varustaa palavalla aseistaumishalulla», mutta se, mitä on voitu tehdä tavallisena aikana ja missä maassa hyvänsä, se ei ollenkaan voinut saada sijaa Venäjällä, missä kansa jo oli nousut kapinaan ja siis oli äärimmillään varustettu »palavalla aseistaumishalulla».

Tätä juuri eivät menshevistiset pikkuporvarilliset radikaalit huomanneet, kun taas »vallankumoukselliset sosialidemokraatit, jotka eivät koskaan tätä ennen sanoneet: aseisiin, vaan lakkaamatta varustivat työläisiä palavalla aseistaumishalulla, nyt kaikki vallankumoukselliset sosialidemokraatit, kulkien yhdessä vanhan

kumouksellis-alotekykyisten työläisten kanssa, antoivat tunnussanan: 'aseisiin!' Pyrkimykseen aseistautua millä hinnalla tahansa, joka oli vallannut työläiset, ei sosialidemokratia voinut, eikä saanut vastata muuten kuin ryhtymällä johtoon.

Mutta menseviikit peljästyivät sitä mahdollisuutta että pitäisi astua johtamaan proletariaatin kapinaa. »He eivät ymmärrä sitä, että mitä tarmokkaammin me pyrimme ottamaan kokonaan omiin käsiimme kapinan toimeenpanon, sitä suuremman osuuden tästä teosta otamme omiin käsiimme, ja että mitä suurempi tämä osuus on, sitä pienemmäksi tulee proletaari-vastaisen tai ei-proletaarisen demokratian vaikutus.» Tätä he eivät ymmärtäneet, mutta siinähan onkin koko kysymyksen ydin!

Mihin perustui tuo menseviikkien hämmästyttävä ymmärtämättömyys? Siihen, että he eivät lainkaan luottaneet massoihin, massojen luovaan voimaan, niiden tietoisuuteen, se perustui liialliseen »varovaisuuteen». Tästä johtuivat heidän ihmeellinen teoriansa ja minimaali-vaatimukset käytännössä, yleensä se, mikä sen ajan kielenkäytössä kantoi tuota räikeätä, ei aivan kaunisointuista nimeä »hivistimi» (»häntäläisyys»).

»Vallankumouksellinen sosialidemokraatti heittää tuollaisen teorian haiveksuen luotaan. Vallankumouksen aattona ei hän tule viittaamaan ainoastaan sen 'huonoon loppuun'. Ei, hän tulee myöskin osottamaan sen mahdollisen parhaan lopun. Hän haaveilemaan — hän on velvollinen haaveilemaan, ellei hän ole auttamaton poroporvari, — siitä, että Euroopan jäätäläismäisten kokemusten jälkeen, Venäjän työväenluokan ennenkuulumattoman voimannäytteen jälkeen, meidän onnistuu paremmin kuin koskaan aikaisemmin syyttää vallankumouksen valon pyhä kynttilä pimeiden ja arkailevien joukkojen edessä, meidän onnistuu, — sen johdosta, että seisomme useampien Euroopan vallankumouksellisten sukupolvien hartioilla, — ennenkuulumattoman täydellisesti toteuttua kaikki demokraattiset uudistukset, koko meidän minimi-ohjelmamme; me saavutamme sen, että Venäjän vallankumous ei olisi muutamien kuukausien, vaan monia vuo-

sia kestävä liike, että se johtaisi ei pelkkiin pieniin myönnytyksiin vallanpitäjien taholta, vaan näiden vallanpitäjien täydelliseen kukistumiseen! Jos tämä onnistuu, — silloin... silloin vallankumouksen palo syttyy Euroopassa; porvarilliseen taantumukseen väsynyt eurooppalainen työläinen nousee nyt vuorostaan ja näyttää meille 'kuinka tämä on tehtävä'; silloin vaikuttaa Euroopan vallankumouksellinen nousu taas vuorostaan Venäjään ja muutamien vallankumousvuosien aikakaudesta tulee muutamien vuosikymmenien aikakausi.» Tähän liekehtivään »haaveeseen» sisältyy Leninin voima, todellisen vallankumouksellisuuden voima; aikamme poroporvarit voivat edellä esitetyistä räiskyivistä sanoista nähdä, että »Kremlin haaveilija» ei opinut vasta

viime vuosina »haaveilemaan» maailmanvallankumouksesta, että tällainen haave — eroten poroporvarien haaveista siinä suhteessa, että sillä on riittävän luja teollinen pohja, — on samalla yksi niitä kaikkein luonteenomaisimpia piirteitä, joiden kautta vallankumouksellinen eroa pikkuporvarillisesta filisteristä (poroporvarista). Mutta voitollisen kapinan tulosten haaveilu ei suinkaan ratkaise, vaan tuo yhä terävämmin, yhä pakottavammin esiin itse kapinan probleemin.

Tammikuusta lähtien joutui koko Venäjä riehuvan vallankumouksellisen myrskyn valtaan. Barrikaadit nousevat milloin siellä, milloin täällä. Milloin yhdessä, milloin toisessa teollisuuskeskuksessa tai laitapuolilla puhkeaa osittaisia kapinoita.

Lenin: Kirjeitä kaukaa.

3. s Kirje: Proletaarisesta miliisistä.

23 (10)—24 (11) p. maalisk. 1917.

Johtopäätöksen, jonka eilisessä kirjeessäni vedin Tsheidsen horjuvasta taktiikasta, osoitti tänään, 10 (23) p. maalisk., kaksi asiakirjaa aivan oikeaksi. Toinen on Tukholmasta »Frankfurter Zeitungille» sähkösanomana lähetetty ote puolueemme, Venäjän Sos.-dem. Työväenpuolueen Pietarissa olevan Keskuskomitean julistuksesta. Tässä asiakirjassa ei ole sanaakaan enempää Gutshkovin hallituksen tukemisesta kuin sen kukistamisestakaan. Työläisiä ja sotilaita kehoitetaan järjestäytymään Työläisten Edustajien Neuvoston ympärille ja valitsemaan siihen edustajia taistelun jatkamiseksi ei ainoastaan tsarismia vastaan, vaan myöskin tasavallan luomiseksi, 8-tuntisen työpäivän saavuttamiseksi, kartanoherrain maiden ja viljavarastojen pakkoluovuttamiseksi, sekä ennenkaikkea ryöstösodan lopettamiseksi. Tämän ohella on erityisen tärkeä se Keskuskomiteamme esittämä aivan oikea ajatus, että rauhan aikaansaamiseksi on yhteys kaikkien sotivien

maiden proletaarien kanssa välttämätön.

Odotella rauhan saapuvan porvarillisten hallitusten neuvottelujen ja suhteiden tuloksena on itsensä ja kansan pettämistä.

Toinen asiakirja on myöskin Tukholmasta eräälle toiselle saksalaiselle lehdelle »Fossische Zeitungille» lähetetty sähkösanoma. Siinä kerrotaan Tsheidsen duumaryhmän neuvotteluista Työryhmän ja 15 työläisliiton edustajien kanssa 2 (15) p:nä maaliskuuta sekä seuraavana päivänä julkaistusta julistuksesta. 11:stä tämän julistuksen pykälästä sähkösanoma tekee selkoa vain kolmesta. 1:ssä vaaditaan tasavaltaa ja 7:nnessä rauhanneuvottelujen viipymätöntä alkamista, 3:nnessä vaaditaan hallitukseen »riittävä määrää Venäjän työväenluokan edustajia».

Jos tämä kohta on oikein tulkittu, niin minä ymmärrän, minkävuoksi porvaristo ylistää Tsheidseä. Ymmärrän, minkätäh

den Englannin gutshkovilaisten »Time-sissä» esitettyyn ylistelyyn yhtyvät Ranskan gutshkovistit »Le Tempsissä». Tämä ranskalaisen miljonäärien ja imperialistien lehti kirjoittaa 22.III: »Työväenpuolueiden johtajat, varsinkin hra Tsheidse, käyttävät kaiken vaikutusvaltansa saatukseen työväen vaatimukset kohtuullisiksi.»

On itse asiassa typerää vaatia työläisten »osanottoa» Gutshkov-Miljukovin hallitukseen. Hölmöä olisi istua siellä vähemmistönä. Työläisedustajien lukumäärä ei voi olla yhtä suuri kuin vastapuolen, sillä sodan jatkamisvaatimusta on mahdoton mitenkään sovittaa välirauhan solmimis- ja rauhanneuvottelujen aloittamisvaatimuksen kanssa. Jotta taaskin enemmistönä voitaisiin ottaa osaa, olisi oltava kyllin voimakkaita kyetäkseen kukistamaan Gutshkov-Miljukovin hallitus. Käytännössä »osanotto»-vaatimus on kehnointa louisblancilaisuutta. Se on tosioloihin perustuvan luokkataistelun unohtamista, viehättymistä tyhjiin, heliseviin fraaseihin, harhakäsitysten leviättämistä työläisten keskuuteen, kalliin ajan hukkaamista neuvotteluihin Miljukovin tai Kerenskin kanssa, ajan, joka olisi käytettävä todellisen vallankumouksellisen luokkavoiman, proletaarisen miliisin luomiseen, mikä kykenisi herättämään luottamusta suunnattomassa enemmistössä, väestön kaikissa köyhimmissä kerroksissa. Niitä olisi aytettava järjestymään ja taistelemaan leivän, rauhan ja vapauden puolesta.

Tämä Tsheidsen ja hänen ryhmänsä julistuksessa esiintyvä virhe on senkin vuoksi omituinen, kun maaliskuun 2 (15) p:n neuvotteluissa Tsheidsen lähin aateveli Skobelev sanomalehtien tietämän mukaan lausui: »Venäjä on toisen, oikean (wirklich, kirjaimellisesti: todellisen) vallankumouksen kynnyksellä.»

Tästä tosiasiaista Skobelev ja Tsheidse ovat unohtaneet vetää käytännölliset johtopäätökset. Näin kirotn kaukaa en kykene päättämään, kuinka lähellä tämä toinen vallankumous on. Skobeleville, ollen itse paikalla, on tämä selvempää. En senvuoksi ryhdy asettamaan kysymyksiä, joiden ratkaisemiseen minulla ei

ote eikä voi olla konkreettisia tietoja. Alleviivaan vain, että »oheellinen todista-ja», puolueeseemme kuulumaton Skobelev, on vahvistanut sen faktillisen johtopäätöksen, johon ensimmäisessä kirjeessäni tulin: Helmi-maaliskuun vallankumous oli vain vallankumouksen ensimmäinen etappi. Venäjä elää sille ominaista, historiallista siirtymishetkeä, joka johtaa seuraavaan vallankumouksen etappiin, tai käyttäkseni Skobelevin sanoja »toiseen vallankumoukseen».

Jos me tahdomme olla marxilaisia ja ottaa oppia tapahtuneista vallankumouksista, on meidän saatava selville tämän siirtymishetken objektiiviset erikoisuudet ja niihin pohjattava taktiikkamme.

Gutshkov-Miljukovin hallitus sai ensimmäisen voittonsa helposti seuraavasta kolmesta pääsyytä: 1) englantilaisranskalaisen finanssipääoman ja sen agenttien antama apu, 2) osa armeijan huippukerroksia asettui sen puolelle, 3) sillä oli takanaan koko Venäjän porvariston valmiit järjestöt nim. semstvot, kaupunkien virastot, Valtakunnan Duuma, sotateollisuuskomiteat y.m.

Gutshkovin hallitus on ahdinkotilassa. Pääoman pyrkimysten sitomana sen on pakko jatkaa rosvosotaa pääoman ja kartanoherrojen hirvittävien voittojen suojelemiseksi sekä monarkian pystyttämiseksi. Toiselta puolen vallankumouksellisen syntyperänsä, jyrkän, pakollisen tsarismista demokraattiseksi vaihtumisensa sekä leipää ja rauhaa vaativien nälkäisten joukkojen painostuksen sitomana hallituksen täytyy aikaa voittaakseen kiemurralla, laatia julistuksia julistusten perään, luvata paljon (kalliinkin aikana lupaukset ovat sangen halpaa tavaraa), täyttää mahdollisimman vähän, toisella kädellään tehdä myönnytyksiä ja toisella ottaa ne takaisin.

Määrätyissä olosuhteissa voi uusi hallitus Venäjän porvariston ja intelligenssin organisaatorisiin kykyihin nojautuen korkeintaan jonkun verran viivyttää kukistumisestaan. Tuhoansa se tässäkin tapauksessa ei välttä, sillä se ei voi riistäytyä yleismaailmallisen kapitalismin synnyttämän imperialistisen sodan ja nälkähirviön kynsistä katkomatta porvarillisia suhteitaan, ryhtymättä kumoukselli-

siin toimenpiteisiin ja turvautumatta Venäjän ja koko maailman proletariaattiin.

Vedän tästä seuraavan johtopäätöksen: Me emme voi yhdellä iskulla kaataa uutta hallitusta ja jos voisimmekin (vallankumousaikoina mahdollisen rajat avartuvat tavattomasti) me emme voisi pitää valtaa käsissämme, elleimme Venäjän porvariston ja intelligenssin valtavan järjestön vastapainoksi voisi asettaa mahtavaa proletaarista järjestöä, joka johtaisi kaupungin ja maaseudun köyhälistön valtavia joukkoja, puolproletariaattia ja pikkueläjiä.

On yhdentekevää, onko »toinen vallankumous» jo puhjennut Pietarissa (olen aikaisemmin maininnut, että on järjestöntä ulkomailta käsin ryhtyä määrittämään sen kypsymistä), onko se lykkäytynyt jonkun verran tuonemmaksi tai onko se kenties alkanut joissakin muissa paikoin Venäjää (eräät seikat näyttävät viittaavan siihen). Joka tapauksessa tulee niin uuden vallankumouksen aattona kuin sen tapahtuessa ja jälkeenkäin hetken tunnussanana olla proletaarinen järjestö.

Työläistoverit! Te osoititte proletaarisen sankaruuden ihmeitä kukistaessanne tsaarivallan. Ennenpitkää (ehkäpä jo minun näitä rivejä kirjoittaessani) teidän on uudelleen osoitettava samanlaista sankaruutta kukistaaksenne imperialistista sotaa käyvän kartanoherrojen ja kapitalistien vallan. Te ette voi saavuttaa pysyvää voittoa tässä »todellisessa» vallankumouksessa, ellette osoita ihmeitä proletaarisen järjestäytymisen alalla.

Hetken tunnussana on: järjestö. Mutta tällöin ei ole vielä itse asiassa mitään sanottu. Järjestäytymistä tarvitaan nim. aina ja jos vain huomautetaan joukkojen järjestämisen välttämättömyyttä selettämättä mitään enempiä, osoitetaan siten kuljettavan liberaalien talutusnuorassa. Oman herruutensa lujittamiseksi liberaalit nim. haluavat, että työläiset liittyisivät ainoastaan tavallisiin, »laillisiin» järjestöihin (»normaalin» porvarillisen yhteiskunnan näkökannalta katsottuna), s.o. kirjoittautuisivat jäseniksi puolueeseensa, ammattiliittoonsa, kooperatiiv-

viin j.n.e., eivätkä menisi pitemmälle.

Luokkavaistonsa avulla ovat työläiset ymmärtäneet, että vallankumousaikana heille on tarpeen erikoinen järjestö. V. 1905 vallankumouksen ja Pariisin Kommuunin kokemusien perusteella he ovat astuneet oikealle tielle, luoneet Työläisten Edustajien Neuvoston, ryhtyneet sitä kehittämään, laajentamaan ja lujittamaan kutsumalla siihen sotilaiden, epäilemättä myös maaseudun palkkatyöväen sekä (yhdessä tai toisessa muodossa) myöskin koko talonpoikaisköyhälistön edustajia.

On äärimmäisen tärkeätä, että viivyttelemättä luodaan kaikkialle koko Venäjällä tällaisia järjestöjä, jotka käsittävät kaikki ammattialat sekä väestön proletaariset ja puolproletaariset kerrokset t.s. kaikki työtätekevät ja riistetyt, käyttäköseni kansanomaista, mutta taloudellisesti vähemmän tarkkaa sanontatapaa. Huomautan etukäteen, että puolueemme tulee suositella talonpoikaistolle erityisiä palkkatyöläisten neuvostoja ja lisäksi neuvostoja sellaisia pikkutalonpoikia varten, joilta ei riitä viljaa myytäväksi. (Puolueemme erikoisesta merkityksestä uusissa proletaarisissa järjestöissä puhun jossakin seuraavassa kirjjeessä.) Vain näillä ehdoilla voidaan ajaa todella proletaarista politiikkaa, oikealla tavalla ratkaista tärkeät käytännölliset kysymykset, joista miljoonien ihmisten elämä ja kuolema riippuu, nim. leivän jakelu, viljatuotannon lisääminen y.m.¹

Mutta, kysyttäne, mikä on työläisten edustajien neuvostojen tehtävä? Ne »ovat katsottavat kapinaelimiksi, vallankumouksellisen vallan elimiksi», kirjoitimme me geneveläisen »Socialdemokratian»

¹ Maaseudulla on tätänykyä käynnissä taistelu pikkutalonpoikaistosta, osaksi keskivarakkaastakin talonpoikaistosta. Varakkaisiin talonpoikiin nojautuen tilanomistajat tahtovat saattaa pientalolliset porvariston alaisuuteen. Meidän on nojautuen maaseudun palkkatyöläisiin ja köyhimpään talonpoikaissäestöön saatettava ne kiinteään liittoon kaupunkilaisproletariaatin kanssa.

47:nnessä numerossa 13 p. lokakuuta 1915.

Tämä v. 1871 Kommuunin ja Venäjän 1905 vuoden vallankumouksen kokemuk-
sista johdettu teoreettinen kanta on va-
laistava ja konkreettisesti kehitettävä Ven-
näjäällä tapahtuneen vallankumouksen ny-
kyisen etapin käytännöllisiä vaatimuksia
silmälläpitäen.

Me tarvitsemme vallankumouksellista
valtaa, me tarvitsemme (määrätynä
siirtymiskautena) valtiota. Tässä me
eroamme anarkisteista. Vallankumouksel-
liset marxilaiset eivät eroa anarkisteista
ainoastaan siinä, että ne ovat keskitetyn
kommunistisen suurtuotannon kannalla
anarkistien tyytyessä hajanaiseen pien-
tuotantoon. Pääeroavaisuus koskee val-
taa, valtiota. Me hyväksymme valtion val-
lankumouksellisten muotojen vallanku-
mouksellisen käytön taistelussa sosialis-
min puolesta, anarkistit hylkäävät
valtion kokonaan.

Me tarvitsemme valtiota. Mutta me em-
me tarvitse valtiota sellaisena, jol-
laiseksi porvaristo sen on kaikkialla luo-
nut alkaen perustuslaillisista monarkiois-
ta aina demokraattisiin tasavaltoihin
asti. Tässä kohdassa me eroamme oppor-
tunisteista ja kautskylaisista, vanhoista,
lahoamaan alkaneista sosialistisista puo-
lueista, jotka ovat joko väärentäneet tai
unohtaneet Pariisin Kommuunin antamat
opetukset sekä Marxin ja Engelsin näistä
opetuksista laatiman analyysin.¹

Me tarvitsemme valtiota, mutta emme
porvariston valtiota, jossa vallan elimet,

¹ Jossakin seuraavassa kirjeessä tahi
erityisessä kirjoituksessa aijon seikkape-
räisesti käsitellä tätä analyysia, mikä
osittain löytyy Marxin kirjassa »Kansal-
laissota Ranskassa», Engelsin kirjoitta-
massa alkulauseessa tämän teoksen kol-
manteen painokseen, Marxin kirjeessä 12
p:lta huhtikuuta 1871 ja Engelsin kir-
jeissä 18—28 p. maalisk. 1875 sekä Kauts-
kyn toimittamana täydellisenä marxilai-
suuden väärennyksenä hänen Panne-
koek'ia vastaan v. 1912 käymässään po-
lemiikissa valtion hävittämiskysymyk-
sestä. (Kysymyksen valtiosta on Lenin
perusteellisesti selvittänyt kirjassaan
»Valtio ja vallankumous». — Suom.)

poliisilaitos, armeija, virkamiehistö, ovat
erillään kansasta ja vastakkaisuussuh-
teessa siihen. Kaikki porvarilliset val-
lankumoukset ovat vain täydentäneet
tätä valtiokoneistoa, vain siirtäneet
sen toisen puolueen hallusta toisen hal-
tuun.

Turvatakseen vallankumouksen saavu-
tukset ja taistellakseen itselleen rauhan,
vapauden ja leipää on proletariaatin men-
tävä pitemmälle, käyttääkseni Marxin sa-
noja »särjettävä» »valmis» valtiokoneisto,
korvattava se uudella, asetettava poliisi-
laitoksen, armeijan ja virkamiehistön si-
jaan aseistettu kansa. Käyden Pariis-
iin v. 1871 Kommuunin ja Venäjän v.
1905 vallankumouksen viitoittamaa tietä
on proletariaatin järjestettävä ja aseistet-
tava väestön köyhimmät, riistetyn osat,
jotta nämä voisivat välittömästi ottaa
haltuunsa valtiovallan elimet, itse
luoda tämän vallan laitokset.

Jo ensimmäisen vallankumouksen ensi-
mäisen etapin aikana helmi-maaliskuussa
v. 1917 Venäjän työläiset astuivat
tälle tielle. Nykyhetken tehtävänä on ot-
taa selville, minkälainen tämä uusi tie on
ja senjälkeen rohkeasti, varmasti ja sit-
keästi käydä sitä eteenpäin.

Englantilais-ranskalaiset ja venäläiset
kapitalistit tahtoivat »ainoastaan» panna
viralta Nikolai II:n tahi kenties vain »pe-
loitella» häntä jättäen koskemattomaksi
vanhan valtiokoneiston, poliisilaitoksen,
armeijan, virkamiehistön.

Työläiset menivät pitemmälle ja sär-
kivät tuon koneiston. Ja nyt eivät ai-
noastaan englantilais-ranskalaiset, vaan
saksalaisetkin kapitalistit ulvovat kiu-
kusta ja pelosta nähdessään esim. venä-
läisten sotilaitten ampuvan upseerejaan
yksinpä Gutshkovin ja Miljukovin kar-
nattajia kuten amiraali Nepeninin.

Sanoin, että työläiset särkivät sen, nim.
vanhan valtiokoneiston. Tarkemmin: al-
koivat särkeä sitä.

Ottakaamme esimerkki elävästä elä-
mästä.

Poliisikunta on osaksi tuhottu, osaksi
lakkautettu Pietarissa ja monissa muissa
paikoin. Gutshkov-Miljukovin hallitus ei
voi pystyttää monarkiaa, ei edes pysyä
vallassa saattamatta voimaan poliisilai-
tosta, erityistä porvariston komennuksen

alaista kansasta erillään olevaa ja sille vastakkaista aseellista järjestöä. Tämä on selvääkin selvempää.

Toiselta puolen uuden hallituksen täytyy ottaa huomioon vallankumouksellinen kansa, ruokkia sitä aikaa voittaakseen tyhjiällä lupauksilla ja puolittaisilla myönnytyksillä. Samasta syystä se ryhtyy puolinaiseen toimenpiteeseen: perustaa »kansanmiliisin», jonka päällystö valitaan äänestyksellä. (Tämä kuulostaa kauhean hyvältä, kauhean demokraattiselta, vallankumoukselliselta ja kauniilta!) Mutta: ensiksi, se asetetaan maaseudun ja kaupunkien itsehallintoelinten kontrolliin, t.s. Nikolai verisen ja hirttäjä-Stolypinin lakien mukaan valitun kartanoherrojen ja kapitalistien vallan alaiseksi! Toiseksi, nimityksellä »kansanmiliisi» heitetään vain tuhkaa kansan silmiin, sillä kansaa kokonaisuudessaan ei siihen itse asiassa kehoiteta ottamaan osaa eikä isäntiä ja kapitalisteja velvoiteta maksamaan miliisin jäsenille ja toimihenkilöille palkkaa niistä tunneista ja päivistä, jotka he uhraavat sen tehtäviin.

Tähän on koira haudattuna. Tällä tavoin Gutshkov-Miljukovin kartanoherra ja kapitalistihallitus saa aikaan sen, että »kansanmiliisi» jää vain paperille ja vähin erin, pikkuhiljalleen perustetaan porvarillinen, kansanvastainen miliisi, aluksi »8.000:sta ylioppilaasta ja professorista» (täten kuvaavat ulkomalaiset sanomalehdet nykyistä pietarilaista miliisilaitosta). Tämä on pelkkää leikitelyä! Myöhemmin se vähitellen pannaan kokoon vanhoista ja uusista poliiseista.

Älkää antako uudelleen perustaa poliisilaitosta! Älkää päästäkö käsistänne paikallista valtaa! On luotava todella yleiskansallinen proletariaatin johtama miliisi! Siinä on päivän tunnussana, hetken tunnussana, mikä samalla vastaa oikein ymmärrettyjä luokkataistelun, vallankumousliikkeen eteenpäinviemisvaatimuksia, jokaisen työläisen, talonpojan, kaikkien työtätekevien ja riistettyjen kansanvaltaisia vaistoja, joukkojen, jotka eivät voi olla vihaamatta vangitsijoitaan, poliiseja, urjannikkoja, noita kartanoherrojen ja kapitalistien komennossa ole-

via asemiehiä, joiden mielivallan alaiseksi kansa sellaisessa tapauksessa jätetty joutuisi.

Minkälaisia poliisia tarvitsevat gutshkovit ja miljukovit, kartanoherrot ja kapitalistit? Samanlaista kuin oli tsaarivallan aikana. Kaikki porvarilliset ja porvarillis-kansanvaltaiset valtiot ovat lyhytten vallankumouskausien jälkeen perustaneet tai saattaneet jälleen voimaan nimenomaan sellaisen poliisilaitoksen, joka on kansasta erillään, sen vastainen ja tavalla tahti toisella porvariston käskyvallan alainen.

Minkälaisia miliisiä tarvitsemme me, proletariaatti, kaikki työtätekevät? Todellista kansanmiliisiä, sellaista, johon ensiksikin kuuluu koko väestö, kaikkien täysikasvuiset henkilöt kumpakin sukupuolta ja jolle kuuluu sekä poliisilaitoksen ja armeijan että valtion hoidon ja hallinnon tehtävät.

Tehdäkseni asian havainnollisemmaksi hahmoittelen esimerkin. On turhaa puhua minkäänlaisen »suunnitelman» laatimisesta proletariaatin miliisiä varten. Kun työläiset ja kansa kokonaisuudessaan ryhtyy asiaa käytännössä toteuttamaan, tulee se monta vertaa paremmin järjestetyksi kuin mitä yksikään teoreetikko voisi sen tehdä. En siis esitä mitään suunnitelmaa, valaisen vain kantaani.

Pietarissa on noin 2 miljoonaa asukasta, näistä enemmän kuin puolet 15—65 ikävuoden välillä olevia. Sanokaamme puolet — 1 miljoona. Sairaiden y.m. osalta, jotka pätevistä syistä eivät tällä hetkellä voisi ottaa osaa yhteiskunnallisiin tehtäviin, vähennämme kokonaisen neljänneksen. Jää jällelle 750.000 henkilöä, jotka suorittaen miliisin tehtäviä sanoikaamme 1 päivän joka 15:stä (ja saisivat siltä ajalta palkan isänniltä) muodostaisivat 50.000 miehen armeijan.

Tämän tyyppistä »valtiota» me tarvitsemme.

Tällainen miliisi olisi todellisuudessa eikä vain sanoissa »kansanmiliisi».

Tällä tavoin me saamme aikaan sen ettei voida pystyttää mitään erityistä poliisikuntaa eikä kansasta erillään olevaa armeijaa.

Tällainen miliisi, joka 95 osaltaan sadasta olisi kokoonpantu työläisistä ja ta-

lonpojista, ilmaisisi todella kansan valtavan enemmistön järkeä, tahtoa, voimaa ja valtaa. Tällainen miliisi todella aseistaisi ja opettaisi sotataitoiseksi koko kansan, tekisi tyhjäksi kaikki taantumuksellisten hankkeet ja tsaarin agenttien vehkeet. Tällainen miliisi olisi »Työläisten ja sotilaitten edustajien Neuvoston» toimeenpanevana elimenä ja nauttisi väestön ehdottaen arvontaa ja luottamusta, sillä se olisi koko väestön oma järjestö. Tällainen miliisi muuttaisi demokratian kauniista, kansan sortamista peittävästä kyltistä todelliseksi joukkojen kasvatukseksi ottamaan osaa kaikkiin valtion asioihin. Tällainen miliisi vetäisi nuorison poliittiseen elämään, opettaisi sitä ei ainoastaan pelkin sanoin, vaan myös työntöellä. Tällainen miliisi vetäisi kaikki täyskasvuiset naiset suorittamaan »terveyspoliisin» y.m. tehtäviä. Ellei naisia vedetä yhteiskunnallisiin tehtäviin, miliisiin, poliittiseen elämään, tylsistyttävistä koti- ja kettiöhomista, ei voida taata todellista vapautta, ei voida rakentaa edes demokratiaa puhumattakaan sosialismista.

Tällainen miliisi olisi todella proletarinen miliisi, sillä teollisuus- ja kaupunkilaistyöväestö saisi siinä johtavan vaikutusvallan maalaisköyhälistöön aivan samoin kuin sillä on ollut johtoasema kaikissa kansan vallankumoustaistelussa niin vuosina 1905—07 kuin vuonna 1917.

Tällainen miliisi takaisi ehdottoman järjestyksen ja toteuttaisi tiukan toverikurin. Ja kaikkien sotaikäyvien maiden eläessä ankaraa pulakautta kävisi sen avulla mahdolliseksi todella kansanvaltaisella tavalla taistella tätä pulakautta vastaan panemalla toimeen oikeudenmukaisesti ja nopeasti leivän ja muiden ruokatarpeiden jakelun sekä saattamalla voimaan »yleisen työvelvollisuuden». Vain tätä ten voidaan parantaa ne haavat, jotka kauhea ryöstösota on iskenyt ja edelleen iskee.

Vuodattiko Venäjän proletariaatti vertansa saadakseen vain reheviä lupauksia pelkistä poliittisista, demokraattisista reformeista? Eikö se vaadi ja saavuta sitä, että jokainen työtätekevä hetimitä näkisi ja kokisi määrätyn parannuksen oloissaan, että jokaisella perheellä

olisi leipää, että jokaisella lapsella olisi pullo hyvää maitoa, ettei yksikään rikas täysikasvuinen uskaltaisi koskea maitoon ennenkuin kaikki lapset olisivat saaneet, etteivät tsaarin ja ylimystön palatsit ja loistoasunnot seisoi tyhjinä, vaan niissä saisivat suojaa turvattomat ja kodittomat? Mikä muu voi panna toimeen kaiken tämän kuin koko kansaa käsittävä miliisi, johon välttämättä kuuluvat niin naiset kuin miehetkin.

Tällaiset toimenpiteet eivät ole vielä sosialismia. Ne koskevat tuotteiden jakoa eikä tuotannon uudestaan järjestämistä. Ne eivät ole vielä »proletariaatin diktatuuria», vaan ainoastaan »proletariaatin ja köyhimmän talonpoikaiston vallankumouksellisen-kansanvaltaista diktatuuria». Mutta nyt ei ole kysymyksessä näiden toimenpiteiden teoreettinen luokittelu. Olisi suuri virhe ruveta saattamaan monimutkaisia, nopeasti vaihtuvia vallankumouksen käytännöllisiä tehtäviä ahtaan »teorian» puitteisiin. Teoria on ennenkaikkea pidettävä toiminnan ohjaajana.

Venäjän työläisjoukot osoittivat urheuden, aloitekyvyn ja itseuhrautuvaisuuden ihmeitä vallankumoustaistelussa, mutta ovatko nämä joukot kyllin tietoisia, itseään hillitseviä ja sankarillisia osoittaakseen ihmeitä myöskin »proletarisen järjestäytymisen» alalla? Tätä me emme tiedä ja on tyhjää lähteä sitä arvailemaan. Tällaisiin kysymyksiin vastaa vain käytäntö.

Mutta erään asian me varmasti tiedämme ja puolueena meidän velvollisuutemme on tehdä se selväksi joukoille. On liikkeellä valtava historiallinen voima, joka tuo mukanaan mittaamatonta kurjuutta, nälkää ja hätää. Tämä voima on sota, jota kumpaankin vastakkaiseen leiriin kuuluvat kapitalistit käyvät ryöstötarkoituksissa. Tämä »voima» on jo vienyt monet rikkaat, vapaat, valistuneet kansakunnat perikadon partaalle. Se panee kansat ponnistamaan kaikki voimansa äärimmilleen, saattaa ne sietämättömään asemaan, pakottaa ne ei suinkaan minikäänlaisia »teorioja» toteuttamaan (siitä ei ole edes kysymys ja Marx on aina varoittanut sosialisteja tästä harhakäsityksestä), vaan ryhtymään äärimmäisiin

käytännössä mahdollisiin toimenpiteisiin. Sillä ilman äärimmäisiä toimenpiteitä on edessä varma, pikainen perikato, miljoonien ihmisten nälkäkuolema.

On tarpeetonta ryhtyä todistelemaan, että etumaisena kulkevan luokan vallankumouksellinen innostus äärimmäisiä toimenpiteitä vaativissa olosuhteissa saa suuria aikaan. Tämän puolen asiasta voivat kaikki selvästi havaita Venäjällä.

On tärkeätä ymmärtää, että vallankumousaikoina objektiivinen tilanne muuttuu yhtä nopeasti ja jyrkästi kuin elämä yleensä. Meidän on osattava soveltaa taktiikkamme ja lähimmät tehtävämme kunkin tilanteen erikoisuuksien mukaisiksi. Helmikuuhun asti v. 1917 oli päiväjärjestyksessä rohkea kansainvälinen vallankumouspropaganda, joukkojen herättäminen ja kutsuminen taisteluun. Helmi-maaliskuun päivät vaativat sitkeää, sankarillista taistelua lähimmän vihollisen, tsarismien lyömiseksi. Tätänykyä me elämme siirtymisaikaa vallankumouksen ensimmäisestä etapista toiseen, yhteentörmäyksistä tsarismien kanssa yhteentörmäyksiin Gutshkov-Miljukovin kartanoherra- ja kapitalistis-imperialistisen hallituksen kanssa. Päiväjärjestyksessä on nyt järjestäytyminen, mutta ei millään muotoa kaavamaisessa mielessä ja kaavamaisiin järjestöihin, vaan ennenkuulumattoman laajojen riistettäviin luokkiin kuuluvien joukkojen vetäminen järjestöön, jolle on jätettävä sotilaalliset, yleisvaltakunnalliset ja kansantaloudelliset tehtävät.

Tätä tehtäväänsä proletariaatti joutuu täyttämään eri tavoin. Joissakin paikoin Venäjää helmi-maaliskuun vallankumous antoi melkein kaiken vallan proletariaatin käsiin, toisissa paikoin se saa sen «valtaamalla» ryhtyäkseen sen jälkeen muodostamaan ja laajentamaan proletariaarista miliisiä. Toisin paikoin proletariaatti ryhtyy viipymättä yleisen äänioikeuden perusteella valitsemaan edustajiaan kau-

punkien duumaan ja semstvoihin muodostaakseen ne vallankumouskeskuksiksi, kunnes proletariaarisen järjestäytymisen kasvu, sotilaiden ja työläisten lähentyminen, talonpoikaisliike ja yleinen tyytymättömyys Gutshkov-Miljukovin imperialistiseen sotahallitukseen tekee mahdolliseksi tämän hallituksen syrjäyttämisen Työläisten Edustajien Neuvoston tieltä.

Älkäämme myöskään unohtako, että Pietarin välittömässä läheisyydessä on eräs etumaisimpia tasavaltaisia maita, nim. Suomi, joka vuodesta 1905 vuoteen 1917 on Venäjän vallankumoustaistelujen turvissa verrattain rauhallisesti kehittänyt demokratiaansa ja jossa kansan enemmistö kannattaa sosialismia. Venäjän proletariaatti takaa Suomen tasavallalle täyden vapauden aina riippumattomuuteen asti (nykyään löytyy tuskin ainoatakaan sosialidemokraattia, joka tässä asiassa olisi eri mieltä, sen jälkeen kun kadetti Roditshev Helsingissä arvottomasti tingiskeli isovenäläisille etuoikeus-muruja). Täten me saavutamme Suomen työläisten täyden luottamuksen ja toverillisen avunannon yleisvenäläisen proletariaatin asialle. Suuressa ja vaikeassa asiassa tehdään aina virheitä, mekään emme voi niitä välttää. Suomen työläiset ovat parempia organisaattoreja, he auttavat meitä tässä suhteessa ja edistävät omalla tavallaan sosialistisen tasavallan luomista.

Vallankumouksen voitot itse Venäjällä, rauhalliset saavutukset järjestäytymisen alalla Suomessa näiden voittojen turvissa, Venäjän työläisten ryhtyminen vallankumouksellis-organisatooriin tehtäviin uudessa mittakaavassa, vallan ottaminen proletariaatin ja väestön köyhimpien kerrosten käsiin, sosialistisen vallankumouksen kehittyminen länsimaissa, siinä tie joka johtaa rauhaan ja sosialismiin.

Zürich 11 (24) p. maalisk. 1917.

Редакционная Коллегия: К. Ровио, Юрий Сирола, Лаури Летонмяки, В. Оянен. И. А. Кому.

KIRJAUTUUKSIA

Lenin: OSUUSTOIMINNASTA

KIRJOITUKSIA ja PUHEITA. Sisältää kaiken perustavan aineiston osuustoiminnan merkityksen ymmärtämiseksi kapitalismin oloissa ja sosialistisen rakennustyön kaudella. Käännöstyön tehnyt tov. T. Törmälä.

Sivuja 163.

Hinta 1 rpl.

Lenin: MARX ja MARXILAISUUS

Paitsi otsikossa mainittua kirjoitusta sisältää kirjanen kirjoituksen Marxilaisuuden kolme alkulähdettä ja kolme sen perusosaa.

Sivuja 32.

Hinta 18 kop.

NEUVOSTO-KARJALAN PUOLESTA

Taistelukuvauksia kansalaissodan pohjoiselta rintamalta, soturien itsensä kertomina. Kuvitettu, karttaliitteillä varustettu.

Sivuja 189.

Hinta 1 rpl. 5 kop.

VENÄJÄN HISTORIA

Kirjoittanut M. Pokrovski. Suomentanut O. Manner.

Sivuja 228, hinta pehm. kans. 1 : 50, kov, kans. 1 : 85.

Saatavana Osuuskunta Kirjalta, os. Ленинград, Набер. Жореса, 4.

Hinta 50 kop.

